

Di ệ p L ậ c V ô T â m

Sự
đi ứ ứ ứ ứ
kh ố
cườ ứ ứ

Almun® vh NXB VĂN HỌC

Copyrighted Material

Mục lục

Chương 1: Mỗi Tình Đầu

Chương 2: Mùa Yêu Đường

Chương 3: Số Phận Trớ Trêu

Chương 4: Tình Yêu Mong Chờ

Chương 5: Nỗi Ám Ảnh Khó Hiểu

Chương 6: Người Yêu Lầm Lỡ

Chương 7: Khi Trái Tim Rung Động

Chương 8: Tỏ Tình Thất Bại

Chương 9: Chờ Đợi Không Thay Đổi

Chương 10: Cảm Giác Thất Tình

Chương 11: Lời Thề Của Người Đàn Ông

Chương 12: Những Ngày Tháng Sống Chung

Chương 13: Cảm Giác Ám Muộn

Chương 14: Tiếp Xúc Thân Mật

Chương 15: Kết Thúc

Chương 16: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Hoa Hoa Công Tử

Chương 17: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Giáo Sư Dương

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mỗi Tình Đầu

Đêm hè, yên tĩnh và thanh vắng.

Trong khu ký túc xá nữ của trường Đại học T vừa mới xây chưa được bao lâu, cửa sổ sáng loáng, sạch sẽ, hương cà phê dịu dịu quyện lẫn mùi sữa lan tỏa khắp căn phòng. Chiếc rèm cửa mỏng, sọc xanh lam hờ hững đu đưa theo làn gió đêm, thi thoảng lại chạm vào chiếc chuông gió san hô treo trên cửa sổ, phát ra những tiếng ngân nga khe khẽ.

Quan Tiểu Úc đang chống hai khuỷu tay nằm trên chiếc giường được trải ga màu xanh nhạt, đôi chân thon dài nồn nà khẽ đưa qua đưa lại, mái tóc xoăn màu cà phê được túm cao, thi thoảng một vài lọn tóc lại buông xuống, chạm vào gương mặt trái xoan xinh xắn của cô, càng làm tăng vẻ bướng bỉnh đáng yêu. Cô gập cuốn tiểu thuyết vẫn còn thơm mùi mực in lại rồi rút một cuốn khác từ chồng tiểu thuyết cao ngất, lông mi khẽ chớp chớp, đôi mắt trong veo vẫn còn vương chút xúc cảm từ cuốn tiểu thuyết ướm át dưới ánh đèn trở nên long lanh.

Mở phần giới thiệu nội dung, cô tỏ vẻ hơi chán nản: “Lại là câu chuyện của hoàng tử bạch mã và công chúa Lọ Lem. Nhân vật nam chính tuấn tú, giàu có, si tình; nhân vật nữ chính gia cảnh nghèo khó, dịu dàng, tốt bụng.”

“Nếu không sao gọi là tiểu thuyết ngôn tình chứ?” Cô bạn cùng phòng Bạch Lăng Lăng đang ngồi dịch tài liệu lịch sử trước máy tính, vừa giơ tay xoa xoa cái trán nhức mỏi vừa trả lời.

Tiểu Úc uể oải lật giở từng trang tiểu thuyết. “Đúng thế, hiện thực đâu phải là cổ tích tình yêu, những cô nàng Lọ Lem dịu dàng, tốt bụng sẽ mãi mãi chẳng thể trở thành công chúa, những anh chàng giàu có sẽ không bao giờ là những người tốt để ta nương tựa suốt đời! Những người đàn ông hoàn hảo trong tiểu thuyết không hề tồn tại.”

“Vậy mà cậu còn thích đọc tiểu thuyết ngôn tình?” Lãng Lãng quay lại nhìn cô, đôi mắt thông minh, lạnh lợi, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt dịu dàng, khả ái luôn để lại cho người đối diện ấn tượng rất dễ chịu.

“Tớ đang nâng cao tiêu chuẩn chọn đàn ông của mình.” Tiểu Úc nói xong, lại lắc đầu đắm chiêu nhìn Lãng Lãng, thờ dài. “Haizz! Những cô gái không thích đàn ông như cậu sẽ không hiểu được đâu.”

“Tớ thấy thay vì việc nâng cao tiêu chuẩn chọn đàn ông thì hãy nâng cao năng lực biết chấp nhận của bản thân thì hơn...” Lãng Lãng chưa nói hết câu thì người thầy hướng dẫn yêu quý của cô gọi tới. Lãng Lãng khóc dở mếu dở nhưng giọng vẫn rất lễ phép: “Đã dịch xong rồi ạ, em đang sửa lại, gửi cho thầy... Phòng làm việc? Ồ, được, bây giờ em sẽ mang tới cho thầy ngay.”

Cúp điện thoại, cô không dám chậm trễ thêm phút nào, lập tức sắp xếp lại tài liệu rồi lao ra khỏi phòng, trước khi đi mới nghĩ tới chủ đề chưa nói xong với Tiểu Úc, bèn vội vã buông một câu: “Cậu cứ nhẫn nha nâng cao tiêu chuẩn chọn đàn ông của cậu đi, tớ tiếp tục đi nâng cao khả năng chịu đựng của mình đây.”

“Cậu nhớ về sớm nhé, đừng để tớ lại một mình!”

“Tớ nở lòng nào chứ...”

Lãng Lãng đi rồi, trong đêm tối tĩnh mịch, Tiểu Úc vô tình lại bước vào một câu chuyện tình yêu.

Trong tiểu thuyết, nhân vật nam và nữ chính có một cuộc gặp gỡ lãng mạn, một cuộc tỏ tình lãng mạn, mỗi tình tiết đều vô cùng lãng mạn khiến cho Tiểu Úc cảm xúc dâng trào, chỉ muốn lập tức có được người đàn ông này để yêu, yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt thật bi thương biết bao. Ngay cả khi không đến mức sinh ly tử biệt, bãi bể nương dâu thì chỉ “bỏ trốn” cùng nhau cũng đủ lãng mạn rồi.

Cô bạn cùng phòng Lãng Lãng từng hỏi cô: “Tại sao cậu lại theo đuổi giá trị tinh thần cao như vậy?”

Cô trả lời: “Không yêu mãnh liệt, yêu hết mình dù phải chết thì làm sao xứng với bấy nhiêu cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà tớ đã đọc chứ!”

Lãng Lãng im lặng.

Tình tiết của câu chuyện đang phát triển đến cao trào, điện thoại của cô đổ chuông, trên màn hình hiện lên chữ “Mama”, người mà bao nhiêu ngày qua không thấy hỏi han gì cô cả.

Điện thoại vừa kết nối, cô chưa kịp lên tiếng, đầu máy bên kia đã vang lên mệnh lệnh cương quyết của mẹ cô: “Tiểu Úc, tối thứ Sáu mẹ sẽ bảo lái xe tới trường đón con!”

Cô ôm lấy điện thoại, cảm thấy vô cùng bất an. “Không phải mẹ lại bắt con đi gặp cái tên Âu Dương... Âu Dương gì gì đó chứ?”

Nhắc đến cái tên Âu Dương gì đó, cô lập tức vênh mặt lên.

Một tuần trước, cũng đúng lúc cô đang đọc tới đoạn cao trào thì mẹ cô gọi điện, nói là định giới thiệu cho cô làm quen với một chàng trai tuần tú, khôi ngô, tốt nghiệp MBA ở Harvard. Điều quan trọng nhất là bố anh ta chính là Âu Dương Cẩm Hoa, cổ đông lớn của một công ty điện khí.

Âu Dương Cẩm Hoa là bạn thời đại học với Quan Thiên Nguyên, bố của Tiểu Úc. Hai người có mối thâm tình rất tốt, lại một người sinh con trai, một người sinh con gái, trong lúc nói chuyện phiếm bèn đưa con cái ra gán ghép, nói đùa một cách vô thường vô phật rằng đây là “sự tác hợp của ông trời”. Có điều, kể từ khi Tiểu Úc phản đối quyết liệt cái tư tưởng phong kiến cũ kỹ môn đăng hộ đối này, hai vợ chồng Quan Thiên Nguyên cũng không còn nhắc tới chuyện này nữa. Tiểu Úc vốn tưởng họ đã hiểu ra, ai ngờ là do con trai nhà người ta đã ra nước ngoài rồi. Giờ anh ta vừa về nước, họ lại bắt đầu nhắc đến chuyện xưa.

Cô định từ chối khéo: “Con vẫn còn nhỏ, sao mẹ phải vội gả con đi như vậy chứ?”

Mẹ cô phản bác không chút khách khí: “Con đã hai mươi ba tuổi rồi, sắp bước vào nhóm tuổi kết hôn muộn rồi đấy!”

“Chẳng phải vẫn còn hai tháng nữa mới tới sinh nhật con sao?” Cứ như cô thực sự sắp bước vào độ tuổi kết hôn muộn rồi vậy.

Tiểu Úc lau những giọt mồ hôi trên trán, giọng nũng nịu nài nỉ: “Mẹ, dù gì con cũng là con gái ruột của mẹ mà! Mẹ đâu thể tùy tiện tìm cho con một người đàn ông để gả cho xong chuyện được chứ!”

“Việc đại sự cả đời của con, mẹ đã bao giờ tùy tiện chưa hả? Y Phàm chắc chắn là một người đàn ông tốt, mẹ chỉ thu xếp để các con gặp mặt một lần, mẹ đảm bảo gặp cậu ta rồi, chắc chắn con sẽ hài lòng!”

“Bọn con chẳng phải đã gặp nhau từ lâu rồi đó sao?” Tiểu Úc nhớ lại hình dáng mơ hồ còn đọng lại trong ký ức. “Anh ta quá thấp.”

“Thấp?! Con cho rằng cao bao nhiêu mới được gọi là cao hả?”

“Anh ta hình như còn chưa được một mét...” Cô ngẫm nghĩ rồi nói thêm: “Mà người toàn thịt là thịt!”

“Cái con bé này! Lúc đó Y Phàm mới có bảy tuổi.”

“Nền tảng thấp kém như vậy, dù có cải thiện cũng chẳng thể đẹp hơn được!”

“Con cứ gặp đi rồi biết, Y Phàm không những khôi ngô, tuấn tú mà tính tình cũng rất tốt!”

Tiểu Úc lập tức gỡ lại phần giới thiệu nội dung cuốn tiểu thuyết, nhìn thấy phần giới thiệu về nhân vật nam chính: tuấn tú, giàu có, dịu dàng, đa cảm, tốt nghiệp MBA ở Harvard, không dựa dẫm vào gia thế, tay trắng dựng nghiệp... cũng cảm thấy hơi động lòng, đang do dự xem có nên gặp mặt nhân vật nam chính của tiểu thuyết ngôn tình ngoài đời thực hay không thì đột nhiên cô nhớ ra cái tên này hình như ngày trước Lăng Lăng từng nhắc tới.

Sau đó, Lăng Lăng quay về, cô vội vã hỏi: “Lăng Lăng, có phải cậu từng nhắc tới cái tên Âu Dương Y Phàm không?”

“Đúng vậy.” Lăng Lăng đặt đồ xuống, ngồi xuống trước máy tính để xem có tin nhắn QQ nào không, chẳng vì lý do gì cả, đây chỉ là một thói quen của cô.

“Anh ta là người thế nào?”

“Cậu cứ mua bất kỳ cuốn tạp chí lá cải nào hoặc lên baidu tìm là sẽ biết cả thôi!”

“Nổi tiếng vậy sao?”

“Anh ta từng có bao nhiêu người phụ nữ, dùng CPU dual-core cũng không thống kê hết được đâu... Đánh giá một nữ minh tinh có nổi tiếng hay không, đẹp hay không chỉ cần xem cô ta có scandal nào với anh ta hay

không! Người phụ nữ nào mà yêu anh ta thì thật sống không bằng chết, sớm chết sớm được siêu thoát...”

Tiểu Úc kiểm tra tốc độ vận hành và dung lượng của CPU dual-core, quả nhiên là một con số vô cùng lớn.

Nhìn con số dài dằng dặc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là: Mình có phải là con gái ruột của mẹ hay không?!

Ý nghĩ thứ hai là: Muốn mình lấy anh ta, trừ phi mình chết!

Bởi cú sốc tinh thần từ tuần trước đó, giờ đây vừa nghe thấy mẹ nói muốn đón cô về nhà, cô lập tức kiên quyết nói rõ lập trường: “Mẹ muốn con lấy anh ta, trừ phi con chết!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng giây lát rồi vang lên tiếng cười nhẹ nhàng của mẹ. “Không phải, không phải, là do ông nội nhớ con, muốn cuối tuần này con cùng ông đi uống trà.”

“Ồ!” Thực ra cô cũng đang rất nhớ ông nội.

Sáng sớm hai ngày sau đó.

Sau đúng hai giờ đồng hồ bị hành hạ bởi một thợ trang điểm cao cấp, đứng trước gương, Tiểu Úc lúc này như đã hoàn toàn lột xác.

Chiếc váy màu vàng ánh kim dài chấm gót, không hở chỗ nào nhưng ôm lấy thân hình thon thả, làm nổi bật những đường cong quyến rũ của cô. Mái tóc vừa mới uốn được buộc cao, chỉ để lại một lọn buông xuống một bên má, trông vô cùng quyến rũ, gương mặt trái xoan được đánh phấn trắng mịn, đôi mắt trong sáng, cặp lông mi cong vút được chuốt thêm một lớp mascara lấp lánh, trông cô chẳng khác gì búp bê Barbie.

Tiểu Úc ngẩng nhìn mình trong gương, mọi ấm ức trong lòng bỗng tiêu tan. Cuối cùng cô đã hiểu thế nào được gọi là chuyên nghiệp, đó là có thể trang điểm để ngay cả bản thân cũng không nữa ngẩng nhìn.

“Tiểu Úc, con nhìn xem, con gái thì phải thế này chứ!”

Tiểu Úc quay lại nhìn mẹ, người đang nắm mạch máu kinh tế của cô, thấy mẹ tỏ ra rất hài lòng, cô thăm dò hỏi: “Mẹ có nhận ra con là ai không?”

“Vớ vẩn, con là do chính mẹ đẻ ra đấy!”

Ý là: Nếu không phải là mẹ đẻ thì tuyệt đối không thể nhận ra được!

Trang điểm xong, Tiểu Úc kéo chiếc váy dài lê thê bước lên xe. Cô đương nhiên thừa biết đi uống trà với ông nội không cần thiết phải trang điểm thành thế này, họ chắc chắn còn có mục đích khác, nhưng nghĩ tới việc những chiếc thẻ ngân hàng rất dễ bị khóa lại, cô quyết định... nhẫn nhịn.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của cô, vừa bước vào quán trà, Âu Dương Cẩm Hoa trong trang phục nhã nhặn, lịch sự, nét mặt thân thiện đã bước tới.

“Là Tiểu Úc đấy à?! Suýt chút nữa bác đã không nhận ra rồi.”

“Bác Âu Dương!” Cô hơi cúi người, lễ phép chào hỏi, nhủ thầm: “Bác có thể nhận ra được mới là lạ đấy!”

Bà Âu Dương ngay sau đó cũng nhiệt tình đi tới cầm lấy tay cô, kéo cô tới ngồi cạnh. “Ngồi xuống đây uống trà, Y Phàm sẽ đến ngay bây giờ đấy!”

“Cháu cảm ơn.” Tiểu Úc ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm lấy cốc trà lặng lẽ đưa lên miệng, chậm rãi thưởng thức. Mặc dù bản tính của cô từ trước tới nay là thích gì làm nấy, không chịu bất kỳ sự ràng buộc nào, nhưng trước mặt bạn bè của bố mẹ, cô luôn giả vờ là một cô gái khuê các, có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Bản thân cô thì thế nào cũng được, nhưng ít nhiều cô cũng phải nể mặt bố mẹ chứ!

Trà đã uống hơn nửa, Âu Dương Cẩm Hoa áy náy nhìn đồng hồ, giải thích: “Y Phàm vừa gọi điện nói là sắp tới nơi rồi, chắc là bị tắc đường.”

Tắc đường?! Lớn chừng này tuổi, cô chưa từng gặp cảnh tắc đường vào buổi sáng sớm ngày thứ Bảy bao giờ, thế cũng đủ biết khả năng ngày hôm nay bị tắc đường thấp tới mức nào.

Tiểu Úc tiếp tục thưởng thức trà như không hề có chuyện gì, nhưng vị trà thanh mát hoàn toàn không thể làm nguôi cơn giận dữ đang bốc lên trong người.

Cốc trà thứ hai cũng đã uống đến giọt cuối cùng, cái gã đàn ông được bố mẹ hết lời ngợi khen đó vẫn không thấy xuất hiện.

Từ sáu giờ sáng cô đã bị mẹ kéo ra khỏi giường, trong lúc mơ mơ màng màng thì bị lôi đến chỗ thợ trang điểm để hành hạ. Còn hân ta, ngay đến việc tối thiểu là tới đúng giờ cũng không làm được! Sao mẹ cô lại đi giới thiệu cho cô loại đàn ông này chứ? Phong lưu, đa tình chưa nói vội, quan trọng là hân hoàn toàn không biết tôn trọng người khác. Nếu ngay cả những phép lịch sự tối thiểu mà hân cũng không hiểu được, vậy thì cô cũng sẽ khiến hân phải nếm trải một chút cái cảm giác không được tôn trọng.

“Xin lỗi, con đi vệ sinh một chút.” Tiểu Úc lễ phép nói, nhắc váy lên, bước chậm rãi ra khỏi phòng trà. Sau khi đi qua lối rẽ cuối hành lang, cô lập tức cầm váy, lao ra khỏi cửa quán trà.

Tiểu Úc vừa chạy tới cửa, đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng, khi ra ngoài uống trà cô không mang theo ví.

Cô khẽ kêu lên đầy hối hận!

Cúi xuống nhìn cái cách ăn mặc, trang điểm có phần thái quá của mình, cô đang do dự xem có nên quay lại hay không thì tiếng phanh xe chói tai cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô chợt nhận ra mình đang đứng ngay giữa đường cái, suýt chút nữa đã bị một chiếc Porsche đang phóng như điên trên đường hất tung.

“Cô không sao chứ?” Một người đàn ông lịch sự từ trên xe bước xuống, thái độ vô cùng thành khẩn, nói: “Xin lỗi vì đã làm cô sợ!”

Anh ta nói cứ như thể việc cô đứng ngây người giữa đường là lỗi của anh ta vậy.

Bởi vì anh ta rất cao, ít nhất cũng một mét tám, Tiểu Úc phải ngẩng lên mới nhìn rõ được. Anh ta mặc một bộ trang phục đạo phố đắt tiền, trông có vẻ là một người kinh doanh thành đạt, có giáo dục và gu thẩm mỹ ăn mặc. Về tướng mạo, đôi mắt nhỏ dài, sống mũi thẳng, cặp môi hơi mỏng, làn da nâu đầy nam tính, từ trước tới nay cô luôn có ấn tượng sâu sắc với các anh chàng đẹp trai cho nên cô hoàn toàn chắc chắn gương mặt này mình đã từng nhìn thấy ở đâu rồi. Ngẫm nghĩ giây lát, cô chợt nhớ ra. “Ivan?!”

Cô và Ivan từng có duyên gặp nhau một lần trong bữa tiệc sinh nhật một người bạn. Ngày hôm đó, Tiểu Úc vừa vào đến nhà bạn đã để ý tới Ivan bởi vì diện mạo của anh ta rất phù hợp với những lời mô tả trong các cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Khóe miệng anh ta hơi nhếch lên, ngay cả khi không cười trông cũng như đang cười vậy, nụ cười nơi khóe miệng luôn ẩn giấu một chút xấu xa rất khó nắm bắt, cặp mắt hơi híp lại một cách thiếu đứng đắn. Sự dục dằng mang chút xấu xa này khiến cô có cảm giác anh ta

giống như hình tượng Sở Lưu Hương trong tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long.

Khi bạn của cô giới thiệu họ với nhau, Ivan nghe thấy tên của cô thì tỏ vẻ hơi sững sốt, sau đó mỉm cười đắm chiêu rồi chủ động chìa tay ra. “Tôi là Ivan.”

Sau đó họ nói chuyện với nhau. Anh ta rất có tài ăn nói, tính cách của cô cũng cởi mở, cho nên họ đã cùng nhau chuyện trò vô cùng vui vẻ, từ lý tưởng đến cuộc sống, từ sa mạc Sahara tới biển Aegean, nhưng khi chia tay anh ta không hề chủ động xin số điện thoại của cô, thậm chí cũng không chủ động nói cho cô biết tên tiếng Trung của anh ta là gì, cô cũng không tiện hỏi.

Tiểu Úc vốn nghĩ hai người sẽ chẳng bao giờ gặp lại, không ngờ lại có cuộc gặp ngẫu nhiên này, thực sự là một bất ngờ đầy thú vị.

Ivan cũng hơi sững người, kinh ngạc nhìn cô từ đầu tới chân.

“Là em? Em thế này... Đang định bỏ trốn khỏi đám cưới hả?”

Nghe anh ta nói, Tiểu Úc mới sực tỉnh, cuối cùng định thần trở lại, vội vã nhảy lên xe của anh ta, giục giã: “Mau đưa tôi rời khỏi chỗ này!”

“Muốn đi đâu?”

“Sa mạc Sahara, cảm ơn anh!”

Anh ta nhướn mày, mỉm cười, nhanh chóng ngồi vào trong xe, trước khi cô bị người ta bắt được, cần phải đưa cô thoát khỏi cái chốn thị phi này.

“Tôi mạo muội xin hỏi, em có chắc định mặc như thế này đi tới sa mạc không?” Ivan chỉ vào bộ váy dài chấm gót của cô.

Cô soi mình qua gương chiếu hậu, vuốt vuốt mái tóc cứng như rễ tre, buộc lại mái tóc đã bị bung ra, đang rũ lung tung xuống vai, cúi xuống nhìn chiếc váy rườm rà, cô nghiêng răng, xé toạc một nửa, chiếc váy sang trọng trong phút chốc biến thành một chiếc váy ngắn tinh nghịch chỉ dài đến đầu gối, rất phù hợp với cá tính của cô.

“Bỏ trốn khỏi đám cưới cũng đâu cần phải vội như thế này chứ?” Ivan quay sang trần trối nhìn cô, khề sờ nhẹ lên môi mình, cười mà như không.

“Anh thấy tôi giống với những cô gái ngốc nghếch tới mức bước vào buổi lễ kết hôn mới nghĩ tới việc bỏ trốn sao?”

“Vậy em vội gì chứ?”

Cô cúi xuống xoa xoa gót chân mỗi nhừ, tiện tay quăng đôi giày cao bẩy phân ra phía sau. “Nếu bố anh bắt anh phải gặp một người mà anh chưa gặp bao giờ, không chừng anh còn chạy nhanh hơn cả tôi đấy!”

Anh ta bình tĩnh đáp: “Cũng đâu đến mức đó.”

“Nếu đối tượng gặp mặt khiến anh chỉ nghĩ tới thôi đã thấy buồn nôn thì sao?”

Anh ta nhướn mày, hài hước nói: “Không phải là chưa từng gặp mặt sao?”

Cô dám khẳng định người đàn ông này chưa tốt nghiệp đại học, đầu óc anh ta rõ ràng được làm bằng đá. “Chưa từng gặp nhưng từng nghe nói rồi. Anh ta có bao nhiêu bạn gái, bản thân cũng không đếm hết được.”

“Ồ! Vậy sao?” Ivan nhìn Tiểu Úc với ánh mắt hơi khó hiểu. “Em nói người đàn ông đó là...”

“Anh ta tên là Âu Dương... Âu Dương cái gì ấy nhỉ? Y...”

“Âu Dương Y Phàm.”

“Đúng rồi! Í, anh cũng từng nghe nói về cái người này?”

Anh ta khẽ ho khan một tiếng, ngõ ngàng đếm các ngón tay, xem ra anh ta có khi còn chưa tốt nghiệp tiểu học. Thấy anh ta mãi mê đếm, Tiểu Úc không kiên nhẫn nổi, cắt ngang: “Ivan, anh có thể đưa tôi đến...”

Cô đang định nói “Đại học T” thì điện thoại di động của anh ta đột nhiên đổ chuông, anh ta liếc nhìn màn hình, thần người vài giây rồi mới bật điện thoại, đeo tai nghe.

“Anh... vừa ra khỏi nhà, có việc gì không?”

Tiểu Úc ngăm nhìn những trung tâm thương mại sang trọng, bất giác thở dài về sự kỳ diệu của điện thoại di động.

Anh ta chăm chú nghe điện thoại, im lặng một lúc lâu, mới lặng lẽ thở dài. “Anh có chút việc...”

Cô cứ tưởng mình làm lỡ việc của Ivan, vội vã nói: “Không sao đâu, tôi không vội, anh cứ làm việc của anh trước đi.”

Thực ra nếu không phải vì trên người không có một xu nào thì cô nhất định đã xuống xe bởi thái độ của anh ta có vẻ vô cùng sốt ruột.

Anh ta chần chừ giây lát rồi nói vào điện thoại: “Được rồi, anh sẽ tới ngay.”

Anh ta cho xe đi lên cầu vượt, lái về phía trung tâm thành phố, suốt đường đi anh ta không nói lời nào, thái độ trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng thực tế lại vượt đèn đỏ tới ba lần liên.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Úc ngồi trong xe Porsche, cũng không biết hệ số an toàn của loại xe này thế nào. Cô vẫn còn chưa kịp đặt chân tới sa mạc

Sahara, càng không muốn sinh mạng bé nhỏ của mình rơi vào tay người đàn ông mới chỉ gặp mặt có hai lần.

Thế là cô nín thở tập trung tinh thần, không dám làm phiền anh ta, lén thắt chặt dây an toàn hơn một chút.

Cũng may đoạn đường không xa lắm, mười phút sau, chiếc xe của Ivan cuối cùng dừng lại trước một quán cà phê nhỏ, Tiểu Úc cũng có thể bình tâm trở lại.

Cô đang định xuống xe, Ivan lại nói: “Xin lỗi, em đợi tôi ba phút.”

“Tôi không vội, lâu một chút cũng không sao đâu.”

Cô vốn chỉ khách sáo nói vậy, không ngờ Ivan lại làm thật, từ lúc vội vã đi vào trong quán cà phê, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ thì không có chút dấu hiệu nào cho thấy anh ta chuẩn bị đứng lên đi ra cả.

Cô đợi tới mức hết cả kiên nhẫn, bèn xuống xe, đi tới trước sảnh của quán cà phê, nhìn vào bên trong qua tấm cửa kính, Ivan và một cô gái đang ngồi đối diện nhau. Cô gái đó, chỉ nhìn nghiêng thôi cũng đủ biết tại sao ban nãy anh ta lại vượt ba lần đèn đỏ rồi. Quả là một người con gái xinh đẹp hiếm có, cô ta hoàn toàn không cần phải mặc những bộ quần áo hàng hiệu đắt tiền, cũng không cần phải trang điểm mà vẫn toát lên vẻ cao quý thoát tục, như bông hoa lan nở giữa thung lũng. Mà giây phút người đẹp khiến người ta cảm động nhất chính là lúc rơi lệ, từng giọt nước mắt rơi xuống khiến ngay cả cô cũng thấy tim mình như thắt lại, chứ đừng nói đến người đàn ông đang ngồi đối diện.

Đối diện với người con gái như thế này, chẳng có người đàn ông nào có thể đứng dậy nổi trong vòng ba phút. Cho nên cô quyết định bỏ qua cho việc trễ hẹn của anh ta!

Mặc dù Tiểu Úc không nghe được cô ta nói gì nhưng cô có thể đọc được sự đau thương và bất lực trong ánh mắt của Ivan. Rõ ràng là anh ta yêu người con gái này, bởi vì người đàn ông chỉ dành ánh mắt này cho người phụ nữ mà mình yêu thương.

Nhưng cô gái đó tuyệt đối không phải là bạn gái của anh ta, nếu không anh ta đã không phải căng thẳng đan chặt các ngón tay vào nhau, rất nhiều lần muốn đưa tay ra chạm vào đôi bàn tay thon nhỏ đó nhưng lại rút lại.

Khẽ thở dài, Tiểu Úc quay lại xe, nhẩn nại nhìn kim đồng hồ tích tắc chạy, chờ đợi thời gian lặng lẽ trôi đi trong lúc họ nói chuyện. Cô cứ ngỡ cuộc nói chuyện của bọn họ sẽ kéo dài tới một vạn năm thì đột nhiên cô gái đó đứng dậy, đi ra khỏi quán cà phê, nét mặt lạnh băng.

“Nhĩ Tích, em đợi đã...” Ivan đuổi theo, kéo cánh tay trắng ngần của cô ta lại. “Không phải anh không giúp em, em phải hiểu tính anh ấy hơn anh chứ, trong cuộc đời của anh ấy hoàn toàn không có từ thỏa hiệp.”

“Thực ra anh hoàn toàn không muốn giúp em.”

“Nếu anh không muốn giúp em thì tại sao lại nói cho em biết anh ấy đã đầu tư vào loại cổ phiếu nào và anh ấy đã hối lộ Giám đốc ngân hàng Trương?” Anh ta lắc đầu vẻ thất vọng. “Đến bây giờ em vẫn không hiểu... Bao nhiêu năm qua, trong mắt em ngoài anh ta ra, không còn ai khác nữa sao?”

Người con gái tên là Nhĩ Tích đó sững lại giây lát, liếc nhìn về phía xe của anh ta, sau khi bắt gặp ánh mắt của Tiểu Úc, bèn quay người rời đi.

“Nhĩ Tích, rốt cuộc anh có chỗ nào không bằng anh ta chứ?”

Đúng là kiểu tỏ tình cũ rích! Tiểu Úc ngáp dài, dựa vào ghế, ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh, trầm nghĩ, với cách theo đuổi phụ nữ như thế

này thì có đến già anh ta cũng chẳng kiếm được bạn gái, thật tiếc cho chiếc xe đua mui trần này biết bao!

“Tại sao không thể cho anh một cơ hội?” Ivan một lần nữa nói.

Sau lời tỏ tình tha thiết đó, Nhĩ Tích ngoái lại, một cái ngoái đầu cực đẹp, ánh mắt lạnh lùng đầy lý trí. “Bởi vì anh không biết thế nào là yêu...”

Cô ta đi rồi, đi một cách vô cùng bình tĩnh, tới mức khiến người ta không cảm thấy một chút xúc cảm nào.

Tiểu Úc cứ tưởng Ivan sẽ đuổi theo, nhưng không. Anh ta đứng ở đó rất lâu, nhìn theo từng bước chân ung dung của Nhĩ Tích, nhìn theo bóng dáng không chút cảm xúc nào của cô ta.

Ánh mặt trời chói mắt kéo chiếc bóng phía sau anh ta dài ra, khiến cho dáng người vốn cao lớn của anh ta càng trở nên cao lớn.

Tiểu Úc ngồi thẳng người dậy một cách vô thức, nhìn theo bóng của anh ta.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Không biết bao lâu sau đó, Tiểu Úc đột nhiên cảm thấy một dòng máu nóng bốc lên tận đầu, cô hét to với anh ta: “Cô ta không xứng đáng! Một người phụ nữ thờ ơ với những gì anh trao tặng, không đáng để anh phải níu giữ!”

Có những người phụ nữ, khi từ chối người khác sẽ vô cùng áy náy nói: “Chúng ta không phù hợp.”

Người phụ nữ như thế khiến người ta xót xa.

Có những người phụ nữ, khi từ chối người khác sẽ khinh khỉnh nói: “Đừng có nằm mơ!”

Người phụ nữ như thế khiến người ta thấy lòng nguội lạnh.

Có những người phụ nữ, khi từ chối người khác sẽ tỏ ra quan tâm nói: “Nhất định sẽ có người phù hợp với anh hơn em.”

Người phụ nữ như thế này khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Nhưng so với người phụ nữ kia thì những người phụ nữ trên đều rất nhân từ. Một người phụ nữ không biết trân trọng tình cảm của người khác và những thứ người khác dành tặng cho mình mới thực sự không biết thế nào là tình yêu!

Ivan kinh ngạc quay lại, ngơ ngàng nhìn cô như vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

Cô hét to hơn: “Người không biết yêu chính là cô ta, không phải anh!”

“Tại sao?” Anh ta ngạc nhiên mỉm cười, nụ cười nhẹ như thế mọi thứ chỉ thoáng qua như mây khói, duy chỉ có sự buồn bã trong ánh mắt anh ta vẫn chưa thể xua tan.

Tại sao? Cô cũng không biết tại sao, có lẽ vì cái ngóe nhìn cuối cùng của anh ta, hoặc cũng có thể vì câu nói đó của anh ta: “Tại sao không thể cho anh một cơ hội?”. Thứ anh ta cần không nhiều, chỉ một cơ hội mà thôi! Cô đã rất xúc động, cô đã nhận ra tình yêu chân thành nhất của một người đàn ông.

“Nếu cô ấy biết thế nào là yêu, nhất định sẽ quay lại nói với anh rằng: Em xin lỗi, không yêu anh là điều hối tiếc nhất trong cuộc đời em!” Cô suy nghĩ mông lung, buột miệng thốt ra một câu khi chưa suy nghĩ kỹ: “Nếu tôi là cô ấy, nhất định tôi sẽ nói như vậy!”

“Ồ?!” Ivan quay lại nhìn cô, rất chăm chú rồi mỉm cười. “Cảm ơn em đã động viên! Nhưng tôi không hy vọng một ngày em sẽ nói với tôi câu

như thế này đâu.”

“Hừ!” Cô hơi sững người, sau đó nói: “Tôi càng không hy vọng...”

Nói xong, cô mới nhận ra đoạn nói chuyện này có rất nhiều cách hiểu, hơn nữa càng nghe càng thấy dễ gây hiểu lầm.

Cô xoa xoa hai bên má đỏ bừng, ngồi ngay ngắn lại, mắt sụp xuống, thực hiện nguyên tắc im lặng là vàng.

Cho tới khi Ivan ngồi vào trong xe, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đã quay lại muộn năm mươi phút.”

“Không sao đâu.” Cô không muốn so đo với một người đàn ông đang thất tình.

“Em muốn đi đâu?”

“Tùy anh.”

Anh ta khởi động xe, đi trên con đường ban nãy. “Ra bãi biển được không?”

Vừa mới bị người phụ nữ mình yêu bỏ rơi chưa tới một phút, lập tức dẫn một cô gái khác tới bờ biển, đây là tư duy logic gì vậy hả?

Cô đang hồ nghi việc Ivan đau lòng rồi cuộc là thật hay giả thì anh ta lại một lần nữa vượt đèn đỏ, cô hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

Thắt dây an toàn thật chặt, Tiểu Úc quyết định sẽ hy sinh một lần, đi cùng anh ta ra biển cho khuây khỏa. Không có ý gì khác, chỉ là nghĩ đến an toàn tính mạng của anh ta mà thôi.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mùa Yêu Đường

Chiếc xe đua mui trần lao như bay trên đường cao tốc, thối tung mái tóc của Ivan làm lộ rõ gương mặt tuần tú, khôi ngô. Tiểu Úc khẽ liếc nhìn, vô tình bị hút hồn bởi vẻ đẹp trai của anh ta. Đang lúc thất thần, Ivan đột nhiên đi sát lề đường, phanh gấp, cũng may cô sáng suốt thắt chặt dây an toàn ngay từ đầu, nếu không đã hôn phải tấm kính chắn gió trước mặt rồi.

Bình tĩnh lại, ngồi thẳng người, Tiểu Úc mới nhìn thấy một người đàn ông có vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đang đứng bên đường. Gương mặt cương nghị, thái độ lạnh lùng ở anh ta toát lên một vẻ gia trưởng, bá đạo. Một cô gái đứng bên cạnh anh ta, mái tóc xoăn hơi rối bay bay trong gió, vuốt ve đôi má hơi ửng hồng và đôi môi mềm mại.

Thật phong tình làm sao...

Ngay cả khi không có những đường cong quyến rũ và sự mơ màng trong ánh mắt đó cũng sẽ khiến người ta mơ tưởng xa xôi.

Tiểu Úc đã gặp rất nhiều phụ nữ làm tình nhân cho người nhưng chưa từng gặp người nào đẹp đến thế này, cô ta không làm tình nhân thì thật là uổng phí, đây là lời tán dương xuất phát từ tận đáy lòng cô trước vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta, tuyệt đối không có ý gì xấu cả.

“Lần đầu tiên cậu tới muộn.” Anh chàng đẹp trai lạnh lùng vút chiếc túi đựng hồ sơ xuống ghế sau, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn Tiểu Úc rồi lại nhìn sang Ivan.

Ivan hiểu ý, trả lời: “Tôi nhặt được trên đường!”

Tiểu Úc cực kỳ bất bình về cách dùng từ của anh ta, có điều để giữ lại chút thể diện cho anh ta, cô chỉ giẫm mạnh chân anh ta một cái.

Ivan nghiêng rằng nhìn cô rồi giới thiệu: “Bạn của tôi Lâm Quân Dật, đây là vợ anh ấy. Cô ấy là Quan Tiểu Úc, tôi...”

Không để cho Ivan nói năng linh tinh, Tiểu Úc quyết định tự giới thiệu: “Tôi và Ivan ngày trước có biết nhau, ban nãy bố mẹ tôi cứ bắt tôi phải đi gặp mặt một người, khó khăn lắm tôi mới tìm được cơ hội để thoát ra, đúng lúc đó gặp anh ấy ở cửa quán trà, bèn lên nhờ xe của anh ấy để chạy trốn.”

“Gặp mặt?” Lâm Quân Dật nhìn Ivan như thể có ý gì khác, mở cửa xe, đỡ vợ ngồi xuống, dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên hỏi Tiểu Úc: “Cô gặp ai vậy?”

“Một gã hoa hoa công tử rất nổi tiếng, mẹ tôi còn tặng bốc anh ta lên tận mây xanh ấy, nói cái gì mà tuổi trẻ tài cao, khôi ngô, tuấn tú.” Cứ nhắc tới người này, da đầu cô lại tê dại, càng lúc càng nghi ngờ bố mẹ mình không biết nhìn người. “Sinh ra trong gia đình như vậy, có nhắm mắt lại cũng kiếm được tiền, thế mà cũng gọi là có tài sao... Anh ta tên là gì ấy nhỉ... Âu Dương...”

Nhất thời cô lại quên bống mất tên của anh ta, vỗ mạnh vào vai Ivan lúc này đang lái xe. “Anh ta tên là gì ấy nhỉ?”

“Âu Dương Y Phàm!” Anh ta bực bội trả lời.

“Phải rồi, cái tên này thật khó nhớ.”

“Cũng đâu đến nỗi!” Ivan nhú mày.

“Đương nhiên, so với số lượng bạn gái mà anh ta có, tên của anh ta vẫn được coi là dễ nhớ.”

“Còn phải nói.” Lâm Quân Dật khẽ hắng giọng, tỏ vẻ tán đồng.

“Anh cũng biết anh ta?” Tiểu Úc nghe thấy bèn ngoái đầu lại, nhìn Lâm Quân Dật cười lấp liếm, thái độ đó chứng tỏ anh ta không phải chỉ quen biết thông thường. Cô hỏi: “Lăng Lăng, bạn tôi nói, bạn gái của anh ta có dùng CPU dual-core cũng không thống kê hết được. Anh từng nghe nói về anh ta sao?”

“CPU dual-core?” Ivan nhếch miệng vẻ khố sở.

Lâm Quân Dật nói: “Tôi đã thử tính toán số liệu Mellon, tốc độ tính toán rất nhanh, có điều có thống kê được số bạn gái của anh ta hay không thì rất khó nói!”

Tiểu Úc nghe thấy vậy, càng phần nộ. Cứ nghĩ tới việc mình bị chính bố mẹ đẻ đẩy vào chỗ chết như vậy, cô không kiềm chế nổi, nói: “Xí! Bỏ tiền ra mua bằng MBA của Harvard, cứ tưởng mình tài giỏi... May mắn gặp lúc chỉ số chứng khoán Trung Quốc tăng vọt, tưởng mình là nhà đầu tư thiên tài... Gặp mấy người phụ nữ hư vinh yêu tiền, lại tưởng mình có sức hấp dẫn không thể kháng cự. Những kẻ vô dụng tôi nhìn thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy kẻ nào lại luôn tự cho mình là đúng như anh ta cả...”

Ivan tò mò quay sang nhìn cô. “Đàn ông như vậy trên thế giới này vẫn còn sao?”

“Đúng thế! Nhân loại đã tiến hóa lâu như vậy rồi, đại não của anh ta vẫn còn chưa tiến hóa là sao?” Cô day day đầu, do suy nghĩ quá nhiều mà trở nên hỗn loạn, hắng giọng tiếp tục: “Ngay đến chó sói cũng đã tiến hóa tới giai đoạn hiểu được cần phải chung thủy tới chết, tư tưởng của anh ta sao vẫn còn dừng lại ở xã hội nguyên thủy như vậy chứ?!”

Không biết Ivan lôi ở đâu ra một chai nước tinh khiết đưa cho cô, cười, nói: “Nói như vậy thì anh ta sống chẳng phải là một sự bi ai của nhân

loại sao?”

“Khó tránh khỏi vẫn còn một, hai người chưa tiến hóa hoàn toàn, những người nguyên thủy bị nửa dưới chi phối, có điều những người thế này thực sự rất hiếm...”

“Ồ, xin hỏi cô học chuyên ngành gì vậy?”

“Quản trị doanh nghiệp!”

“Tôi cứ tưởng cô học chuyên ngành sinh học đấy!”

“Anh có biết điều tôi không thể chấp nhận nhất ở anh ta là gì không...” Tiểu Úc uống một ngụm nước, lại nhớ đến câu chuyện mà Lăng Lăng từng kể cho cô nghe. “Tôi nghe nói anh ta đồng thời có rất nhiều bạn gái. Có lần, ba cô bạn gái của anh ta cùng xuất hiện trong một bữa tiệc, một người trong số đó hỏi anh ta: Sao có thể như vậy được? Anh ta đã không chút hổ thẹn nói rằng: “Em không giữ được trái tim anh thì đừng nói anh lăng nhăng chứ!” Anh nghe xem... Anh ta hoàn toàn không phải là kẻ lăng nhăng, anh ta là kẻ không có trái tim!”

“Có chuyện này sao? Tôi chưa từng nghe nói, sao cô biết được?”

“Lăng Lăng nói với tôi.”

“Ồ... Lăng Lăng... Lăng Lăng.” Ivan nhắc đi nhắc lại cái tên này một cách hào hứng, không nói thêm gì nữa.

Trong xe im lặng một lúc, Ivan chỉnh lại tư thế ngồi, quay đầu lại nhìn Lâm Quân Dật đang ngồi phía sau. “Quân Dật, tôi giúp anh trả nợ trước nhé?”

“Nếu như vì áy náy chuyện cổ phiếu thì không cần đâu!”

“Anh... biết rồi à?”

“Tôi mua cổ phiếu bao giờ cũng thận trọng, chắc cậu cũng biết tại sao. Kiến Nghiệp nói, anh ta chỉ nói với cậu chuyện tôi mua cổ phiếu, không nói với ai khác.”

Những lời trò chuyện của họ khiến Tiểu Úc cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào cái người mà Nhĩ Tích nói tới chính là Lâm Quân Dật, điều đó cũng có nghĩa người Ivan thua chính là Lâm Quân Dật, người bạn tốt nhất của anh ta! Trong đầu cô lập tức hiện lên những lời mắng chửi thậm tệ trong tiểu thuyết ngôn tình, bất giác cảm thấy thương hại cho Ivan và càng tò mò về anh chàng Lâm Quân Dật kia.

Tiểu Úc lén nhìn qua gương chiếu hậu. Lâm Quân Dật đang đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ khiến cô có thể nhìn nghiêng gương mặt góc cạnh của anh ta, không có một chút biểu hiện của thái độ trách móc... Còn tay của anh ta thì đang nắm chặt tay vợ.

“Xin lỗi!” Ivan nói.

“Không cần.” Lâm Quân Dật nheo mắt tỏ vẻ không bận tâm. “Ông ấy muốn tôi mất tất cả, có vô số cách để nuốt chửng công ty của tôi.”

“Tôi có thể làm gì giúp anh?”

Lâm Quân Dật nhìn cảnh vật vun vút lướt qua ngoài cửa sổ, trầm tư hồi lâu. “Hiện giờ cổ phiếu đó đã rơi xuống mức thấp nhất từ trước tới nay rồi, cậu không có hứng thú nhân cơ hội này để mua lại công ty đó sao?”

“Tôi nghe nói công ty đó luôn thua lỗ, mấy hôm trước giá cổ phiếu có tăng nhưng đó là do có người thao túng.”

“Cho nên cho nó niêm yết cửa sau là sự lựa chọn tốt nhất...”

“Ý của anh là...?”

“Đây là một vụ đầu tư ổn định, cậu có hứng thú không?”

“...” Ivan không trả lời.

Lại một khoảng im lặng dài lê thê nữa, Lâm Quân Dật nhìn vợ đang ngủ trong lòng mình, bèn cởi áo vest đắp lên người vợ, đồng thời lấy người che ánh nắng nóng nực cho cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Nét cương nghị của anh ta vào giờ phút này đã được thay thế bởi sự dịu dàng.

Gương mặt Ivan trở nên cứng đờ, môi run run mấy lần mới nói: “Quân Dật, tôi có một câu muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Anh nghĩ... thế nào là yêu?”

“Chính là muốn đứng trước mặt một người phụ nữ để che mưa chắn gió cho cô ấy, ngay cả khi không còn chút sức lực nào, cũng sẽ không bao giờ nói: “Anh không thể làm gì được nữa!””

Nghe câu trả lời này, Tiểu Úc cuối cùng đã biết tại sao Ivan lại thua anh ta. Nhưng thế thì đã sao chứ, người phụ nữ mà Lâm Quân Dật muốn che mưa chắn gió cho chính là Lâm phu nhân đang nằm trong lòng anh ta kia.

Nghe câu trả lời của Lâm Quân Dật, Ivan bỗng trở nên trầm tư, vận tốc của chiếc Porsche càng lúc càng nhanh, vượt quá hai trăm sáu mươi km/h, Tiểu Úc bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh xe.

“Cô tìm cái gì vậy?” Ivan hỏi cô.

“Túi khí!” Cô vừa tìm vừa nói. “Tính an toàn của túi khí trên xe Porsche có tốt không? Những lúc quan trọng có thể bung ra được không?”

“Cô yên tâm đi, tính an toàn của túi khí vô cùng tốt, lần trước gặp tai nạn tôi chỉ bị xây xát một chút thôi.”

“Ồ! Vậy thì tôi yên tâm rồi.” Cô vừa khẽ thở phào đã nghe thấy Ivan nói tiếp: “Có điều, từ sau lần đó, tôi cứ bận suốt, không có thời gian để đi thay cái mới.”

“Á!... Anh nói thật không đấy?” Cô nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch, nói nhỏ: “Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi thôi... Năm nay tôi mới hai mươi hai tuổi, chưa từng có bạn trai...”

Anh ta kinh ngạc nhìn cô.

Cô lại nhìn chiếc đồng hồ lý trình. “Nếu tôi có bề gì thì sẽ không có ai giúp tôi chăm sóc bố mẹ tôi...”

Ivan không trả lời nhưng vận tốc xe thì liên tục giảm, cuối cùng giảm xuống một trăm hai mươi km/h.

Cô mừng thầm. Hì hì! Người có tiền quả nhiên rất sáng suốt, vừa nghe thấy phải giúp cô chăm sóc bố mẹ cô cả đời lập tức giảm tốc độ ngay.

Hoàng hôn dần buông xuống, biển mênh mang in bóng dáng cô quạnh của ánh tà dương.

Mây tan, triều xuống. Thiếu nữ trong chiếc váy dài ánh kim đã ướt một nửa bước chân trần trên bãi cát, ánh chiều tà đỏ rực lan tỏa trên nụ cười trong sáng của cô, còn trong hơn cả nước biển.

Cảnh tượng xinh đẹp này nhất thời làm anh ngây ngất, ý nghĩ vượt qua thời gian và không gian quay trở về với mùa tươi đẹp nhất.

Đó cũng là mùa hè, cũng là lúc hoàng hôn, anh đi vào nhà họ Lâm, vừa bước tới cửa đã nhìn thấy Lâm Nhĩ Tích đang ngồi trên chiếc ghế mây trong vườn đọc báo cho ông nội nghe, đọc xong một câu cô đều nhìn thái độ của ông nội, sau khi chắc chắn là ông tỏ ra hứng thú mới đọc tiếp. Mái tóc đen óng mượt rủ xuống khuôn mặt, đôi mắt trong sáng, yên tĩnh như nước hồ mùa thu, ánh tà dương cũng lan tỏa trên nụ cười trong sáng của cô như vậy, trong sáng vô cùng... Trong giây phút đó, anh muốn cưới cô, không phải vì rung động, không phải vì ham muốn, chỉ vì cảm thấy cô sẽ là một người vợ tốt.

Về sau, anh mới biết được thân thế của Lâm Nhĩ Tích. Bố mẹ cô mất sớm, mười tuổi được nhà họ Lâm nhận về nuôi. Sống trong gia đình giàu có, mặc dù không phải lo cái ăn cái mặc nhưng cảnh ăn nhờ ở đậu, lúc nào cũng phải thận trọng nhìn ánh mắt của người khác. Cô luôn nỗ lực học hành, làm việc, đặc biệt sau khi huyết thống duy nhất của nhà họ Lâm được tìm về, cô càng thận trọng hơn, không dám nói nhiều hơn một câu, không dám làm bất đi một việc.

Nhưng vận mệnh thật bất công đối với cô, khi cô đính hôn với Lâm Quân Dật, người anh trai không có cùng huyết thống đó, lòng đầy hy vọng ngỡ tưởng người đàn ông mà cô yêu thương sẽ yêu thương trân trọng cô, ở bên cô suốt đời, cô lại tận mắt nhìn thấy vị hôn phu của mình gọi điện cho người con gái khác, đáng buồn hơn là sau khi cúp điện thoại, anh lại ra ban công đứng và hút thuốc suốt đêm.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Quân Dật hút thuốc.

Buổi tối hôm đó, Ivan cũng lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhĩ Tích rơi lệ, lần đầu tiên thấy đau khổ vì một cô gái.

Anh muốn yêu cô nhưng lại không thể yêu, muốn giúp cô nhưng lại không thể giúp.

Anh chỉ có thể im lặng nhìn cô khóc, im lặng nghe cô hỏi hết lần này tới lần khác: “Ivan, em phải làm thế nào đây?”

Về sau, Lâm Nhĩ Tích từng hỏi anh: “Em cần phải làm gì mới có thể giữ được trái tim anh ấy?”

“Tại sao nhất định phải níu giữ một trái tim không thuộc về em chứ?” Anh hỏi lại.

Cô nói: “Trong nhà họ Lâm, bất kể thích cái gì em đều không dám đòi hỏi, ngay cả khi nhìn những thứ mình muốn có lâu một chút cũng lo sẽ bị ông phát hiện. Lần này, em không thể thuyết phục bản thân từ bỏ được nữa, đây là lần duy nhất em muốn giành lấy cho mình... Em không quan tâm người khác nghĩ thế nào về mình, em yêu anh ấy, em chỉ muốn ở bên anh ấy!”

...

Năm năm, đã năm năm trôi qua. Ivan chưa từng nghĩ sẽ có được Lâm Nhĩ Tích, cũng chưa từng cho cô biết anh yêu cô, anh chỉ hy vọng cô có thể giành được hạnh phúc mà cô khao khát bấy lâu. Anh cũng đang cố hết sức để giúp cô giành lấy hạnh phúc của mình.

Hiện giờ, cô đã biết không thể có được người đàn ông mà mình yêu thương, anh cũng không ước mong gì, chỉ muốn cho cô biết, cô vẫn chưa mất tất cả, vậy mà đối lại chỉ là một câu nói vô tình: “Anh không biết thế nào là yêu!”

Một câu nói mĩa mai làm sao! Bao nhiêu đêm anh không ngủ để thức cùng cô, bao nhiêu lần nước mắt cô rơi ướt đầm tay anh. Anh xót xa cho cô suốt năm năm trời, bảo vệ cô suốt năm năm, vậy mà ngay đến một câu: “Em xin lỗi, không yêu anh là điều hối tiếc nhất trong cuộc đời em!” cô cũng không thể nói với anh.

Rốt cuộc anh đã sai rồi sao?

Không biết từ lúc nào, Lâm Quân Dật ngồi xuống bên cạnh anh, mỉm cười nhìn Tiểu Úc một tay đang xách váy, cúi xuống nhặt vỏ ốc, nói: “Trông rất ưa nhìn, chú Âu Dương quả là rất có mắt nhìn người.”

Ivan buột miệng nói: “Đáng tiếc, cô ấy hiểu lầm về tôi quá nhiều.”

“Hiểu lầm? Tôi không thấy là cô ấy hiểu lầm.”

Ivan nghiêng răng, không phản bác.

Lâm Quân Dật đột nhiên chuyển chủ đề: “Y Phàm... có việc này tôi muốn hỏi cậu.”

“Chuyện gì?”

“Năm năm trước Băng Vũ từng gọi điện cho Nhĩ Tích, việc này cậu có biết không?”

Ivan nhìn Lâm Quân Dật, ngờ ngàng lắc đầu.

“Năm năm trước Nhĩ Tích nói với Băng Vũ, cô ấy là vị hôn thê của tôi, khuyên Băng Vũ hãy rời xa tôi, đừng làm tôi khó xử! Trong khi mấy hôm trước đó, tôi đã nói rõ tất cả với Nhĩ Tích, tôi đã nói rõ cho cô ấy biết sự lựa chọn của tôi... Vậy mà Nhĩ Tích vẫn nói dối Băng Vũ rằng tôi sẽ không bao giờ lấy cô ấy, khuyên cô ấy rời xa tôi...”

Nghe được sự thật này, Ivan cảm giác như mình bị sóng biển nuốt chửng vậy, trời đất đảo điên khiến anh không phân biệt được trắng đen, tốt xấu. Anh không thể ngờ Lâm Nhĩ Tích trông có vẻ dịu dàng, lương thiện, nhẫn nhịn cầu toàn là thế lại có thể làm điều này.

Lâm Quân Dật tiếp tục: “Cậu cho rằng Nhĩ Tích rất hoàn mỹ phải không? Cậu cho rằng tình yêu cô ấy dành cho tôi rất bền bỉ phải không?”

Tôi cảm thấy cô ấy chưa từng yêu tôi, nếu cô ấy yêu tôi dù chỉ một chút thôi thì đã không bao giờ làm như vậy!”

“Cô ấy không yêu anh thì sao lại đợi chờ anh bao nhiêu năm như vậy chứ?”

“Cô ấy chỉ muốn lấy một người đàn ông nghiêm túc trong tình yêu mà thôi. Thực ra cô ấy từng nói với tôi rất nhiều lần rằng, cậu rất biết cách làm vui lòng phụ nữ, biết lãng mạn, lại là người thú vị, giá như cậu có thể chung tình một chút thì chắc chắn sẽ là mẫu đàn ông mà phụ nữ mơ ước.”

“Ồ?!” Anh hướng mắt nhìn ánh tà dương ở chân trời phía xa, mặt không chút biểu cảm, ráng chiều ngập tràn nơi đáy mắt anh.

“Nếu cậu thực sự yêu Nhĩ Tích thì không phải không có cơ hội.”

Anh yêu cô?!

Âu Dương Y Phàm mỉm cười khổ sở.

Đúng, anh từng yêu, từng yêu Lâm Nhĩ Tích của năm năm về trước lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế mây đọc báo.

Còn Lâm Nhĩ Tích của hiện tại... anh đã không còn muốn nghĩ tới nữa, không muốn lại giam cầm mình trong thứ tình yêu tuyệt vọng này nữa.

Đứng dậy khỏi bãi cát, anh cởi áo vest, lao về phía Tiểu Úc đang chơi đùa vui vẻ bên bờ biển. Ráng chiều phía sau lưng cô giống như một ngọn lửa đang cháy rực đầy nhiệt huyết.

Ngày hôm nay, anh thực sự cảm thấy rất vui.

Anh bị cô đẩy xuống biển, cô cười sung sướng khi thấy áo anh bị nước biển làm cho ướt sũng.

Họ đi chân trần chạy đuổi nhau trên bãi biển, dang rộng hai tay đón gió biển và cùng cười vang.

Họ ngồi uống bia bên bờ biển, anh giúp cô lau bọt bia dính bên khóe miệng, cô giúp anh thổi những hạt cát dính trên tóc.

Họ nằm dài trên bãi biển đếm sao trên trời, anh nói về tình yêu trong thơ Pushkin đến Thoa đầu phượng[1] của Lục Du cách đây cả nghìn năm về trước. Cô nói về Giang thành tử[2] của Tô Thức đến Sáu giấc mộng[3] của Quỳnh Dao.

Họ mệt mỏi rãi rời lao vào một quán mì nhỏ, cô gọi một bát mì cực lớn, đây là bữa ăn ngon nhất của cô...

1. Bài từ nổi tiếng của Lục Du (1125-1209), nhà thơ thời Nam Tống. Bài từ xuất phát từ bi kịch của cuộc đời ông. Ông kết hôn với người em họ Đường Uyển. Mẹ ông không thích Đường Uyển và cũng không tán thành cuộc hôn nhân này nên đã chia cách họ. Mười năm sau, hai người gặp lại nhau ở Thẩm Viên, Lục Du viết lên tường một bài từ rất bi phần là Thoa đầu phượng. Không lâu sau, Đường Uyển chết, Lục Du vẫn còn lưu luyến mãi, viết bài thơ tình nổi tiếng Thẩm viên được truyền tụng đến nay.

2. Bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha) (1037-1101), nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc đời Tống.

3. Tên tập truyện của nữ văn sĩ nổi tiếng Quỳnh Dao.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Số Phận Trớ Trêu

Thành phố đèn hoa xán lạn, Tiểu Úc ngồi trong xe, cảm thấy không an tâm chút nào, hai tay nắm chặt dây an toàn, hoàn toàn không còn tâm tư để thưởng ngoạn cảnh đêm của thành phố.

Những con phố quen thuộc hiện lên trước mắt cô, ngay sau đó cô nhìn thấy quán bar mà cô thường xuyên lui tới, bỗng nhiên cô lại thấy nhớ mùi vị của kem thuyền chuối.

“Chúng ta tới quán bar kia ngồi một lúc đi!” Tiểu Úc chỉ về phía quán bar ở cách đó không xa. Trên con phố dài đèn hoa rực rỡ, quán bar này chẳng khác gì những quán khác cả, thậm chí nếu không để ý thì nó rất dễ bị nuốt chửng giữa dãy đèn hoa nhấp nháy.

Ivan thoáng kinh ngạc, cô cứ tưởng anh sẽ hỏi điều gì đó nhưng anh không hỏi gì cả, cho xe dừng lại trước cửa quán bar.

Vào trong quán bar, Tiểu Úc thạo đường, kéo Ivan tới trước quầy bar, nhân viên phục vụ cũng không hỏi gì cả, làm ngay một phần kem thuyền chuối rồi đặt trước mặt cô.

Tiểu Úc vui vẻ đón lấy, quay sang hỏi Ivan: “Anh muốn uống gì cứ gọi tự nhiên, tôi mời.”

“Em?” Ivan nhìn phần kem thuyền chuối trong tay cô vẻ hồ hững. “Nếu tôi nhớ không nhầm, ngay đến tiền mua một bát mì em cũng không có mà.”

“Xí!” Tiểu Úc tỏ vẻ bất cần, gõ gõ ngón tay xuống mặt quầy bar, nói với nhân viên phục vụ: “Lấy cho anh ấy một ly Hennessy, ghi vào bill của tôi.”

Một ly Hennessy nhanh chóng được đặt trước mặt Ivan, anh cầm lấy chiếc ly khẽ lắc nhẹ, thứ chất lỏng màu hổ phách chao đi chao lại trong ly.

“Sao em biết tôi thích uống loại này?” Anh càng cảm thấy thú vị hơn.

Tiểu Úc thì lại không bận tâm chút nào, cầm cốc kem chuối ăn ngon lành, buột miệng trả lời: “Tình cờ thôi.”

“Ồ? Tình cờ?”

“Ừm...” Cô lại xúc một miếng kem, miếng kem vẫn chưa đưa vào miệng, giọng cô mơ hồ trở nên lạnh giá hơn: “Tình cờ!”

Nhìn thấy gương mặt ngờ ngàng của Ivan, nhân viên phục vụ tốt bụng bèn giải thích: “Bởi vì có người thích uống...”

Chưa kịp nói hết câu, anh ta đã gặp phải ánh mắt cảnh cáo sắc lạnh, vội vã im lặng.

Nửa sau của câu nói này khiến Ivan vô cùng tò mò, nhân lúc Tiểu Úc đi vào nhà vệ sinh, anh bèn dò hỏi nhân viên phục vụ. Anh chàng phục vụ đang cảm thấy bí bách vì không nói ra được, lập tức nói hết những gì mình biết, mặc dù những điều anh ta biết thực ra cũng không nhiều lắm.

Thế là, sau khi nghe anh ta thêm mắm thêm muối, Ivan đã được nghe một bi kịch tình yêu về một cô gái si tình, đau khổ chờ đợi một người đàn ông bạc tình suốt tám năm ròng.

Nói một cách cụ thể, tám năm trước, Tiểu Úc đã gặp một người đàn ông uống Hennessy trong quán bar này, giữa họ không biết đã xảy ra

chuyện gì sâu đậm, chỉ biết cô không thể quên được người đàn ông đó, còn người đàn ông đó thì từ đó không thấy bóng dáng đâu cả, về sau, mỗi tuần Tiểu Úc đều tới đây để chờ đợi, chờ đợi người đàn ông đó xuất hiện, nhưng đã tám năm trôi qua, người đàn ông đó vẫn chưa xuất hiện lại...

Tám năm, có bao nhiêu người có thể chờ đợi một người suốt tám năm không đổi?

Ivan nghe xong câu chuyện, thấy tim mình loạn nhịp, một lúc lâu vẫn chưa định thần trở lại. “Tại sao cô ấy không đi tìm người đàn ông đó?”

“Cô ấy không biết gì về người đàn ông đó cả, không biết anh ta tên là gì, thậm chí còn không nhìn rõ anh ta trông như thế nào.” Sau khi đưa chuyện, nhân viên phục vụ còn không quên phát biểu quan điểm cá nhân của mình: “Thời đại này, các cô gái đẹp chỉ mãi chạy theo mấy anh chàng giàu có, người như cô ấy, yêu một người đàn ông mà mình chưa hiểu gì một cách vô điều kiện, lại kiên trì chờ đợi suốt tám năm trời, thật đúng là còn hiếm hơn cả linh dương Tây Tạng.”

Ivan gật đầu tán đồng, hoàn toàn không biết rằng, câu chuyện tình yêu cảm động này thực ra còn có dị bản khác.

Đó là sau một lần ăn kem thuyền chuối ở quán bar này, Tiểu Úc đã vô cùng yêu thích mùi vị đó, không sao quên được, cho nên mỗi lúc có thời gian cô đều chạy tới đây ăn một cốc cho đỡ thèm.

Còn về cái người đàn ông thích uống Hennessy đó, khi Ivan cứ nhất quyết gắng hỏi cho kỳ được, Tiểu Úc đã nhìn chăm chú người đàn ông mà mình chưa hiểu rõ, lai lịch cũng không rõ ràng đang đứng trước mắt, đột nhiên trong lòng dâng lên mong muốn được giải bày. Con người đôi lúc là như vậy, những bí mật chôn chặt tận đáy lòng không muốn nói cho những người thân cận nhất của mình biết, nhưng đứng trước một người lạ, lại rất

muốn nói ra, có lẽ vì biết hai người sẽ không gặp lại, bất kể có nói gì đều sẽ tan theo mây khói.

“Anh ấy là mối tình đầu của tôi...” Tiểu Úc chậm rãi nói, chiếc thìa bạc trong tay đảo đảo phần kem trong cốc một cách vô thức, dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt lạnh lợi của cô bỗng trở nên thật buồn bã.

Tám năm trước, khoảng thời gian rất lâu rồi, nhưng ký ức của cô vẫn không vì thế mà trở nên mờ nhạt.

Hôm đó là sinh nhật lần thứ mười bốn của cô, bạn bè đã dẫn cô tới quán bar sôi động này để chúc mừng sinh nhật cô.

Trong giai điệu chất chứa kích động, dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, tất cả mọi người đều chìm đắm trong một thế giới xa hoa trụy lạc, chỉ có mình cô là cứ lấy tay bịt tai lại vì sợ thùng màng nhĩ, chốc chốc lại nhìn trộm những vũ nữ thoát y có thân hình nóng bỏng rồi lại hoang mang nhìn đi chỗ khác.

Vô tình ánh mắt của cô bị thu hút bởi một người đàn ông đối diện, bởi vì anh ta là người duy nhất trong quán bar không dõi theo chương trình đang biểu diễn trên sân khấu. So với những người đàn ông ăn mặc kỳ quái khác trong quán bar, anh ta ăn mặc không có gì nổi bật cho lắm, chiếc áo sơ mi kẻ sọc xanh tím vừa khít và chiếc quần bò màu đen, nhưng ở anh ta toát lên một vẻ cao quý và hấp dẫn hơn bất kỳ người đàn ông nào khác. Những quý tộc thực sự hoàn toàn không cần phải cố tình khoe mẽ, sự tự tin và quý phái sẽ bộc lộ một cách tự nhiên trong từng hành động, cử chỉ của họ chứ không giống như những kẻ trọc phú thích đeo đồng hồ Rolex, lái Porsche đi khắp nơi để khoe khoang mình có tiền, chỉ ao ước trên mặt mình được viết mấy chữ “tôi có tiền” mà thôi.

...

Nói tới đây, Tiểu Úc cố tình vỗ vỗ vai người đang sa sầm nét mặt.
“Đừng hiểu lầm, tôi không nói anh đâu!”

Nói xong, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay của anh ta, cô cố kiềm chế để không phì cười.

Câu chuyện tiếp tục...

Tiểu Úc đang chờ người đàn ông đó quay lại để nhìn xem anh ta trông như thế nào thì nhân viên phục vụ đi tới hỏi họ muốn gọi đồ gì, mọi người đều gọi các loại rượu khác nhau, khi hỏi đến cô, ánh mắt cô vẫn đang dừng lại ở hình bóng đó, cô buột miệng nói: “Cho tôi một phần kem thuyền chuối!”

“Quan Tiểu Úc, cậu không nhầm đấy chứ?!” Một người bạn của cô hét ầm lên khiến không ít người phải ngoái lại nhìn, trong đó có cả người đàn ông đó. Anh ta quay lại nhìn Tiểu Úc, mà còn... nhìn rất lâu, tới mức khiến hai má cô nóng bừng.

Đáng tiếc do ở vị trí ngược sáng, cô không thể nhìn rõ diện mạo của đối phương, chỉ thấp thoáng cảm thấy hình như mắt anh ta đang cười.

Không bao lâu sau, hai cô gái dẫn Tiểu Úc vào đây đều đã kết thân được với hai anh chàng đẹp trai lạ mặt, thân thiết tới mức như thể sắp bước vào lễ đường kết hôn đến nơi vậy, mấy cậu con trai cũng lần lượt đi tìm kiếm các cô gái khác, để lại một mình cô vui mình trong chiếc sofa màu đỏ thẫm, ăn kem thuyền chuối, xem biểu diễn múa thoát y.

Thật đúng là một trải nghiệm của băng và lửa!

“Cô em!” Một giọng nói ngọt ngào vô cùng vang lên bên tai cô, sau đó là mùi nước hoa Cologne lan tỏa trong không khí. Tiểu Úc hiếu kỳ ngẩng lên, một anh chàng đẹp trai ngồi xuống bên cạnh cô. Nếu như chỉ nhìn gương mặt thì Tiểu Úc thấy cũng tạm được, nhưng mái tóc được làm xoắn

và nhuộm màu vàng hoe, cái áo phong màu đen phối cùng chiếc khăn quàng cổ màu đỏ tím, lại thêm chiếc quần bó lấy đùi, cách ăn mặc này quả thực hơi kỳ dị, Tiểu Úc giơ tay lau mồ hôi trên trán, quay người vào phía trong, cúi xuống tiếp tục ăn kem.

Anh chàng đẹp trai tiến sát lại về đây ám muội, trù mẫn ôm lấy vai cô, ánh mắt không ngừng nhìn đi nhìn lại bộ váy mới mà cô đang mặc. “Ngồi một mình thì buồn lắm, anh ngồi cùng em được không?”

Tiểu Úc đang ôm cốc kem ăn ngon lành suýt chút nữa bị nghẹn, một lúc sau mới thở được, vỗ ngực nói: “Không cần đâu, cảm ơn chị!”

Cô cố tình nhấn mạnh từ “chị” và sung sướng nhìn gương mặt anh chàng trở nên tái mét.

Lúc này, người đàn ông đối diện đó lần thứ hai ngoái đầu lại, lần này một chùm ánh sáng màu tím nhạt chiếu tới, cô vẫn không nhìn rõ được diện mạo, chỉ thấp thoáng nhìn thấy các đường nét của gương mặt, gương mặt rất đẹp, đặc biệt là đôi môi... đang nhoẻn cười một cách vô cùng thích thú.

Giây phút đó, cô thực sự cảm thấy trái tim mình rung lên, thậm chí cô còn có cảm giác cơ thể mình nóng bừng, điệu nhạc rock đình tai nhức óc cũng không át nổi tiếng trái tim cô đập rộn rã...

Đúng vào thời khắc đẹp nhất đó, một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy, quần áo mặc trên người cũng không nhiều hơn vũ nữ thoát y trên sân khấu là mấy, yếu điệu ngồi xuống bên cạnh người đàn ông đó, đặt bàn tay trắng nõn nà lên vai anh ta, cúi xuống thì thầm vào tai anh ta.

Sau đó, bọn họ khoác vai nhau rời đi.

Mối tình đầu ngây thơ của Tiểu Úc trong phút chốc tan thành mây khói...

Kể từ đó, cô thực sự nhận ra rằng, hoàng tử bạch mã không chỉ có vẻ ngoài khôi ngô, tuấn tú mà còn phải có năng lực, có khí chất, chung thủy trong tình yêu.

Mặc dù hai mươi mấy năm qua, hình mẫu đàn ông này chưa từng xuất hiện nhưng cô luôn tin rằng tình yêu là duyên phận đã được sắp đặt từ trước, có một ngày, người đàn ông của cô sẽ xuất hiện trong thế giới của cô, để cô một lần được cảm nhận sự lãng mạn si mê trong tiểu thuyết ngôn tình...

Đương nhiên, mối tình đầu của cô đã tan thành mây khói và cái hiện thực tàn khốc mà cô phải chấp nhận sau đó cô không hề nói cho Ivan biết, dù sao đây cũng là quan điểm cá nhân, không tiện nói ra, không tiện nói ra.

Khi cô quay trở về phòng ký túc xá, đêm đã về khuya, tĩnh lặng như tờ, có lẽ chỉ có Bạch Lãng Lãng, bạn cùng phòng của cô, là vẫn đang chiến đấu với đồng tài liệu khoa học.

Tiểu Úc mệt tới mức nằm vật xuống giường, hét ầm lên: “Cứu tôi với!”

Bạch Lãng Lãng đang chuẩn bị ôm chồng sách cao ngất lên phòng tự học, ngẩng lên nhìn cách ăn mặc của cô, nhìn thấy cát dính trên chân cô, hoài nghi không hiểu, hỏi: “Cậu trở về từ sa mạc Sahara đấy à?”

“Ồ! Tớ đi bộ tới đó đấy, xa quá!”

Lãng Lãng cười, không nói gì.

Tiểu Úc nhìn chồng sách nặng trong lòng cô, hỏi: “Cậu định học tiếp tiến sĩ thật đấy à? Cậu nghĩ kĩ rồi đấy hả?”

“Tớ chẳng còn sự lựa chọn nào khác! Cái ông thầy hướng dẫn biến thái của tớ nói đề tài tớ làm chưa sâu, bắt tớ cùng với ông ta làm cho xong

rồi mới được đi, tuổi trẻ của tớ xem ra sẽ chết mòn ở đây thôi!”

“Bao nhiêu cô gái muốn chết mòn bên cạnh Dương Lam Hàng mà không có cơ hội đấy, cậu hãy biết tự hài lòng đi!”

Hiện giờ trong trường Đại học T, bạn có thể không biết hiệu trưởng là ai, nhưng nếu bạn không biết Dương Lam Hàng là ai, tất cả các nữ sinh trong trường sẽ khinh thường bạn.

Hai mươi bảy tuổi từ MIT về nước, chưa đầy ba năm đã được hướng dẫn tiến sĩ, chỉ có thể dùng một từ để diễn đạt: xuất sắc!

Về ngoại hình, quan điểm của tất cả nữ sinh trong trường là: Hiện giờ, chỉ đẹp trai thôi thì chưa là gì cả, Dương Lam Hàng vừa đẹp trai vừa có khí chất, có nhân cách và sức hấp dẫn, đó mới là hàng quý hiếm!

Nhưng nhắc đến Dương Lam Hàng, Lăng Lăng luôn hếch mũi chế giễu: “Cậu thử ở cạnh thầy ấy một lúc xem, cậu không bị thầy ấy làm cho phát điên mới là lạ đấy!”

Tiểu Úc thở dài, tuổi xuân của cô lẽ nào không phải cũng đang chết mòn ở chỗ này sao? Một tấm bằng thạc sĩ thông thường thực ra chẳng nói lên điều gì cả, đặc biệt với một học viên suốt ngày chỉ coi việc học như một nghĩa vụ cần phải hoàn tất, thực tài ít ỏi đến mức đáng thương. Nhưng trước mặt những quý bà hư vinh, trình độ học vấn của phụ nữ cũng giống như hoàn cảnh gia thế, luôn là đề tài bàn tán không thể thiếu.

Đây chính là hiện thực!

“Tớ đi học đây, không cần để cửa cho tớ, tối nay tớ không về phòng đâu.”

Nhìn thấy Lăng Lăng đi ra khỏi cửa, Tiểu Úc đứng bật dậy, lao tới trước máy tính rồi ngồi xuống, cũng bắt đầu viết báo cáo.

Đang lúc mạch văn lai láng thì điện thoại di động đổ chuông, cô bèn nghe máy: “A lô!”

“Hi! Muộn thế này vẫn chưa ngủ sao?” Một giọng nam trung dịu dàng, nghe rất dễ chịu. Cô đưa mắt nhìn số điện thoại gọi đến, là số máy lạ hoắc.

“Xin hỏi ai đấy?” Cô kẹp điện thoại vào vai, hai tay vẫn tiếp tục gõ bàn phím.

“Ivan, còn nhớ không?”

Là anh ta?

“Ừm, hình như vẫn còn chút ấn tượng, không nhớ rõ lắm...” Cô cười, nói đồng thời cố gắng nhớ lại xem mình đã cho anh ta số điện thoại lúc nào.

Hoặc từng trao đổi số điện thoại?

Nhưng không sao nhớ được gì, lẽ nào cô bị lẫn rồi. “Sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Tôi nhờ người bạn ở Cục Điều tra liên bang Mỹ tìm giúp.”

“Bạn anh làm việc hiệu quả thật đấy, chưa đầy một giờ đã tìm ra rồi.”

“Không, nửa giờ trước tôi đã biết rồi, nửa giờ còn lại tôi suy nghĩ xem có nên gọi tới số điện thoại này hay không.”

Cô dừng tay bởi cô đã nhận ra một chút ám muội trong lời nói của anh ta.

Trong phút chốc, ánh mắt Ivan nhìn theo người phụ nữ đó rồi đi lại hiện lên trong trí nhớ của cô, cô lập tức bắt mình bình tĩnh trở lại, chuyển giọng nghiêm túc: “Tìm tôi có việc gì không?”

“Không có việc gì, tâm trạng không tốt, muốn nghe giọng của em thôi.”

“Có ai nói với anh rằng, cách anh theo đuổi một cô gái đã quá lỗi thời, xin anh hãy học hành cho chuyên nghiệp đã rồi hãy theo đuổi tôi, để không làm lãng phí thời gian của mọi người.”

“Em nói cái gì?!” Đầu máy bên kia chuyển sang giọng nam cao.

“Tôi rất bận, đang viết báo cáo nghiên cứu, đợi sau khi anh có chút kinh nghiệm thì hãy liên hệ với tôi. Thế nhé! Bye bye!”

Cúp máy, Tiểu Úc tiếp tục viết báo cáo, đang mải mê viết, không ngờ trong đầu lại hiện lên nụ cười của Ivan!

Nói thực, anh ta càng nhìn càng thấy đẹp trai, tính cách, nhân phẩm cũng tốt hiếm có, nhưng cô không hề muốn sống dưới cái bóng của một người con gái khác, càng không muốn anh ta để sự nhớ nhung người khác biến thành sự vương vấn với cô...

Tiểu Úc cứ tưởng Ivan bị cô từ chối thẳng thừng như vậy sẽ sốc và mất ngủ cả đêm, sau khi tự kiểm điểm sẽ biết tự lượng sức mình hơn. Ai ngờ sáng hôm sau, cô vừa tỉnh dậy, còn chưa đánh răng, rửa mặt, Lãng Lãng đã mệt mỏi đẩy cửa đi vào, chỉ ra cửa nói: “Cô bảo tớ nói với cậu, dưới nhà có một anh chàng đẹp trai đi xe Porsche đợi cậu cả buổi sáng rồi đấy!”

Tiểu Úc ngơ ngàng nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới tám giờ, gã này bị làm sao thế không biết!

Lãng Lãng nằm xuống giường, kéo chăn đắp, trở mình rồi ngồi dậy, lấy tay xoa xoa hai mắt nhức mỏi.

“Tiểu Úc, cậu bảo anh ta lần sau tới đừng khoa trương như thế này, cẩn thận không lại lên trang nhất BBS đấy, bị mấy kẻ không ăn được nhó nói nhó chua chửi bới, tớ lại phải đi van nài người ta xóa bài viết cho cậu.”

“Lần sau anh ta còn dám tới nữa, tớ sẽ đánh gãy chân anh ta!”

Cô vội vã đi đánh răng, rửa mặt, mặc bộ đồ thể thao, chạy như bay xuống lầu, vừa xuống đến nơi đã nhìn thấy không ít nữ sinh đang chỉ trỏ về phía xe của anh ta.

Cô đang định giả vờ không biết chiếc xe này, lần đi thì Ivan đột nhiên bước xuống xe, mỉm cười tỏ vẻ vô tội: “Xin chào! Quy định của ký túc xá nữ bọn em sao mà kỳ quái vậy, trước tám giờ không cho gặp.”

“Ha ha!” Cô giả vờ ngốc nghếch hỏi: “Thật trùng hợp! Anh đang đợi bạn à?”

“Đúng vậy, đang đợi em!”

“Chúng ta đâu có thân nhau?”

Tiểu Úc cố tảng lờ những ánh mắt xung quanh khiến da đầu cô tê dại, kể từ hồi đại học năm thứ nhất bố cô lái xe tới trường đón cô, bị người ta hiểu lầm là cô được “bố nuôi” bao, cô đã thấm thía cái đạo lý miệng lưỡi con người thật đáng sợ và luôn thận trọng trong từng hành vi, lời nói của mình.

Không ngờ hình tượng mà cô vất vả xây dựng đã bị gã này hủy hoại hoàn toàn rồi.

“Tôi đến là muốn nói với em rằng...” Giọng nói của Ivan đủ để đánh thức Lăng Lăng đang ngủ trên tầng chín dậy. “Quan Tiểu Úc, anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh nhất định sẽ cưa đổ em!”

Nói xong, anh ta ung dung quay người lại, mở cửa ngồi vào xe.

Cái gì?! Cô có thể nuốt nổi cục tức này sao?

Cô xắn tay áo, tức giận đá mạnh vào chiếc Porsche của anh ta, cửa sổ xe từ từ đóng lại, cô gào lên: “Nếu anh chưa đỗ được tôi, tôi sẽ mang họ của anh!”

Anh ta thò tay ra ngoài vẫy vẫy. “Anh sẽ suy nghĩ!”

Nói xong, anh ta nổ máy, chiếc xe lao vút đi!

...

Sau hôm đó, Tiểu Úc lòng đầy hiếu kỳ, chờ đợi Ivan triển khai những đòn tấn công mãnh liệt, đồng thời chuẩn bị tâm lý đề phòng kiên cố nhất để chống cự.

Không ngờ, cách thức theo đuổi của Ivan còn chẳng đáng để nhắc tới so với những gì cô nghĩ.

Mỗi ngày một bó hoa được gửi tới tầng dưới của khu ký túc xá, bó hoa rất to, những thùng rác siêu lớn trên hành lang ký túc cũng không nhét vừa. Thi thoảng còn kèm theo một món quà nhỏ tinh tế, cô cũng vút luôn, khiến cho cô phụ trách quét dọn vệ sinh nhìn thấy cô còn thấy vui hơn cả nhìn thấy con gái.

Thi thoảng anh ta cũng gọi điện cho cô vào lúc đêm khuya thanh vắng, những lời nói chuyện càng chẳng đâu vào đâu.

Ví dụ như hiện giờ, anh ta lại gọi tới, vừa mở miệng đã nói anh ta vừa đọc xong cuốn Sáu giấc mộng, sau đó bắt đầu đếm những người đàn ông dưới ngòi bút của Quỳnh Dao...

Tiểu Úc bất mãn hỏi: “Vậy anh bảo ai đáng mặt đàn ông?”

“Pushkin!”

“Vì một người phụ nữ mà quyết đấu đến chết với người khác, tôi chưa thấy ai ngu xuẩn hơn ông ta.”

“Trước đây anh cũng cảm thấy như vậy...” Trong điện thoại, giọng nói dịu dàng của anh ta dậy sóng một cách khác thường. “Khi gặp em, anh mới biết: quả thật con người việc gì cũng có thể làm được!”

Cô hơi nhếch miệng, ánh mắt long lanh như mỉm cười. Bất kể là yêu hay không, cô vẫn thấy cảm động, nhưng cô vẫn giả vờ như không hề bận tâm, nói: “Mặc dù tôi rất thích quan điểm thẩm mỹ của anh nhưng tôi vẫn phải nói với anh rằng, anh đừng phí công vô ích nữa, tôi sẽ không bao giờ thích anh đâu.”

Đầu máy bên kia vang lên tiếng cười khe khẽ. “Anh nói thích em hồi nào chứ? Thực ra anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi, để giết thời gian ấy mà.”

“Vậy lần sau anh phải trả phí đấy!”

“Không sao, bao nhiêu tiền?”

“Theo giá thị trường, một trăm tệ một giờ.”

“Đặt thế! Vậy anh cúp máy trước đây, hôm khác nói chuyện tiếp!”

“...” Đầu máy bên kia chỉ vang lên tiếng “tút... tut”, Tiểu Úc thần người nhìn chăm chăm chiếc di động, cái người này cũng có chút thú vị đấy chứ!

Buổi tối hôm sau, Ivan lại gọi tới, nói như thể hai người rất thân thiết vậy: “Tiểu Úc, nhớ anh rồi phải không?”

Cô lạnh lùng trả lời: “Xin lỗi! Đề nghị anh giới thiệu về bản thân trước đã, tôi không nhớ anh là ai cả!”

“Được thôi! Anh là Ivan, gia đình giàu có, vẫn chưa kết hôn, trẻ trung, tài giỏi, phong lưu, lãng mạn...”

“Dừng!” Cô không chịu nổi phải ngắt lời anh ta, cũng may ban nãy cô vẫn chưa ăn gì cả. “Anh đừng làm tôi thấy buồn nôn, được không hả?”

“Anh có sao nói vậy!”

“Xí! Tôi từng gặp những người hay khoác lác, nhưng chưa gặp ai khoác lác một cách ngông cuồng như anh.”

“Em không tin? Ngày mai chúng ta gặp mặt, anh sẽ để em kiểm chứng.”

“Kiểm chứng?” Tiểu Úc nhếch miệng vẻ bất cần. “Hằng ngày, ngoài việc lái Porsche lượn lờ khắp nơi, nửa đêm rồi việc gọi điện thoại làm phiền tôi ra, anh còn có việc gì khác để làm nữa sao? Theo tôi thấy, ngành viễn thông của nước ta phát triển nhanh như vậy chính là vì có những người đàn ông rồi hơi như anh đang từng giờ từng phút đóng góp công sức đấy!”

“Anh rồi việc?!” Anh ta dừng lại một chút, hỏi: “Ngày mai em có thời gian rảnh không?”

“Có việc gì?”

“Anh sẽ cho em thấy anh rồi việc như thế nào!”

“Tôi không có thời gian!”

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tình Yêu Mong Chờ

Sáng sớm hôm sau, đúng hôm không có tiết học, Tiểu Úc đang ôm chăn ngủ ngon lành thì gã đó lại gọi tới, nói có việc quan trọng muốn tìm cô, bắt cô xuống dưới lầu ngay lập tức.

Cô vội vàng mặc quần áo chạy xuống, trong trạng thái mơ mơ màng màng, neho mắt nhìn Ivan lúc này tâm trạng đang rất phấn chấn.

“Sớm thế này, có việc gì không?!”

“Chỗ công trường xảy ra chút vấn đề, giám đốc dự án yêu cầu anh tới xử lý.”

“Liên quan gì đến tôi chứ?”

“Lên xe rồi nói!” Nói xong, không nghe cô phân bua, anh ta đã kéo lấy tay cô lúc này đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

“Ái...” Không kịp phản ứng lại, cô đã bị một kẻ vô lại ỨC HIẾP bắt lên xe vào đúng giờ cao điểm mọi người đi ăn sáng, đáng buồn là chẳng có ai chịu đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân cả, họ đều trợn mắt đứng nhìn với vẻ thích thú, chiếc Porsche sau khi cua một đường hoàn mỹ đã rời khỏi khuôn viên trường.

Tiểu Úc thầm gào lên, bây giờ là thời đại nào rồi, giữa ban ngày ban mặt, một nữ sinh trong sáng như cô bị ỨC HIẾP mà không có ai thêm bận tâm? Đột nhiên, quầng sáng lóe lên, cuối cùng cô đã nghĩ ra nguyên nhân, cô đã quên thét lên: “Mất lịch sự!”

Nửa giờ sau, chiếc xe của anh ta dừng lại trước một công trình kiến trúc cao tầng đang thi công, Tiểu Úc vẫn còn chưa rõ chuyện gì, một đám người đã vây kín xe của họ, hò hét, cãi cọ loạn cả lên. Do quá hỗn loạn, Tiểu Úc không nghe rõ họ đang nói gì, chỉ láng máng nghe được có người hét lên đòi tiền công, có người đòi thanh toán tiền hàng nợ đọng, còn có người đòi trả phòng và bồi thường.

Cô ngáp dài. Nhìn tình hình này thì có vẻ sự nghiệp của anh ta cũng không thành công lắm, nói một cách chính xác thì đang đứng bên bờ vực thẳm rồi.

Ivan nhìn đồng hồ, ung dung mở cửa xe, những chủ nợ đang định kéo tới vừa nhìn thấy anh ta lôi trong túi áo ra một tập tiền mặt đột nhiên yên lặng. Anh ta ngoái đầu nhìn người đàn ông vừa cố len qua đám đông bước tới. “Giám đốc Trần, tôi chỉ có một giờ đồng hồ, anh bảo bọn họ chuẩn bị sẵn hợp đồng rồi lần lượt tới lấy tiền.”

Nói xong, anh ta kéo Tiểu Úc đi vào một phòng làm việc đơn sơ tại công trường. Tiểu Úc đang định tìm một góc nào đó để ngủ bù, không ngờ anh ta lại nhét tập chi phiếu vào tay cô. “Điền số tiền giúp anh.”

“Hả?” Thì ra anh ta bắt cô tới đây lao động miễn phí. “Tôi vẫn còn chưa tỉnh ngủ, ngộ nhớ viết thừa một, hai số không thì anh sẽ lỗ to đấy!”

Ivan tiến sát tới, mỉm cười. “Không sao, đền em cho anh là được.”

“Anh đừng có mơ!”

Khoản tiền cuối cùng đã được trả xong, Tiểu Úc xoa xoa hai bàn tay mỏi nhừ, vẫn còn chưa kịp thở thì lại bị Ivan kéo lên xe, lái thẳng tới một tòa văn phòng nằm ở khu vực cách xa trung tâm thành phố.

Trong trí tưởng tượng của Tiểu Úc, với một người khoa trương như Ivan thì công ty của anh ta chắc phải nằm ở một nơi rất sầm uất, nhộn nhịp,

một tòa văn phòng lộng lẫy, một phòng làm việc rộng rãi, sang trọng, những nhân viên xinh đẹp, duyên dáng và đương nhiên không thể thiếu một cánh cửa sổ kiểu Pháp có thể nhìn được quang cảnh toàn thành phố...

Nhưng thực tế, công ty của anh ta hoàn toàn không như vậy, hoặc đó không thể được coi là một công ty mà chỉ là một phòng làm việc vô cùng rộng rãi mà thôi.

Không có nội thất sang trọng, thậm chí ngay đến một chiếc bàn và ghế giám đốc cho ra hồn cũng không có.

Nhân viên của anh ta cũng rất kỳ quái, mấy người đàn ông trung niên quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù ngồi trước máy tính, gương mặt cũ kĩ.

Ivan vừa bước vào đã lên tiếng hỏi: “Thế nào rồi?”

Một người đầu đầy tóc bạc nhưng trong có vẻ còn rất trẻ đứng lên. “Khi vừa mở sàn nhập năm nghìn cổ phiếu ST2095, hiện giờ cổ phiếu này đã tăng lên một trăm chín mươi tám tệ, quá cao rồi. Tình hình này, chắc có người đang thao túng, hay là...chúng ta đợi thêm đã.”

“Tiếp tục mua, bất kể tăng đến bao nhiêu, hôm nay có bao nhiêu mua bấy nhiêu.”

“Nhưng tiền trong tài khoản của chúng ta...sợ là...”

Ivan cắt ngang lời anh ta, quả quyết nói: “Bán hết những cổ phiếu khác đi!”

Mọi người đều kinh ngạc nhưng chẳng ai phản bác, lập tức bắt đầu thao tác.

Ivan vỗ vai Tiểu Úc, chỉ về phía chiếc bàn kính gần cửa sổ. “Em cứ ngồi đằng kia uống cà phê, anh có chút việc phải xử lý.”

“Ồ, anh cứ làm việc đi, không cần lo cho tôi.” Cô cầm lấy cốc cà phê từ máy pha cà phê tự động, ngồi xuống cạnh bàn, nhìn Ivan cởi áo vest, tháo một vài chiếc cúc áo, ngồi xuống trước một chiếc máy vi tính, nhanh chóng di chuyển chuột, gõ bàn phím. Quen nhau bấy lâu nay, ấn tượng của cô về Ivan chỉ là một kẻ thích nói năng linh tinh, đùa giỡn với đời, thậm chí còn có vẻ chơi bời, lêu lổng, hôm nay cô mới phát hiện ở anh ta còn có một con người khác, khi làm việc, anh ta cẩn thận và quyết đoán hơn bất kỳ ai bởi vì mỗi giây, mỗi lần gõ một con số trên bàn phím đều là một lần đánh cược với toàn bộ gia sản của mình...

“Lại tăng rồi, lên hai trăm linh bảy tệ rồi!” Có người hét lên.

Anh ta chỉ đáp gọn lỏn một từ: “Mua!”

...

“Lên hai trăm mười tệ rồi, sắp không tăng được nữa rồi, có cần đợi một chút không?”

Ivan do dự giây lát. “Mua!”

...

Cô không biết xuất phát từ mục đích gì mà Ivan lại liều lĩnh dốc hết tài sản để thu mua một loại cổ phiếu như thế này, nhưng nhìn ánh mắt của những người trong công ty, cô cảm nhận được họ đang chơi canh bạc rất nguy hiểm và đang đặt toàn bộ những gì họ có vào canh bạc này.

Trong một buổi sáng, Tiểu Úc không nhớ nổi mình đã uống mấy cốc cà phê, chỉ biết cô luôn cầm cốc cà phê và nhìn Ivan làm việc, nhìn anh ta chau mặt, nhíu mày trước sự thay đổi của những đường gấp khúc trên màn hình máy tính. Thấy anh ta như vậy, Tiểu Úc mới hiểu, hóa ra Ivan không hề giống như cô nghĩ, anh ta không phải một công tử con nhà giàu chơi bời lêu lổng, cũng không phải như những công tử giàu có chỉ biết ngồi trong

phòng điều hòa mát rượi ký văn bản tài liệu và quất tháo cấp dưới. Anh ta đang đầu tư chứng khoán, “một trò chơi với các con số” mà bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất tất cả!

Anh ta lúc này khiến cô không thể rời mắt được.

Buổi trưa, khi đóng sàn, Ivan gọi điện bảo người ta mang thêm một suất cơm hộp tới. Sau khi đưa hộp cơm cho cô, anh ta lại ngồi xuống trước máy tính, cùng mọi người vừa ăn vừa thảo luận về những đường gấp khúc khó đoán biết kia.

Ăn xong, anh ta bắt đầu không ngừng gọi điện thoại: ngân hàng, bệnh viện, thậm chí cả văn phòng luật sư...

Tiểu Úc không sao hiểu nổi rốt cuộc anh ta đã gặp phải rắc rối gì, chỉ cảm thấy nếu bắt cô sống dưới áp lực như thế này dù chỉ một ngày, chắc chắn cô sẽ phát điên, còn anh ta dường như lúc nào cũng có thể cười ầm ập đến vậy, sống ung dung tự tại đến vậy.

Cuối cùng cũng chờ tới lúc đóng sàn, khi đưa cô trở về trường, Ivan mới nói với cô câu thứ hai trong ngày hôm nay: “Tiểu Úc, anh xin lỗi, hôm nay anh không có thời gian quan tâm đến em!”

“Ngày nào anh cũng làm việc như thế này, không thấy áp lực sao?”

“Chẳng còn cách nào cả, đầu tư chứng khoán là như vậy.” Anh ta cho xe dừng lại bên đường, day day đầu lông mày, ngả người dựa vào ghế. “Tất cả những gì anh vất vả có được chỉ là những con số, mà những con số này bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành số không... Em biết không? Rất nhiều lần anh nằm mơ thấy mình mất tất cả, cảm giác đó thực sự rất tồi tệ...”

“Có phải anh đang gặp rắc rối không? Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Ivan lắc đầu. “Hiện giờ anh đang mua lại một công ty, nếu ngày mai cổ phiếu này lại giảm giá thì vốn trong tay anh sẽ đủ... Nhưng nếu cổ phiếu này đảo chiều thì mọi chuyện sẽ hỏng hết...”

“Đã giảm tới mức đó rồi, sao có thể đảo chiều được chứ?”

“Có thể! Bởi vì đằng sau nó có một cao thủ thực sự đang thao túng, ông ta nghĩ gì, không ai có thể nắm bắt được.”

“Ivan...” Nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh ta, Tiểu Úc đột nhiên cảm thấy có phần thương cảm, mặc dù cô không giúp được gì nhưng ít ra cũng có thể ở bên cạnh giúp anh ta giảm bớt áp lực. “Hôm nay tôi sẽ ở bên cạnh anh...”

Thấy anh ta ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn cô đầy ám muội, Tiểu Úc đột nhiên nhận ra mình đã dùng sai từ.

Cô hếch cằm, quay gương mặt đỏ bừng sang chỗ khác. “Nhìn cái gì mà nhìn? Anh đừng có nghĩ linh tinh...”

“Ồ?” Ivan đặt một cánh tay lên ghế của cô, người hơi ngả một chút về phía cô, hỏi khẽ: “Vậy anh nghĩ thế nào...mới không phải là nghĩ linh tinh?”

Ngực cô như thể bị vật gì đó đập mạnh vào, cảm giác đau thắt lại.

Khả năng ăn nói lanh lợi của cô lúc này hoàn toàn biến mất, cô chỉ lắp bắp: “Tôi... Ý tôi... là tôi sẽ ở bên cạnh để trò chuyện cùng anh.”

Bàn tay còn lại của anh ta lại đặt lên vai cô, làm như vô tình chạm vào mái tóc xoăn của cô, nụ cười ranh mãnh đầy ám muội càng rõ. “Chỉ trò chuyện thôi à?”

Lòng cô bỗng rối bời, nhìn ánh mắt đầy mê hoặc của anh ta, trong giây lát cô quên mất mình đang ở chỗ nào, chỉ biết gật đầu lia lịa.

“Vậy thì được!” Ivan ngồi thẳng lại, trầm ngâm nói: “Anh cũng thực sự lo lắng em có suy nghĩ khác về anh đấy...”

Suy nghĩ khác?! Cái gã đàn ông này... da mặt làm bằng gì thế không biết?!

“Nhân lúc anh vẫn còn tiền, em muốn đi đâu?” Anh ta hỏi. “Trung tâm thương mại? Quán ăn Âu? Hay là...”

“Ừm, tôi sẽ dẫn anh đi tới một nơi!”

Khi họ đứng dưới chân một ngọn núi hoang vắng không một bóng người, Ivan đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của cáp treo, anh ta nhìn cô như nhìn một quái vật, mà là loài quái vật giống như khủng long đó. “Em sẽ không nói với anh là chúng ta đi bộ lên đó đấy chứ?”

“Anh toàn hỏi thừa!”

Leo lên núi đối với một vài người mà nói là một thú vui khó diễn tả bằng lời, trải qua một đoạn đường gập ghềnh đầy gai góc, từng bước đi tới đỉnh cao.

Khi đứng trên đỉnh núi, đô thị phồn hoa, cư dân đông đúc hiện ra trước mắt mới biết cái thế giới lung linh rực rỡ đó nhỏ bé biết bao, những tòa nhà cao tầng đều có thể nằm dưới chân ta.

Nhưng leo núi đối với một số người, đó thực sự là một sự hành hạ, không có gió điều hòa mát rượi, không có xe đưa bắt phá, đội cái nóng nực trên đầu, giẫm lên những viên đá sắc nhọn để trèo lên cái đỉnh núi nhỏ xíu ngay đến tên cũng chẳng có, rõ ràng là tự mình làm khổ mình.

“Ivan, anh nhìn đằng kia đi! Đó là trường tôi đấy!” Tiểu Úc phấn khích chỉ về hướng trường Đại học T.

Ivan mệt mỏi tìm một phiến đá rồi ngồi xuống, lắc lư đôi chân mỏi nhừ. “Quan Tiểu Úc, em nói thật với anh xem, rốt cuộc có cáp treo để xuống núi không?”

“Đương nhiên không có rồi. Đây chẳng qua chỉ là một ngọn núi nhỏ vô danh, ngoài mấy người đi tập thể dục buổi sáng trèo lên ngắm cảnh, chẳng có ai tới đây cả, sao có thể có cáp treo được chứ?”

“Vậy lát nữa em công anh xuống núi, nếu không, anh sẽ không xuống nữa đâu.”

“Xí! Anh thế mà cũng là đàn ông!”

“Em thế mà cũng là phụ nữ à?!”

Tiểu Úc lườm anh ta một cái, cầm lấy cánh tay kéo anh ta đứng dậy. “Không lái Porsche anh không thể đi nổi sao? Không đeo Rolex , thời gian trở nên vô nghĩa với anh chắc? Không quẹt thẻ, không mua kim cương thì sẽ không có cô gái nào yêu anh sao?”

Ivan nhìn cô, đột nhiên không biết phải trả lời thế nào.

“Không có tiền, anh sẽ không còn là anh hả?!”

“...” Anh thực sự không biết.

“Khi còn nhỏ, bố dẫn tôi trèo lên ngọn núi này, tôi đã khóc bắt ông phải công. Ông đã nói với tôi rằng: “Tiểu Úc bố không thể công con cả đời được, con phải tự đi con đường của mình.” Khi tôi lớn, ông vẫn thích dẫn tôi tới treo ngọn núi này, nói với tôi: “Tiểu Úc, bố có bao nhiêu tiền chẳng

nữa thì cũng là tiền của bố, con chẳng có gì cả, con vẫn phải tự đi con đường của mình!””

Ivan chăm chú nhìn cô, một lúc lâu mới nói: “Em có một người bố tốt!”

“Từ nhỏ tới lớn, tiền tiêu vặt của tôi không nhiều hơn các bạn, quần áo của tôi cũng không đẹp hơn các bạn gái khác. Ông không cho tôi ra nước ngoài học, bắt tôi giống các học sinh khác thi vào trường Đại học T, học thạc sĩ, tôi luôn cho rằng ông không tốt với tôi. Sau này trong một lần chúng tôi đi leo núi, khi tôi ngoái lại nhìn ông, thấy ông đang bám vào một cái cây và thở dốc, mồ hôi đầm đìa, tôi mới hiểu ông yêu tôi biết chừng nào.”

“Thế sự vô thường. Ông không dám chắc có thể làm chỗ dựa cho em suốt cả cuộc đời cho nên ông hy vọng em có thể sống một cuộc sống như những cô gái bình thường khác, ngay cả khi đến một ngày em không có gì cả, em vẫn có thể sống tốt!”

Tiểu Úc cười, vỗ vào vai anh ta. “Rất tốt, năng lực lãnh hội rất tốt.”

“Quá khen rồi!”

“Thực ra, không có gì cả cũng không phải là điều đáng sợ, trời đâu thể sụp xuống được chứ! Chúng ta vẫn còn đôi tay có thể làm việc, đôi chân có thể bước đi, đôi mắt có thể nhìn thấy thế giới phồn hoa rực rỡ... Có gì mà anh phải sợ chứ?!”

Ivan bước lên một bước, đứng bên cạnh Tiểu Úc.

Những dãy núi xanh thẳm phía xa xa, những tòa nhà cao tầng chen chúc dưới chân. Phong cảnh ở đây thực sự rất đẹp.

“Đúng là không có gì phải sợ cả.” Anh ta nói. “Bố anh cũng từng bị phá sản, ông thực sự đã mất tất cả, ngay đến căn nhà cũng bị ngân hàng phong tỏa. Ông đã nói với anh: Không có gì, ngủ rất ngon, một hộp cơm cũng đủ no bụng. Quan trọng nhất là... mẹ anh không rời xa ông.”

Đường phố dần lên đèn, những tòa nhà cao tầng bắt đầu lấp lánh, những ngọn đèn cao áp trên cầu vượt cũng sáng rực rỡ...

Ivan chăm chú nhìn Tiểu Úc đang ngồi bên cạnh.

Thì ra, khi bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, người đứng ở nơi ít rực rỡ nhất mới chính là người mà anh muốn tìm kiếm nhất.

Con đường vốn đã gập ghềnh, trong đêm tối càng khó bước.

Ivan dắt tay Tiểu Úc, dìu cô từ từ đi xuống núi. Khi đi đến giữa sườn núi, cô không cẩn thận dẫm phải một bụi cỏ, trượt chân suýt ngã, may mà anh ta kịp thời đỡ.

“Không sao chứ hả? Có bị trẹo chân không?”

Cô xoa xoa mắt cá chân, hơi đau một chút, chỉ một chút thôi, nhưng anh ta kiên quyết đòi công cô.

Công một người trên lưng, đường càng khó đi, Ivan bước từng bước khó nhọc xuống núi, cò dại dỉnh đầy chân, mồ hôi thấm đẫm chiếc áo sơ mi, cành cây khô cào rách cả quần.

Cô hỏi anh ta: “Anh có mệt không?”

Anh ta nói: “Ngay cả khi anh mất tất cả, anh vẫn có thể công em như thế này để đi!”

Cô cười, bám chặt vào lưng anh ta, hít hà mùi mồ hôi thoang thoang trên người anh ta, trong lòng dâng lên một cảm giác rất khó diễn tả bằng

lời.

Chưa có, ngọt có và cả một chút si mê nữa.

Ánh đèn mờ tối, tình ca uyển chuyển.

Rượu ngon kề môi, người đẹp trong lòng.

Đối với bất kỳ người đàn ông nào, đây đều là sự cám dỗ chết người, chứ đừng nói đến một gã hoa hoa công tử bản tính phong lưu.

Ivan mỉm cười nhìn thiếu nữ đã ngà ngà say đang gục trong lòng mình, mùi hương dịu dịu tỏa ra từ cơ thể cô, đó không phải là mùi nước hoa mà là mùi thơm chỉ có riêng ở thiếu nữ.

“Ivan, anh sẽ không thất bại đâu...” Cô đã say tới mức đầu óc quay cuồng nhưng vẫn dựa vào vai anh ta, cố gắng an ủi anh ta: “Tôi tin anh! Anh nhất định sẽ vượt qua được khó khăn này... Đợi khi nào nhà anh xây xong, tôi nhất định sẽ mua một căn để làm nhà... của tôi...”

Anh ngẩng gương mặt trong sáng của cô, lấy ngón tay khẽ khàng gạt những sợi tóc mềm mại, hỏi khẽ: “Nếu như việc thu mua của anh thất bại, tối mai em vẫn ở bên cạnh anh chứ?”

“Anh chỉ hỏi thừa, chúng ta là bạn bè mà!” Cô nói với khẩu khí rất mạnh mẽ: “Cùng lắm thì ngày mai tôi sẽ mời anh là được chứ gì...”

Anh nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng trở nên dịu dàng, lưu luyến. “Tiểu Úc...”

“Anh vẫn còn trẻ, có mất tất cả thì vẫn có thể bắt đầu lại!”

“Ngốc ạ, em là cô gái ngốc nhất mà anh từng gặp...” Anh kéo eo cô để cơ thể mềm mại của cô hoàn toàn ở trong lòng anh. Cô thực sự rất ngốc,

sao có thể dễ dàng tin tưởng một người đàn ông ngay đến tên cũng chưa biết, sao có thể dễ dàng say và ngã vào lòng một người đàn ông như vậy...

Nhưng anh lại thích sự ngốc nghếch đó của cô, thích sự tin tưởng và chân thành mà cô dành cho anh.

Anh cũng đã biết Tiểu Úc từ rất lâu rồi... Hôm đó là một ngày hè trời trong xanh không một gợn mây, hoa tường vi trong vườn nở rất rực rỡ, một cô gái nhỏ ngồi giữa khóm hoa đếm cánh hoa rất say sưa. Gương mặt hồng hào nồn nà, đôi mắt to trong sáng, đôi môi mịn màng và cả mái tóc dài xoắn nhẹ nữa, giống như búp bê đáng yêu. Lúc đó, bố anh cười, hỏi anh: “Có xinh không? Sau này lấy về làm vợ nhé?”

Lúc đó anh vẫn chưa hiểu tình yêu là gì nhưng đã sung sướng gật đầu. “Vâng ạ!” Về sau, do mối quan hệ giữa hai nhà rất thân thiết, anh và Tiểu Úc thường chơi với nhau. Do anh còn nhỏ được tắm bố nhiều quá nên hơi béo, còn Tiểu Úc lại rất xinh đẹp đáng yêu, nhưng cô chưa từng chế giễu anh.

Không lâu sau, chịu ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng tài chính ở Mỹ, kinh tế thế giới bắt đầu đi xuống, rất nhiều công ty ăn xổi ở thì đã phải tuyên bố phá sản và đóng cửa vì cuộc khủng hoảng này. Công ty của Âu Dương Cẩm Hoa cũng gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn, đứng bên bờ vực phá sản. Thời điểm đó, mọi người thân mình còn lo chưa xong, không có ai muốn cho ông vay tiền, chỉ có Quan Thiên Nguyên, người bạn thời đại học với ông đã lấy công ty thực phẩm duy nhất của mình ra thế chấp, giúp ông vay tiền để quay vòng vốn. Mặc dù số tiền không nhiều, cũng không giải quyết được vấn đề nhưng đã giúp ông nhận ra ai là người bạn thực sự trong cái thế giới kinh doanh lạnh lùng, thiếu tình người này. Cuối cùng công ty của ông vẫn phải tuyên bố phá sản... Chính lần thất bại này đã tạo nên sự nghiệp ngày hôm nay của ông.

Từ đó về sau, anh không còn nhìn thấy Tiểu Úc nữa, nhưng ký ức về cô thì vô cùng sâu đậm.

Có thể là tình cờ, cũng có thể là sự sắp đặt của số phận, buổi tối hôm trước khi đi Mỹ du học, anh đã tới quán bar để đợi một người bạn, đúng lúc đó nghe thấy có người gọi tên “Quan Tiểu Úc”. Anh tò mò nhìn về phía phát ra giọng nói đó, dưới ánh đèn mờ ảo, anh vẫn có thể nhận ra bóng dáng của cô gái nhỏ có đôi mắt to long lanh và mái tóc xoăn đáng yêu đó. Cô vẫn đáng yêu như vậy, đặc biệt là bộ dạng cô vừa xem múa thoát y vừa ăn ba cốc kem chuối... thật đáng yêu làm sao!

Có điều, anh không ngờ, lần gặp gỡ tình cờ đó của họ lại khiến cô phải chờ đợi tám năm trời.

Tám năm, thực sự rất dài.

...

“Ivan?” Cơ thể mềm mại của Tiểu Úc khẽ ngọ nguậy trong lòng anh, cô nheo nheo mắt ngẩng lên nhìn anh.

Bàn tay thon nhỏ chỉ vào mặt anh, cô nhú mày lại. “Anh đừng có lắc qua lắc lại thế, anh ngồi yên cho tôi xem nào, tôi phát hiện ra anh rất giống một người...”

“Ai?”

“Chính là... cái anh chàng đẹp trai tôi đã nhìn thấy tám năm trước... Anh đừng cử động, góc này, ánh sáng này... đúng là rất giống.”

Cô tiến sát hơn một chút, mắt nheo lại mơ màng, gương mặt không đánh chút phấn nào vẫn trở nên ửng hồng, đôi môi mềm mại khẽ rướn lên. Đôi môi mịn màng vẫn còn đượm mùi Hennessy, quyến rũ vô cùng khiến anh không kìm lòng được, muốn được thưởng thức, nhiều hơn nữa...

Ivan nhất thời thất thần, môi không kiểm soát được, cúi xuống, vào thời khắc hai cặp môi sắp chạm vào nhau đó... tiếng nhạc chuông điện thoại đặc biệt đã phá ngang cảm xúc của anh, không cần nhìn anh cũng biết ai đang gọi tới, bởi đó là nhạc chuông anh cài đặt riêng cho số máy của Lâm Nhĩ Tích.

Anh ngồi trên sofa, bất động nhìn chiếc điện thoại để trên bàn đang rung và không ngừng quay tròn, ánh sáng xanh nhấp nháy xung quanh chiếc điện thoại khiến mắt anh cảm thấy nhức nhối.

Điện thoại đổ mười mấy chuông rồi ngắt khoảng một phút, sau đó lại tiếp tục đổ chuông.

Anh hít một hơi thật sâu, cầm lấy chiếc điện thoại, gạt tay để mở.

Sau khi điện thoại được kết nối, anh không chủ động nói gì cả, bởi vì thực sự anh không biết nên nói gì.

“Y Phàm?!” Lâm Nhĩ Tích hồ nghi hỏi.

“Ừm!” Anh lạnh lùng ra hiệu vẫn đang nghe.

“Anh... bây giờ có rảnh không? Em có việc muốn gặp anh.”

Ivan nhìn Tiểu Úc đang ngủ ngon lành trong lòng mình, kìm nén niềm khát khao đang dâng lên trong lòng. “Xin lỗi, hiện giờ không rảnh lắm.”

“Chỉ cần một phút thôi...” Lâm Nhĩ Tích chần chừ giây lát rồi nói tiếp: “Em đang ở ngoài cửa.”

“Ngoài cửa?” Ivan lập tức đặt Tiểu Úc đang nằm trong lòng mình trở lại sofa, đẩy cửa bước ra.

Lâm Nhĩ Tích đứng ở ngoài cửa, qua khe cửa đang từ từ khép lại, nhìn vào trong phòng. “Rất hiếm khi nhìn thấy một cô gái xuất hiện hai lần bên

cạnh anh.”

Anh cười khố, ngắt điện thoại, nắm chặt trong tay. Đây thực sự là một điều rất đáng mỉa mai.

Trong hoàn cảnh bối rối mặt đối mặt thế này, Ivan thực sự không tìm được đề tài gì để trò chuyện cả, đành hỏi: “Chẳng phải em nói tìm anh có việc sao? Việc gì vậy?”

Lâm Nhĩ Tích sững sốt như thế không ngờ anh lại hỏi thẳng thắn đến vậy, nhưng cô nhanh chóng chuyển sang giọng điệu rất nghiêm túc: “Nghe nói anh muốn mua lại công ty đó.”

“Sao em biết?”

“Em nghe ông nói.”

“Thì ra ông ấy biết cả rồi...” Ivan bất giác thở dài, thật không hổ là huyền thoại của giới chứng khoán, không có sự thay đổi nào trên biểu đồ thoát khỏi cặp mắt sắc sảo của ông ta.

“Ông bảo em nói với anh, đừng can dự vào việc của nhà họ Lâm.”

“Việc của nhà họ Lâm thì anh không có hứng thú quan tâm nữa, nhưng việc của bạn anh thì anh không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Y Phàm...”

“Xin lỗi, anh còn có việc.” Nói xong, anh đẩy cửa đi vào.

Anh đang định đóng cửa thì nghe thấy Lâm Nhĩ Tích nói: “Chúng ta có thể bàn bạc thêm được không? Em...”

“Tiểu Úc cần anh chăm sóc... Những kẻ như anh mặc dù không biết thế nào là tình yêu nhưng ít nhất cũng vẫn biết thế nào là trách nhiệm.”

“Em xin lỗi!” Lâm Nhĩ Tích đột nhiên kéo tay anh lại, nói: “Hôm đó tâm trạng em không tốt, đã nói những lời không nên nói... Anh có thể tha thứ cho em không?”

“Anh không trách em!”

Nhìn vẻ mặt đầy hối hận của Lâm Nhĩ Tích ở trước mặt, mắt ngân ngấn nước trông vẫn rất trong sáng, anh đột nhiên nhận ra những lời Lâm Nhĩ Tích nói không sai chút nào: “Anh không biết thế nào là yêu!”

...

Bề ngoài mặc dù cố tỏ ra thoải mái nhưng khi quay vào phòng, trong lòng Ivan vẫn vương vấn chút thất vọng.

“Đang tìm gì vậy?” Anh nhìn thấy Tiểu Úc đang mơ mơ màng màng giơ tay sờ khắp nơi, thắc mắc hỏi.

“Điện thoại di động của tôi đâu rồi? Hình như tôi nghe thấy điện thoại của tôi đổ chuông, chắc là “Hung thần đêm khuya” gọi tới đấy...”

“Hung thần đêm khuya?” Xuất phát từ cái gọi là hiếu kỳ, anh tìm thấy điện thoại di động trong túi xách của cô, trên danh mục cuộc gọi đến quả nhiên có hiển thị dòng chữ “Hung thần đêm khuya”, nhưng số điện thoại lại chính là của anh.

Anh bật cười thành tiếng.

Cô gái này tế bào não thuộc loại gì thế không biết? Sao đáng yêu đến vậy?

“Đi thôi!” Anh giơ tay đỡ cô dậy, người cô nhẹ hơn anh nghĩ rất nhiều và cũng mềm hơn rất nhiều.

“Đi đâu?”

Anh cười ranh mãnh. “Tối khách sạn thuê phòng!”

“Ồ!” Cô vẫn không hề mở mắt, gục vào lòng anh ngủ tiếp.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nỗi Âm Ảnh Khó Hiểu

Ngày hôm sau, những tia nắng ban mai xuyên qua chiếc rèm cửa màu trắng chiếu rọi xuống chiếc giường đôi màu trắng tinh, đánh thức giấc mộng đẹp của hai người.

Tiểu Úc giơ tay che ánh nắng chói mắt, mở to cặp mắt vẫn đang mơ màng.

Căn phòng rất lớn, trước mắt cô toàn một màu trắng tinh khôi.

Đây là đâu? Đây không phải phòng của cô ở nhà, cũng không phải phòng ở ký túc xá...

Cơn đau đầu dữ dội khiến cô chợt nhớ ra mọi chuyện tối qua, Ivan dẫn cô tới một quán bar quen thuộc, anh ta nói tâm trạng không được tốt, gọi một ly Hennessy và bảo cô uống cùng. Cô cứ tưởng tửu lượng của mình cũng khá, đâu ngờ mới uống được hai ly, máu nóng đã lan khắp các huyết quản, sau đó... sau đó cô không nhớ gì nữa.

...

Anh ta không làm gì cô đấy chứ?

Cô vội cúi xuống nhìn quần áo của mình, may quá, quần áo vẫn đang ở trên người.

Yên tâm, cô quay sang nhìn bên cạnh, Ivan đang ngủ, hơn nữa còn nắm tay cô, ngủ say sưa.

Cô không chút do dự, giơ chân đạp anh ta ra khỏi giường.

“A!” Sau tiếng kêu thảm thiết, Ivan xoa khuỷu tay bò dậy, nhìn cô vẻ oan ức.

“Sao vừa sáng sớm em đã định mưu sát chồng thế hả?!”

“Anh có biết nam nữ thụ thụ bất thân không hả?!”

“Với thân hình này của em... mà cũng được gọi là phụ nữ...” Ivan trèo lên giường, ôm gối ngủ tiếp.

“Anh!” Cô tức giận giật lấy chiếc gối, lấy hết sức đập vào đầu anh ta.

“Đừng đánh! Đừng đánh!” Anh ta giật lấy chiếc gối trong tay cô, trình trọng nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh chịu trách nhiệm là được chứ gì?!”

“Chịu trách nhiệm thế nào?”

“Anh cười em!”

“Anh đừng có mơ!” Cô đang định giơ tay tiếp tục đánh, không ngờ anh ta nắm chặt hai tay rồi ấn cô xuống giường đồng thời đè lên người cô khiến người cô bị nhấn chìm trong chiếc chăn lông vũ mềm mại, không sao cử động được.

Ivan khẽ nháy mắt với cô, cười ranh mãnh. “Vậy rốt cuộc em muốn anh phải thế nào đây?”

“Tôi...”

Câu hỏi này thực sự đã làm khó cô rồi, phải rồi, rốt cuộc cô muốn anh ta phải thế nào đây?

“Lẽ nào... em muốn...” Anh ta cười ranh mãnh, cặp mắt nhỏ dài híp lại, bắt đầu di chuyển từ mặt cô xuống phía dưới...

Những chùm sáng mờ nhạt xuyên qua rèm cửa phản chiếu vào cặp mắt đen nháy của anh ta, chao qua chao lại.

Gió nhẹ thổi làm chiếc rèm cửa khẽ bay bay, thoảng trong không khí là mùi hương mát lạnh của sữa tắm tỏa ra từ người anh ta.

Hơi thở nóng hổi của anh ta phả lên môi cô, như hôn mà không phải.

Tiếp xúc ở một khoảng cách gần như vậy, trong một tư thế ám muội như thế này, một dòng máu nóng kỳ lạ dâng lên trong ngực Tiểu Úc, khiến chức năng ngôn ngữ của cô gặp trở ngại, năng lực suy nghĩ gặp khó khăn, cô cũng quên mất tay chân cần phải cử động như thế nào.

Người chưa từng nếm trải cảm giác yêu đương như cô không hiểu đây là cảm giác gì, nhưng cô biết rõ cảm giác này không phải là “chán ghét”. Cô thậm chí còn có chút chờ đợi, muốn thử xem cảm giác hai cặp môi tiếp xúc với nhau thực sự mê mẩn như người ta vẫn nói hay không...

Cơ hội ngàn năm có một như vậy, Ivan lại đột nhiên buông cô ra, đứng dậy, bước xuống giường. Vào thời khắc áp lực trên cơ thể biến mất, Tiểu Úc cũng cảm thấy hẫng hụt, dòng máu nóng trong huyết quản trở nên nguội lạnh.

Trong hoàn cảnh này, chỉ có một khả năng duy nhất khiến người đàn ông dừng lại.

Anh ta vẫn chưa thể quên được người phụ nữ trong tim mình...

Cô thầm cười khổ, có những điều có thể miễn cưỡng, nhưng duy nhất tình cảm thì không thể.

Vậy thì sao cô không thoải mái một chút, chân thành trở thành một người bạn của anh ta, giúp anh ta vượt qua giai đoạn khó khăn này?

Tiểu Úc vào phòng tắm đánh răng, rửa mặt, chỉnh lại quần áo rồi bước ra, đang định quay về trường thì phát hiện Ivan ngồi trên sofa thất thần nhìn xuống sàn nhà, tay nắm chặt chiếc di động.

Cô nhìn xuống sàn nhà, trên đó không một vết bụi.

“Anh không sao chứ hả?” Cô hỏi.

“Cổ phiếu vừa mở sàn đã tăng chạm đỉnh rồi.”

“Cái gì?!” Cô thấy lòng nặng trĩu.

Biết rõ mọi lời an ủi lúc này đều là vô nghĩa, cô vẫn ngồi xồm xuống bên cạnh tay vịn của sofa, hai tay đặt lên tay vịn, ngẩng đầu nhìn anh ta. “Có lẽ vẫn còn khả năng cứu vãn... Không biết chừng chiều nay cổ phiếu sẽ giảm.”

“Anh sớm đã biết cái kết quả này.” Ivan ngửa đầu dựa vào sofa, hơi thở rất nhẹ, dường như không còn sức lực vậy, hàng lông mày nhíu lại, hai đầu lông mày như sắp chạm vào nhau. Tiểu Úc rất hy vọng anh ta gào thét ầm ĩ như phát điên, chửi rủa hoặc đập đồ đạc, chứ không phải cố gắng kìm nén như thế này, anh ta như thế này khiến người khác thấy xót xa.

“Vậy tại sao anh không nói chuyện với các cổ đông của công ty, mua cổ phiếu từ tay họ chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?”

“Đương nhiên là nói rồi, anh đã nghĩ hết cách mới mua được hai mươi phần trăm cổ phiếu trong tay bọn họ.”

“Vậy anh...” Cú sốc này quả thực rất lớn, cô không biết tìm lời nào để an ủi anh ta nữa.

“Anh không sao. Anh chỉ rất thất vọng về một số người.” Anh nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt hơn. “Thứ bản thân không có được, chấp nhận phá hủy chứ nhất quyết không cho người khác có được... Sao phải tự làm khổ mình vậy chứ?”

“Anh chẳng phải cũng vậy đó sao? Biết rõ là thứ mình không thể có được mà vẫn cứ cố chấp. Sao phải tự làm khổ mình vậy chứ?”

Cặp lông mày của Ivan từ từ dần ra, đột nhiên anh ta mở mắt, mỉm cười thoải mái với cô. “Em nói đúng, cùng lắm là tất cả sẽ kết thúc, anh và Quân Dật sẽ mở một công ty khác.”

Tiểu Úc còn chưa kịp đón nhận sự thay đổi đột ngột này thì Ivan đã kéo cô đi ra cửa.

“Đi đâu?”

“Đi ăn cơm đã, sau đó sẽ giải quyết vấn đề ở công trường.”

“Ồ!”

“Anh phá sản rồi, hôm nay em mời nhé? Phải rồi, tiền phòng đêm qua em cũng trả luôn nhé?”

“Không phải chứ?! Giờ tôi tuyệt giao với anh còn kịp không?”

“Không kịp nữa rồi! Anh ăn vạ em rồi!”

Khi họ ăn cơm, điện thoại của Ivan đặt trên bàn rung tới mức long trời lở đất, anh ta vẫn làm như không nghe thấy gì cả, say sưa ăn thịt bò một cách ngon lành.

Tiểu Úc cuối cùng không chịu nổi sự hành hạ này, bèn nhắc: “Điện thoại của anh kêu kìa.”

“Ừm!”

Anh ăn hết phần thịt bò của mình, lại cắt một miếng trên đĩa của Tiểu Úc, đặt vào đĩa của mình, tiếp tục ăn.

Cô liếc mắt nhìn cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại: Lâm Nhĩ Tích.

“Nếu anh vẫn không nghe, tôi sẽ nghe đấy!”

“Ừm! Em nghe đi.”

“Anh muốn tôi nói gì?”

“Tùy, muốn nói gì thì nói.” Anh ta lại cắt một miếng thịt bò vuông vức cho vào miệng, nhai chậm rãi.

Cô nhếch miệng. “Tại sao không nghe máy?”

“Nghe điện thoại của cô ấy trước mặt em, anh cứ cảm thấy có lỗi với em...”

“Xí! Liên quan gì đến tôi chứ, anh cũng đâu phải chồng tôi?”

Anh ta buột miệng nói: “Sớm muộn sẽ là thôi.”

Bàn tay cầm đĩa của Tiểu Úc khẽ run run, miếng thịt bò rơi xuống đĩa, mấy giọt mỡ bắn lên tay áo của cô. Cô vội lấy giấy ăn để lau, ra sức lau những vết mỡ vẫn ngấm vào vải, không sao lau hết được.

Ivan ngẩng đầu nhìn cô, giơ tay tắt điện thoại rồi lại cầm lên nhấn nhấn vài cái, hình như đang cài đặt chức năng gì đó.

Cô tự thấy mình không phải người hẹp hòi, có những lời nói đùa vô hại cô không hề để bụng, nhưng những lời nói đùa của anh ta có lẽ đã hơi

quá rồi, cô cần phải nhắc nhở anh ta mới được. “Có những chuyện không nên nói đùa đâu, ngộ nhỡ tôi tưởng thật thì làm thế nào?”

“Anh không hề nói đùa, anh theo đuổi em rất nghiêm túc.” Ngữ khí của anh ta không giống như đang đùa chút nào.

“Tại sao?” Cô nhìn anh ta, không còn cười cợt châm chọc nữa. “Bởi vì anh đột nhiên thích tôi? Hay là vì... anh muốn tôi chiếm dụng toàn bộ thời gian và tình cảm của anh, để anh không còn tâm tư nghĩ tới cô ấy nữa?”

Nét biểu cảm trên mặt Ivan bỗng trở nên cứng đờ nhưng anh ta không hề phản bác.

“Ivan, tôi thực lòng muốn làm bạn với anh, lúc anh hụt hẫng, cần tôi ở bên cạnh, tôi sẽ không thoái thác nhưng tôi sẽ không yêu anh, cũng giống như anh sẽ không bao giờ yêu tôi vậy!”

Cô đứng dậy, vứt lại tờ giấy ăn vừa lau mỡ trong tay, bỏ đi, khi bước tới cửa vẫn không quên để lại vài tờ tiền trên quầy.

Trong ký ức của cô, đó là lần rút lui hoàn hảo nhất trong cuộc đời cô!

Trải qua chiến dịch này, Tiểu Úc cứ tưởng anh chàng đẹp trai đó dù có dày mặt đến mấy cũng sẽ quay về tự kiểm điểm bản thân từ mười ngày đến nửa tháng, sau khi nhận thức lại mối quan hệ giữa họ mới tới khẩn thiết xin cô thứ lỗi, xây dựng lại tình bạn vĩ đại của họ. Không ngờ, mười một giờ đêm, điện thoại đúng giờ đổ chuông, Tiểu Úc giơ tay cầm chiếc di động để trên gối lên, trên màn hình hiện rõ dòng chữ: Hung thần đêm khuya.

Trong điện thoại vẫn là giọng nói nhẹ nhàng đầy quyến rũ đó: “Có phải đang đợi điện thoại của anh không vậy?”

“Một ngày anh không gọi điện làm phiền tôi thì sẽ chết hả?”

“Không... nhưng anh sợ em không sống nổi.”

“Xin anh hãy đổi sang hình thức tiêu khiển khác có đẳng cấp một chút, có được không hả? Anh khiến tôi mỗi ngày đều không dám đi ngủ trước mười một giờ đấy!”

“Vậy tại sao em không tắt máy?”

“Tôi tắt máy... Tôi tắt máy ngộ nhờ người khác có việc quan trọng không tìm được tôi thì làm thế nào?”

Lăng Lăng đang ngồi trước máy tính lập chương trình, nghe thấy cô nói vậy, ngoái đầu lại chớp chớp mắt đầy ám muội.

Tiểu Úc ngoảnh mặt đi, giả vờ không nhìn thấy.

“Anh có việc này muốn nói với em. Chiều nay cổ phiếu đột nhiên giảm rồi.”

“Thật sao?!” Cô sung sướng nắm chặt điện thoại, do hưng phấn giọng nói cũng chói tai hơn: “Anh nói thật không?”

“Thật! Hiện giờ cổ phần trong tay anh đã đủ rồi, ngày mai anh sẽ bàn kế hoạch mua lại với các cổ đông lớn của công ty đó. Haizz! Mấy ông già đó khó chơi lắm.”

Tiểu Úc cầm điện thoại, nằm dài trên giường, trái tim vốn đang bướng là thế đột nhiên chùng xuống, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: “Tôi tin anh chắc chắn sẽ thành công.”

“Có câu này của em là đủ rồi.” Giọng nói của anh ta còn dịu dàng hơn nữa.

“...” Đột nhiên cô không biết nên nói gì nữa.

Chỉ nghe anh ta tiếp tục: “Phải rồi, hôm qua thực sự rất cảm ơn em, đợi sau khi nhà xây xong, anh nhất định sẽ tặng em căn đầu tiên!”

“Không cần đâu, anh giảm giá cho tôi là được rồi!”

“Em thích nội thất theo phong cách nào? Anh sẽ miễn phí phần nội thất cho em...”

“VẬY anh cần phải có lương tâm một chút, dùng những vật liệu nội thất xanh, thân thiện với môi trường.”

“Em cứ yên tâm đi, anh không nghĩ cho em thì cũng phải nghĩ cho thế hệ sau của anh chứ?” Ngữ điệu và ngôn từ của anh ta đầy hài hước.

Bàn tay cầm điện thoại của Tiểu Úc cứng đờ, mặt bất giác đỏ bừng. “Anh có ý gì?”

“Ý nghĩa hiện trên từng từ đó thôi.”

Tiểu Úc đưa tay sờ hai má đỏ bừng, tức giận nói: “Đàn ông tôi gặp nhiều rồi, nhưng chưa từng gặp người nào da mặt dày như anh!”

“Anh tưởng em sẽ cúp máy.”

Cô đang do dự xem có nên cúp máy hay không thì bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói thủng thẳng của Ivan: “Không nỡ cúp điện thoại của anh phải không? Không phải em cũng yêu anh rồi đấy chứ?”

“Đồ tự kỷ!”

“Phụ nữ yêu anh nhiều lắm, đây cũng đâu phải chuyện gì mất mặt đâu, không cần phải xấu hổ.”

Cuối cùng, cô không chịu nổi nữa, cúp máy.

...

Trên bàn, những bông hồng xanh dưới ngọn đèn neon đang lan tỏa sắc tím huyền bí, giống như tình yêu sâu sắc và bền bỉ.

Tiểu Úc đột nhiên phát hiện ra hoa hồng xanh cũng không hề tầm thường!

Tiểu Úc rời mắt khỏi bó hồng xanh, vừa lúc phát hiện thấy Lăng Lăng đang mỉm cười rất đáng ghét. “Mùa xuân, mùa tình yêu! Lòng xuân rung động rồi?”

Cô giả vờ không thèm bận tâm, vênh mặt, nói: “Thôi đi, tán gái theo kiểu thiếu đẳng cấp như anh ta, tớ phải cảm thấy buồn thay cho anh ta đấy!”

“Thiếu đẳng cấp? Theo tớ thấy anh ta nếu không phải là cao thủ tình trường thì sau lưng chắc hẳn phải có cao nhân chỉ dẫn.”

“Tại sao?”

Lăng Lăng đứng dậy, mệt mỏi xoa vai. “Những cô gái như cậu tuyệt đối không thể bị đánh gục chỉ với vài bó hoa tươi, hay mấy trò lãng mạn vớ vẩn được, tớ thấy nếu anh ta xếp vài trăm ngọn nến ở dưới lầu rồi hét ầm lên là yêu cậu suốt đời không thay đổi thì chắc cậu chẳng thèm để ý! Đẳng này, anh ta mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, lại chọn lúc đêm khuya thanh vắng, thời điểm lòng người cô độc nhất để trò chuyện với cậu, như thế sẽ càng dễ khiến cậu thích anh ta. Bởi vì, những người phụ nữ tâm hồn càng phong phú càng thích đàn ông bước vào thế giới nội tâm của họ, để nhận biết con người thật sự của họ, để hiểu họ hơn...”

“Không ngờ cậu còn là một chuyên gia tình yêu nữa đấy!”

“Chuyên gia thì tớ không dám nhận nhưng những kinh nghiệm đau thương thì cũng đã trải qua rồi.” Ánh mắt cô vẫn dừng lại ở avatar đang tắt đèn, chán nản nói: “Đừng trách tớ không nhắc cậu, đàn ông đại đa số đều thiếu kiên nhẫn, trong một thời gian khá lâu, anh ta có thể luôn đúng giờ gọi điện nói chuyện với cậu, không lệch một phút, nói năng cũng rất đúng mực, việc này tuyệt đối không hề đơn giản.”

Tiểu Úc không đồng tình nói: “Anh ta rồi việc mà thôi!”

“Ngay cả rồi việc mà có thể đúng giờ như vậy cũng không dễ, đàn ông tốt không nhiều, có thể nắm bắt được thì đừng bỏ lỡ!”

“Bọn tớ không phù hợp.”

“Tại sao?”

“Anh ta đã yêu sâu sắc một cô gái khác, tớ không muốn khi anh ta ôm tớ trong lòng, trái tim lại hướng về người khác.” Cô buồn bã thở dài, thời gian này cô luôn nghĩ tới ánh mắt Ivan nhìn theo cô gái đó. Tình yêu chân thành đó đã để lại vết thương sâu đến thế nào trong lòng anh ta, cô không thể đoán biết được, cũng không muốn đoán biết.

Cho nên cô chấp nhận làm một người bạn bình thường của anh ta, lúc nào rảnh thì trò chuyện, ra ngoài đi chơi, chỉ có vậy mà thôi.

Lặng Lặng nghe thấy lời này, lập tức thu lại nụ cười, tỏ vẻ quan tâm, ngồi xuống cạnh giường cô. “Anh ta thích người khác rồi à? Vậy tại sao anh ta còn đối với cậu...”

“Cô gái đó không yêu anh ta.”

“Ồ! Mỗi người đều có một quá khứ, cậu hà tất phải bận tâm như vậy chứ?”

“Nhưng tớ không biết anh ta có thể quên được quá khứ hay không!”

Cô luôn khát khao một tình yêu nồng cháy, chỉ cần tình yêu đó thuần khiết, chân thành, ngay cả khi tất cả mọi người trên thế giới đều phản đối, dù yêu tới mức đứt từng khúc ruột, cô cũng cam tâm tình nguyện. Đáng này sự theo đuổi của Ivan giống như một trò chơi vậy. Cô không nhận thấy chút chân tình, chút thành ý nào của anh ta, càng không biết mình có nên trao trái tim cho một người đàn ông bất cần đời như vậy không.

Trong trường hợp này, họ nên tiếp tục nói chuyện với nhau nữa không? Nếu có một ngày cô thực sự yêu anh ta, biết rõ sai lầm không thể cứu vãn, cô phải chấp nhận tình yêu này thế nào đây?

Cho nên ngày hôm sau chưa tới mười một giờ, Tiểu Úc đã tắt điện thoại.

Đêm hôm đó, cô không sao ngủ được, luôn cảm thấy điện thoại đang đổ chuông, luôn mơ hồ nhìn thấy Ivan đang bấm điện thoại gọi cho cô hết lần này tới lần khác... Sáng tỉnh dậy, nằm trên giường thần thờ một lúc lâu, cô mới nhớ ra sáng hôm nay có tiết học, không kịp trang điểm gì cả, cô vác cặp mắt thâm quầng chạy lên giảng đường.

Giờ học buổi sáng kết thúc trong mơ màng, Tiểu Úc theo dòng người đông đúc bước ra khỏi giảng đường, vừa ra tới cửa chiếc Porsche đã đập thẳng vào mắt, đầu óc đang mơ màng đột nhiên tỉnh táo hẳn lên.

“Quan Tiểu Úc!”

Cô cứ tưởng mình lẫn trong đám đông thì có thể không bị phát hiện, ai ngờ Ivan đeo kính râm vẫn có thể nhìn rõ đến vậy, trong giây lát đã phát hiện ra cô, hơn nữa còn cất tiếng gọi rất đồng dục.

Để tránh bị anh ta gọi thêm lần nữa khiến càng nhiều người để ý, Tiểu Úc bước nhanh tới, gơ chân đạp mạnh chiếc Porsche một cái. Chiếc xe đua

này cũng không biết do nhà thiết kế ăn hại nào thiết kế, cô nhìn mà thấy rất tức mắt!

“Anh đang đóng phim đấy à?! Ra vẻ phong cách là việc của anh, nhưng anh có thể giả vờ không biết tôi được không?”

Ivan tỏ vẻ oan ức, nhìn cô, nói: “Anh ký xong hợp đồng mua lại công ty là sốt ruột chạy ngay tới đây để gặp em. Em không tỏ ra ngạc nhiên thì cũng nên cảm động một chút chứ!”

“Cảm động cái đầu anh ấy! Í, mà sao anh biết tôi học ở đây?”

“Anh không biết, chỉ là đứng đây đợi thôi... Anh tự nhủ, nếu duyên phận khiến anh gặp được em thì anh sẽ thuận theo ý trời!”

Trời ạ, tám năm qua cô cũng không đi học lấy một lần, tại sao hôm nay lại đi học chứ?

Lẽ nào đây chính là ý trời? Tiểu Úc nhìn kĩ lại một lần nữa gương mặt với nụ cười vô tội của anh ta, lắc đầu hỗn loạn. Không chút nương tình, cô đáp lại hai tiếng: “Nhặt nhèo!”

Cô đang định bỏ đi thì Ivan đã kéo tay cô lại. “Hôm qua tại sao không mở máy?”

“Bởi vì anh không phải kiểu người tôi thích, tôi cũng không phải người mà anh yêu nhất cho nên chúng ta không nên lãng phí thời gian quý giá của nhau nữa! Anh có hiểu không hả?”

“Ồ, hiểu rồi.” Cô cứ tưởng anh ta sẽ buông tay giống như lần trước anh ta bị Lâm Nhĩ Tích từ chối vậy, nhưng anh ta lại hỏi tiếp: “Em muốn ăn gì, anh mời?”

Là ai đã nói: Nước trong thì không có cá, vua cũng thua thằng liều!

Thật quá... quá... quá đúng rồi!

“Ivan, tôi nói thật với anh nhé, Âu Dương Y Phàm mà lần trước tôi nói với anh chính là vị hôn phu của tôi đấy!”

“À!” Anh ta không hề tỏ ra kinh ngạc.

Tiểu Úc cảm thấy vô cùng tức giận. Tên óc heo này sao lại trì trệ đến vậy?

Cô không thể không tiếp tục bịa thêm: “Hai nhà chúng tôi mấy đời thâm giao, hứa hôn từ lúc còn trong bụng mẹ, anh hiểu không?”

“Ừm!”

“Sau khi tốt nghiệp tôi sẽ kết hôn với anh ta.”

Ngọc Hoàng Đại đế, Phật tổ Như Lai, xin hãy tha thứ cho những lời nói dối của con!

“Vậy sao? Anh ta tháo cặp kính râm, trợn tròn mắt kinh ngạc. “Có việc này sao? Sao anh chưa từng nghe thấy? Vậy thì anh thực sự cần phải suy nghĩ cho kĩ.”

Cuối cùng cũng không ngốc lắm!

“Đúng thế, đúng thế, anh hãy về suy nghĩ cho kĩ đi!”

“Nhưng hiện giờ anh thấy hơi đói rồi, hay là chúng ta vừa ăn vừa suy nghĩ...” Tiếng chuông điện thoại của anh ta cắt ngang câu chuyện cho nên khi anh ta nhận điện thoại, giọng nói tỏ vẻ không vui: “Có việc gì? Nói mau lên, tôi đang bận... Cái gì?!”

Người ở đầu máy bên kia không biết đã nói gì, mặt Ivan đột nhiên biến sắc. “Được rồi, tôi sẽ qua đó ngay!”

...

Ivan biến mất còn đột ngột hơn cả lúc xuất hiện, chỉ buông lại một câu: “Anh có việc phải đi rồi!” rồi rời đi. Tiểu Úc vẫn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì xe của anh ta đã biến mất.

“Hoàn hồn lại đi!” Có người vỗ vai cô.

Cô ngơ ngàng quay đầu lại, mới nhận ra mình đang bị mấy nữ sinh trong khoa Quản trị vây quanh, trong đó có Tây Tây, người có mối quan hệ thân thiết với cô, đang nháy mắt trêu ghẹo. “Hi hi, đẹp trai quá! Bạn trai cậu đây à?”

Đầu óc Tiểu Úc vẫn còn nghĩ đến cuộc điện thoại mà Ivan vừa nghe, cô buột miệng đáp: “Nếu như tớ bảo với cậu là bọn tớ không thân, cậu có tin không?”

“Nhưng...” Tây Tây như bất ngờ nhận ra điều gì đó. “Ánh mắt của cậu... không phải chỉ là quen biết thông thường!”

“Hả! Ánh mắt gì?”

“Đương nhiên là ánh mắt đang lạc trong dòng sông tình ái rồi...”

Câu “lạc trong dòng sông tình ái” khiến cô vô cùng sửng sốt, những lời Tây Tây nói sau đó, cô đều không nghe thấy nữa.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Người Yêu Làm Lỡ

Trăng đêm nay vẫn lặng lẽ như bao đêm khác, tiếng chuông gió bên cửa sổ vẫn thánh thót ngân nga như mọi ngày, cà phê vẫn tỏa hương nồng đượm.

Nhưng Tiểu Úc nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm cuốn tiểu thuyết ngôn tình đã hơn một giờ đồng hồ rồi mà chưa hề lật sang trang mới, đầu óc không ngừng vương vấn câu nói đó: “lạc trong dòng sông tình ái”.

Lăng Lăng nhìn thời gian hiển thị trên máy tính rồi lại đưa mắt nhìn cốc cà phê đã nguội ngắt mà chưa uống ngụm nào. “Hụt hắng hả?”

Tiểu Úc từ từ định thần trở lại, lần thứ n cô nhìn đồng hồ trong buổi tối nay rồi, đã hơn mười hai giờ, Ivan vẫn không gọi điện. Kể từ sau khi cô nói rõ mọi chuyện với anh ta, “Hung thần đêm khuya” không còn thấy xuất hiện trên màn hình điện thoại của cô lúc mười một giờ đêm nữa. Tiểu Úc nhìn điện thoại, trong lòng bức bối như thể cái tên ngớ ngẩn đó đã nợ cô thứ gì đó không trả vậy.

“Làm gì có chuyện đó! Cuối cùng không có ai làm phiền tớ nữa cả.”

“Muốn gọi thì hãy gọi đi, sao phải tự làm khó mình chứ?”

Trước ánh mắt nhìn thấu mọi thứ của Lăng Lăng, cô không thể lẩn tránh được nữa, đành vứt bỏ mọi lời nói dối vô vị, thản nhiên nói: “Lăng Lăng, tớ phát hiện càng ngày tớ càng quan tâm đến anh ta rồi.”

“Động lòng rồi?!” Lãng Lãng lắc đầu, thở dài. “Tớ đã nói từ trước rồi, anh ta theo đuổi phụ nữ rất có bài bản, giờ cậu tin rồi chứ?”

“Tin rồi.”

Tiểu Úc cầm di động, mở ra, gập lại, lại mở ra, cuối cùng vẫn không kiềm chế nổi, bấm điện thoại gọi cho Ivan.

“Vừa mới đây đã nhớ anh rồi à?” Vẫn là giọng điệu bất cần đời như vậy nhưng giọng nói nghe có vẻ mệt mỏi.

“Thôi đi, tôi chỉ muốn xác định xem anh đã chết hay chưa thôi!”

“Anh làm sao chết được, nhưng... Quân Dật hiện đang được theo dõi trong phòng ICU, vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm...”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Khuyên anh ta đi làm phẫu thuật từ lâu rồi mà anh ta không chịu nghe.”

“Anh ấy sẽ không sao đâu, có người bạn như anh, anh ấy làm sao nữa...”

Cô vẫn chưa nói hết câu, nghe thấy từ đầu máy bên kia điện thoại, Ivan lo lắng hỏi: “Bác sĩ, anh ấy tỉnh rồi!”

Sau đó, anh vội vã nói với cô: “Mai anh sẽ gọi lại cho em.”

Điện thoại liền vang lên tiếng “tút...tút”.

Không gọi còn tốt, gọi xong, cô thấy lòng trống rỗng, chơi vơi không biết tựa vào đâu!

...

Sáng hôm sau có một chuyên gia nước ngoài tới giảng bài. Đang học, chiếc điện thoại Tiểu Úc cầm trong tay bắt đầu rung, theo phản xạ, cô lập tức mở lòng bàn tay, vừa nhìn thấy dòng chữ “Hung thần đêm khuya” nhấp nháy trên màn hình, cô vội vã nhấn nút nghe, vừa bước ra khỏi phòng học vừa hạ thấp giọng hỏi: “Bạn anh thế nào rồi?”

“Cuối cùng cũng giữ được tính mạng rồi, dạ dày bị cắt hai phần ba... vừa mới tỉnh lại.” Giọng nói của anh ta còn mệt mỏi hơn cả tối qua.

“Anh không sao chứ?”

“Có rảnh không?...” Anh ta dừng lại một chút rồi nói khẽ: “Anh rất muốn gặp em!”

“Được thôi, gặp ở đâu?”

“Em cứ đợi anh ở cổng chính, anh sẽ tới ngay!”

Tiểu Úc đứng đợi ở cổng chính đúng một tiếng đồng hồ, chiếc Porsche xấu kinh người đó mới dừng lại bên cạnh cô.

Mấy ngày không gặp, Ivan đã gầy rộc hăn đi, gương mặt tiều tụy khiến cô động lòng trắc ẩn. “Gần trường chúng tôi có một nhà hàng Hồng Kông khá ngon, lúc này ở đó chắc rất yên tĩnh.”

“Cảm ơn! Em thêm đôi cánh nữa là sẽ thành thiên thần đấy!”

Bước vào nhà hàng, đồ ăn gọi vừa được đưa lên, Ivan cầm đầu cầm cốc ăn ngon lành, không bận tâm đến vẻ ngoài đạo mạo trí thức nữa.

“Này! Giờ xã hội bình đẳng rồi, anh đừng làm như thể mình bị áp bức như vậy có được không hả?”

“Em cứ một ngày một đêm không ăn gì thử xem!” Anh ta nuốt một miếng, uống một ngụm nước ngọt rồi lại nhét đồ ăn vào miệng, nhồm

nhoàn nói: “Giờ ngay cả Phật tổ Như Lai đứng trước mặt, anh cũng có thể ăn được cả ông ấy đấy!”

“Ăn đi, ăn đi! Đừng có ăn tôi là được rồi!”

“Em?” Anh ta mỉm cười ranh mãnh. “Đợi anh ăn no bụng, tinh thần tốt đã! Đừng sốt ruột!”

“Anh chết đi!”

Đúng là đồ háo ăn!... Không, là đồ háo sắc!

Sao tự dưng cô lại tốt bụng đi quan tâm tới những việc vợ vãn của anh ta làm gì chứ?

Ivan ăn tất cả những thứ có thể ăn được trước mặt mình rồi ung dung lau miệng, hỏi cô: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

“Không được, chiều nay tôi còn phải lên lớp.”

“Lên lớp? Em không nhầm đấy chứ? Giờ đến học sinh tiểu học còn biết trốn học nữa là... Em đừng làm mất mặt một nghiên cứu sinh chứ!”

“Tôi thi không qua, anh chịu trách nhiệm hả?”

“Yên tâm, anh có người anh họ dạy ở trường em, môn nào em không qua, anh sẽ nhờ anh ấy giúp.”

“Cái gì? Anh họ anh dạy ở khoa nào, tên là gì? Anh nói tôi nghe xem, không chừng tôi có biết.”

“Chắc em không biết đâu, anh ấy vừa mới tới trường em chưa lâu, tên là Dương Lam Hàng... Có dịp sẽ giới thiệu để hai người làm quen. Nếu có việc gì, em có thể tìm anh ấy nhờ giúp đỡ.”

“Dương Lam Hàng!” Miếng bánh ngọt vừa nuốt bị nghẹn lại, Tiểu Úc hắng giọng một lúc mới nuốt trôi.

“Em biết à?”

“Còn phải hỏi! Đó là người chồng lý tưởng trong mơ của tất cả nữ sinh trong trường tôi đấy, thầy ấy quá hấp dẫn!”

Có những người đàn ông thích hợp làm chồng, đủ chín chắn, đủ sâu sắc, quan trọng nhất là có trình độ, ví như Dương Lam Hàng!

Có những người đàn ông thích hợp làm bạn, đủ dịu dàng, đủ tâm lý, ví như người đang ngồi trước mặt cô đây!

Có điều người đàn ông ở trước mặt cô giờ này phút này sắc mặt đang không được tốt lắm, mặt dài như cái bơm!

“Anh nghĩ em đừng nên mơ mộng nữa, trái tim anh ấy sớm đã thuộc về người khác rồi.”

“Vậy sao? Là ai vậy?” Cô tò mò vểnh tai, phụ nữ chẳng có ai không thích buôn chuyện cả, đặc biệt là buôn chuyện về người đàn ông đặc biệt Dương Lam Hàng này.

“Có nói em cũng không biết.”

Một tin tức quan trọng như thế này sao cô có thể bỏ qua được chứ? Tiểu Úc cầm lấy cánh tay của Ivan lắc qua lắc lại, van nài: “Nói cho tôi biết đi mà! Nói đi...”

“Chẳng có gì đáng nói cả. Khi anh ấy học ở MIT đã đem lòng yêu một cô gái, vì cô gái đó mà anh ấy từ bỏ cơ hội ở lại MIT, về nước làm việc nhưng anh ấy không ngờ cô gái đó đã có bạn trai từ lâu rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy không muốn tìm bạn gái nữa, chỉ muốn chờ đợi cô gái đó hồi tâm chuyển ý.”

“Thật là cố chấp! Nếu tôi là cô gái đó thì đã cảm động và lao vào lòng thầy ấy từ lâu rồi!”

“Em đừng có mơ!” Ivan giơ tay lên trán cô. “Anh ấy đã nói rồi, ngoài cô ấy ra, sẽ không lấy ai hết!”

Cô bất giác cảm khái vô cùng, buông tiếng thở dài. “Trời ạ, trên thế gian này vẫn còn người đàn ông như vậy sao?!”

“Phải nói là, trên thế gian này vẫn còn người đàn ông ngốc như vậy sao! Anh đã khuyên anh ấy bao nhiêu lần rồi, yêu thì cứ yêu đi, đã xác định người đó rồi thì hãy theo đuổi, quan tâm làm gì chuyện cô ấy đã có người yêu hay chưa, chẳng lẽ có thủ môn rồi thì không thể ghi bàn được sao?! Anh ấy nói tình cảm không thể miễn cưỡng, cần phải nuôi dưỡng từ từ, phải kiên trì chăm sóc. Hai năm chưa đủ, anh ấy có thể đợi năm năm, sớm muộn cũng sẽ khiến cô ấy động lòng...”

“Nói cũng có lý mà, anh tưởng ai cũng mặt dày như anh sao?”

“Anh mà giống anh ấy, từ từ nuôi dưỡng, đợi đến khi em có tình cảm với anh thì con em có lẽ đã học đại học rồi!”

“Đừng khoác lác như thể mình là chuyên gia tình yêu thế, anh đã có bạn gái bao giờ chưa?! Với kiểu tán tỉnh của anh, cả đời chắc cũng chẳng tán đổ được cô nào!”

“Lẽ nào phải làm nghiên cứu giống như anh ấy? Hay phải dùng toán học thống kê để tính toán, xem xác suất bao nhiêu?”

Không biết từ lúc nào, tay của Ivan đã đặt trên bàn, nắm chặt lấy bàn tay đang cầm cốc cà phê của cô. “Tiểu Úc, yêu thì cần phải cố gắng giành

lấy! Bất luận tỷ lệ thành công là bao nhiêu, anh sẽ biến nó thành một trăm phần trăm.”

Một dòng điện kỳ lạ chạy khắp người cô, Tiểu Úc giật phắt tay lại, cầm tờ giấy ăn ở trên bàn lau đi lau lại. “Đừng có nói với tôi về logic toán học, anh đã tốt nghiệp tiểu học chưa hả?”

“Tiểu học? Lẽ nào em không nhận ra anh đã tốt nghiệp MBA ở Harvard hay sao?”

“Harvard? Harvard sao lại cho ra những kẻ ngớ ngẩn như thế này chứ?”

“Nếu như anh ngớ ngẩn, vậy bữa hôm nay em trả tiền đi! Đi thôi!” Ivan nhét tờ biên lai vào tay cô không chút khách khí.

Đợi Tiểu Úc thanh toán xong, Ivan kéo cô đi ra cửa.

“Đi đâu đây?” Cô hỏi.

“Nơi phụ nữ thích nhất, shopping.”

“Không phải anh định mua cho tôi mấy thứ đồ trang sức tầm thường đó chứ hả?”

“Em không thích đồ trang sức?” Anh ta hơi ngạc nhiên.

Cũng không trách anh ta được, hiện giờ rất nhiều cô gái có chút nhan sắc, trong đó có không ít nữ minh tinh chỉ cần tặng trang sức, xe sang, nhà đẹp là lập tức có thể theo bạn lên giường, ngay đến tình cảm cũng chẳng cần phải nuôi dưỡng. Chính vì thế mới nào nặn nên những gã hoa hoa công tử như Âu Dương Y Phàm luôn tự cho mình là đúng đó.

Nghĩ tới tên ngốc đó, Tiểu Úc lại cảm thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút, cô phần nộ nói: “Tôi đã bảo anh phải học hành tử tế đã rồi hãy theo đuổi

tôi, anh học cái gì không học, lại học cái thủ đoạn tầm thường của loại hoa hoa công tử như Âu Dương Y Phàm!”

“Có ai lại nói về chồng sắp cưới của mình như em không?”

“Nói thế thì đã sao chứ, chẳng nào anh ta cũng không nghe thấy.”

“Ồ, cũng phải!” Anh ta gật đầu lia lịa tán đồng. “Vậy em muốn đi đâu?”

Cô ngẫm nghĩ, thực sự không có nơi nào hay để đi cả, bèn nói: “Tùy anh, đừng tới những nơi quá dung tục là được, tìm chỗ nào đó đặc sắc một chút.”

Đợi xe dừng lại, Tiểu Úc thực sự có cảm giác muốn đập đầu vào tường, sao anh ta lại đưa cô tới bệnh viện chứ?

Có ai hẹn hò lại tới bệnh viện không?! Thật sáng tạo làm sao!

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc khắp hành lang, Tiểu Úc đi sát phía sau Ivan, miệng không ngừng trách móc anh ta sao không nói sớm, khiến cô không kịp chuẩn bị chút đồ bổ dưỡng, đành phải mua ít hoa quả ở ngoài bệnh viện, xem ra có vẻ không được thành ý cho lắm.

Đột nhiên bước chân của Ivan chậm lại, Tiểu Úc nhìn theo ánh mắt có vẻ ngờ ngàng của anh ta, ở phía xa một ông lão đang đứng bên ngoài cửa phòng bệnh, nhìn vào trong phòng qua cửa kính. Ông toát lên vẻ già dặn, từng trải nhưng không hề già nua. Ngay cả khi đứng cách ông ba mét, cô vẫn có thể cảm nhận rõ sự độc đoán khiến người ta nể sợ ở con người này.

Bên cạnh ông còn có một cô gái xinh đẹp, quý phái, Tiểu Úc đã gặp rất nhiều cô gái đẹp nhưng những người để lại ấn tượng trong cô thì thực sự không nhiều, Lâm Nhĩ Tích chính là một trong số đó. Nhìn thấy người tình trong mơ của người đó ở đây, Tiểu Úc ngoái lại nhìn một cách vô thức,

bước chân của anh ta đã quay về tốc độ ban đầu, ánh mắt cũng trở nên trầm tĩnh như hồ nước sâu.

Ông lão tạm thời không nhìn thấy bọn họ, quay sang nói với Lâm Nhĩ Tích: “Nhĩ Tích, Quân Dật không biết trân trọng, sau này ông sẽ tìm một người đàn ông tốt hơn cho cháu.”

“Không cần đâu ông!” Lâm Nhĩ Tích khoác tay ông lão, nói khẽ: “Cháu chỉ muốn ở bên cạnh ông để chăm sóc cho ông.”

“Cháu ấy à...” Ông lão ho vài tiếng, thở dài nói: “Đến bao giờ mới biết lo cho tương lai của mình chứ?!”

Lâm Nhĩ Tích buồn bã lắc đầu. “Ông, chúng ta phải về rồi.”

“Ừ.”

Lâm Nhĩ Tích khoác tay ông lão đi theo một hướng khác, nắng chiều khiến bóng dáng họ trở nên mờ nhạt nhưng Tiểu Úc vẫn kịp nhận ra cô ta ngoái lại liếc nhìn. Ivan cũng nhìn theo bóng dáng của Lâm Nhĩ Tích, chỉ nhìn mà thôi.

“Tại sao không đuổi theo?” Tiểu Úc kéo tay áo Ivan, hạ thấp giọng nói: “Giờ là lúc cô ấy mềm yếu nhất, không chừng anh vẫn còn cơ hội, anh đừng bỏ lỡ cơ hội tốt này!”

Tiểu Úc thấy Ivan thần thờ nhìn mình, nhú mày, cô cứ tưởng anh ta không hiểu ý, bèn khẽ nói thêm: “ Anh không hiểu phụ nữ đâu. Phụ nữ rất dễ xúc động, anh ở bên cạnh cô ấy lúc cô ấy yếu đuối, nhất định sẽ khiến cô ấy động lòng...”

“Cô ấy sẽ không như vậy đâu!”

“Tại sao?”

“Được rồi, chúng ta vào trong thôi.”

Bước vào phòng bệnh, Tiểu Úc suýt chút nữa không nhận ra Lâm Quân Dật, một thời gian không gặp, anh ta đã gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, hai mắt trũng sâu, không còn vẻ khôi ngô, cường nghị nhưng ánh mắt thì đầy thần thái, đang chăm chú nhìn bé gái ngồi ăn chuối trên sofa, ánh mắt vô cùng hạnh phúc...

Cô bé đúng là rất đáng yêu, mái tóc xoăn như búp bê, hàng mi dài cong vút chớp chớp. Đôi mắt to tròn ngây thơ nổi bật trên gương mặt trái xoan nõn nà khiến người ta nhìn chỉ muốn cắn yêu một cái.

Cô bé quay đầu lại nhìn anh ta, trèo xuống khỏi sofa, đưa quả chuối lại gần miệng anh ta, cười nói: “Bố, bố có muốn ăn không?”

Anh ta lắc đầu, mỉm cười yếu ớt. “Tư Tư, bố hiện giờ không được ăn, con cứ để phần cho bố...”

“Ồ!” Cô bé ngoan ngoãn đặt quả chuối đã ăn một nửa xuống mặt bàn ở cạnh anh ta, còn liếc nhìn đầy luyến tiếc.

Người vợ xinh đẹp lườm anh ta một cái. “Có ai bắt nạt con như anh không hả?”

“Trông rất ngon... Con gái anh lần đầu tiên cho anh...”

“Vậy em sẽ để phần cho anh đấy!” Vợ anh ta cúi xuống lấy tăm bông chấm nước, nhẹ nhàng chấm vào đôi môi khô khốc, nứt nẻ của anh ta, thật nhẹ, thật dịu dàng.

Anh ta quay sang, cầm lấy tay cô, đặt lên môi hôn...

Trong ánh mắt ngập tràn sự si mê đắm đuối...

Có lẽ muốn lãng mạn thực sự không cần cứ phải có trăng có hoa.

Ivan vô cùng bất lịch sự cắt ngang giây phút lãng mạn của hai người, anh ta gõ cửa, kéo Tiểu Úc đi vào. “Quân Dật, không sao thì đừng có nằm trên giường giả chết nữa, mau dậy xây tiếp nhà cho tôi đi!”

“Ồ! Âu...” Vợ Quân Dật đang định nói thì anh ta đã kịp thời ngắt lời: “Ivan, khởi công chưa?”

“Mọi việc đều xử lý xong cả rồi, ngày mai có thể tiếp tục thi công.”

Vợ Quân Dật vẫy tay gọi con gái lại.

Cô bé lập tức chạy tới, lễ phép chào Tiểu Úc: “Chào chị!”

Lời chào khiến cô như nở từng khúc ruột! Cô cúi xuống bế cô bé lên, hôn liên tục lên gương mặt nhỏ xinh đó. “Con gái chị đáng yêu quá!”

Phụ nữ thích nhất là được các bé gái gọi mình là chị, điều đó chứng tỏ cô vẫn còn trẻ, vậy mà có người lại không biết thời thế, cứ nhất quyết đòi cải chính.

“Tư Tư, phải gọi là cô, biết chưa hả?” Ivan nói.

“Chào cô!” Tư Tư cầm lấy tay cô, vui vẻ chỉ về phía Lâm Quân Dật đang nằm trên giường, ngọt ngào nói: “Cô ơi, đó là bố cháu.”

Đứa trẻ mới ngoan làm sao!

Tại sao bầu không khí trong phòng bệnh bỗng chốc lại trở nên xúc động đến vậy?

Đặc biệt là Lâm Quân Dật, biểu cảm của anh ta bỗng trở nên rất đắm chiêu.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khi Trái Tim Rung Động

Sau khi rời khỏi bệnh viện, vừa ngồi vào xe, Tiểu Úc đã sốt ruột hỏi: “Tư Tư không phải con gái ruột của Lâm Quân Dật à?”

“Đương nhiên là con ruột rồi!”

“Nhưng... tôi cảm thấy giữa họ rất kỳ lạ.”

“Ồ? Không ngờ khả năng quan sát của em lại tốt thế!” Ivan nói. “Đó là vì Quân Dật vừa mới biết Tư Tư là con gái anh ấy...”

“Hả? Tại sao?” Trong đầu cô lập tức hiện lên những tình tiết cay độc trong các cuốn tiểu thuyết.

“Rất phức tạp, một lúc không thể nói rõ ngay được.”

“Không sao, anh có thể nói từ từ.”

Vì Tiểu Úc cứ hỏi đi hỏi lại, cuối cùng Ivan kể rõ ngọn ngành sự việc cho cô biết.

Thì ra Lâm Quân Dật và vợ anh ta cùng lớn lên trong cô nhi viện, là đôi thanh mai trúc mã. Chỉ tiếc số phận trớ trêu, hai người nhiều lần hợp tan, cuối cùng do người em gái không cùng huyết thống cố tình chia rẽ nên họ hiểu lầm nhau. Lâm Quân Dật thất vọng, chán chường quay lại Mỹ, còn vợ anh ta lại mang bầu, chịu bao đau đớn, khổ sở. Cách đây không lâu, hai người gặp lại nhau, Lâm Nhĩ Tích không muốn bọn họ ở bên nhau nên đã tìm mọi cách chia rẽ, thậm chí còn lợi dụng cả Ivan...

Nghe kể xong, Tiểu Úc vô cùng sửng sốt, nhưng điều khiến cô sửng sốt không phải là câu chuyện tình yêu đau lòng của Lâm Quân Dật và vợ anh ta mà là những gì Lâm Nhĩ Tích đã làm. Nếu đây là tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình, cô đã mắng té tát cái người phụ nữ chuyên phá hoại tình yêu của người khác như Lâm Nhĩ Tích này rồi, nhưng hiện giờ, đây lại là người mà Ivan ngưỡng mộ bấy lâu, cô ít nhiều cũng phải kiềm chế một chút. “Thật không ngờ, anh thích phụ nữ cũng chẳng theo một tiêu chuẩn nào nhỉ?”

“Đúng thế, nếu không làm sao anh lại thích em được chứ!”

“Hả?” Tiểu Úc lập tức đính chính: “Tôi trịnh trọng tuyên bố, tôi tuyệt đối không phải loại người như Lâm Nhĩ Tích.”

“Anh biết! Thực ra anh mới biết những việc cô ấy đã làm. Nếu anh sớm biết...” Ivan nhếch miệng, cười khổ sở, không nói tiếp.

“Ồ!” Vậy còn tốt, điều này chứng tỏ quan điểm thích phụ nữ của anh ta cũng không tệ lắm, cô thấy trong lòng được an ủi phần nào. “Vậy bây giờ anh còn hận cô ta không?”

Ivan lắc đầu, bình tĩnh nói: “Anh không hận cô ấy. Cô ấy từ nhỏ đã sống gửi nhà người, cũng có chỗ khó của cô ấy. Bất kỳ ai lớn lên trong hoàn cảnh như cô ấy cũng đều đánh mất cái tôi... Hiện giờ, anh chỉ hy vọng cô ấy có thể hiểu được mình thực sự cần gì, tìm thấy một người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Cô thích câu trả lời của anh, thích vô cùng!

Thích sự khoan dung của anh, thích sự dửng dưng của anh...

Yêu và hận luôn song hành.

Không hận... mới thực sự không còn yêu nữa!

Không biết từ lúc nào những ngón tay thon dài của Ivan đã nắm chặt lấy bàn tay cô. Cô muốn rút tay ra nhưng anh càng nắm chặt hơn.

“Tiểu Úc...” Bàn tay còn lại của anh dịch chuyển đến ngang eo cô, ánh mắt chân thành chưa từng thấy. “Em sẽ yêu anh, giống như anh yêu em vậy!”

Lời tỏ tình này kinh điển làm sao! Kinh điển tới mức cô muốn tìm một cuốn sổ để ghi lại.

Bàn tay để ngang eo cô ép chặt hơn một chút, người anh hơi ngả về phía cô. “Bởi vì cái ngày gặp em trước cửa quán trà đó, anh đột nhiên có cảm giác em chính là người phụ nữ ông trời đã ban cho anh...”

Cô hoàn toàn bị khuất phục bởi miệng lưỡi dẻo quẹo đó của anh, những lời đường mật thốt ra từ miệng anh thực sự ngọt ngào đến tận tim.

“Anh thực sự yêu...”

Chưa nói hết câu, môi cô đã bị chặn lại bởi đôi môi mềm mại...

Hai cặp môi vừa chạm nhau, trời đất bỗng quay cuồng. Sự kinh ngạc ban đầu bị vùi lấp bởi nụ hôn nồng cháy, cô nhắm mắt một cách vô thức, cảm nhận sự tiếp xúc của môi. Lúc đầu anh hôn rất dịu dàng, càng hôn càng sâu. Cuối cùng, anh ôm chặt lấy cô, chiếc lưỡi mềm mại khẽ luồn qua hàm răng của cô, đưa sâu vào trong... Đầu lưỡi vừa chạm, nụ hôn nồng cháy tan chảy đầy kích thích, sự nồng nhiệt hoang dại hoàn toàn mất kiểm soát đã xóa tan sự cảnh giác của cô.

Khi nụ hôn dài kết thúc, anh ôm lấy người cô, điều chỉnh nhịp thở và nhịp tim đang rộn rã. “Bây giờ em có thể chấp nhận anh được rồi phải không?”

Mọi thứ bắt đầu quá đột ngột, cô cảm thấy hơi hoang mang... Không, rất hoang mang!

Cô cần bình tĩnh để suy nghĩ!

Nhưng đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Trong lúc hoang mang, cô vô tình nhìn thấy một chiếc xe đang đỗ cạnh xe của họ, cửa xe đang kéo xuống, gương mặt thanh tú, xinh đẹp của Lâm Nhĩ Tích hiện ra, cả ánh mắt mơ màng của cô ta nữa.

Như bị giội một gáo nước lạnh, cô bình tĩnh trở lại. Cô không muốn trở thành vật thay thế người khác, càng không muốn trở thành vật lấp chỗ trống trong tình cảm của Ivan.

“Anh có thể cho em chút thời gian không, để em suy nghĩ thật kĩ?”

“Bao lâu?”

Cô hướng cảm về phía cửa xe đối diện. “Đến khi anh có thể quên được cô ấy. Trước lúc đó... em mong anh... đừng làm phiền em.”

Cô nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của anh, cảm nhận được anh gật đầu một cái rất khẽ.

Từ lúc Ivan đồng ý cho cô thời gian suy nghĩ, “Hung thần đêm khuya” cũng không thấy gọi nữa, nếu nói không hệt hăng thì chỉ là nói dối, nhưng cũng không phải là không thể chịu đựng nổi. Cũng sắp đến cuối kỳ, trong đầu cô toàn các bài thi, hoàn toàn không có thời gian để bận tâm tới anh nhưng mỗi ngày, khi sắp tới mười một giờ, bất luận ôn bài suốt đêm hay ngủ bù, cô luôn thích đặt điện thoại di động ở nơi dễ với tay lấy được nhất, chốc chốc lại kiểm tra xem có phải điện thoại đã hết pin rồi không.

Cuối cùng, môn thi cuối cũng kết thúc, Lãng Lãng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho một chuyến du lịch rồi đi ra ngoài bởi vì

hôm nay giáo viên hướng dẫn của cô, Dương Lam Hàng, mời toàn thể thầy cô giáo và sinh viên thuộc nhóm đề tài của thầy ấy và một nhóm đề tài khác tới khu nghỉ dưỡng.

Tiểu Úc cũng ôm một chồng tiểu thuyết ngôn tình quay về phòng, chuẩn bị tận hưởng cuộc sống, nhưng sau khi Lãng Lãng đi rồi, căn phòng vốn không lớn lắm bỗng trở nên thật vắng vẻ. Tiểu Úc giở một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, lại là một công tử nhà giàu khôi ngô, tuấn tú và một công tử đa tình, phong lưu, cô giở được vài trang đã cảm thấy thật vô vị, tẻ nhạt.

Cô đành lôi điện thoại ra, mở phần danh bạ, gọi cho một vài người bạn thân nhưng bọn họ đều rất bận, không phải bận hẹn hò với người yêu thì bận đi shopping. Danh bạ điện thoại tiếp tục được kéo xuống phía dưới, dòng chữ “Hung thần đêm khuya” hiện lên trên màn hình, tim cô chợt run rẩy, tâm tư trở nên hỗn loạn.

Đúng lúc này điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô giật nảy mình suýt nữa thì làm rớt máy. Cô nhìn kỹ số điện thoại gọi tới, hóa ra là số nhà cô. Giọng nói ấm áp, dịu dàng của mẹ vang lên: “Tiểu Úc, thi xong rồi phải không? Hôm nay là sinh nhật con...”

Vẫn là mẹ luôn nhớ đến cô!

Cô cảm động vô cùng, đang định nói vài câu cảm động thì nghe thấy mẹ cô tiếp tục: “Tối nay Y Phàm mời nhà chúng ta dùng cơm, con về sớm một chút nhé!”

“Anh ta mời dùng cơm?” Không phải là bà tiệc Hồng Môn đấy chứ!

“Ừ, lần này nếu con còn lén bỏ trốn thì đừng quay về nhà nữa!”

Haizz! Thật đúng là mẹ!

Nhớ lại cuộc gặp mặt lần trước cô bỏ trốn, thực sự là trong cái rủi có cái may. Cô vốn tưởng mẹ vì thể diện nhất định sẽ tống cổ cô ra khỏi nhà, để cô tự sinh tự diệt cho nên hôm sau, cô đã vô cùng thành khẩn tự kiểm điểm lỗi lầm trước mặt bà, đồng thời hứa đi hứa lại lần gặp mặt tới sẽ không bỏ trốn nữa. Không ngờ bố mẹ cô lại không giận dữ như cô tưởng tượng, còn nói Âu Dương Y Phàm hôm đó có việc đã không tới.

Cô tưởng rằng cả hai bên đều không có thành ý như vậy, việc này coi như đã chấm dứt, sao bây giờ còn gặp mặt nữa?!

“Nghe rõ chưa đấy?” Mẹ cô hỏi lại một lần nữa.

“Vâng, con nghe thấy rồi ạ! Lát nữa con sẽ về nhà là được chứ gì!”

Cúp máy, cô thở dài, lại nhìn dòng chữ “Hung thần đêm khuya”. Trong giây phút này, cái quyết tâm bao nhiêu ngày qua vẫn chưa có được của cô đột nhiên kiên định vô cùng.

Hít một hơi thật sâu, cô bấm điện thoại gọi cho Ivan.

Vừa nhấn nút gọi, đối phương lập tức nhắc máy, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Úc?”

Có thể nhận ra lúc này anh không tiện nói chuyện cho lắm, Tiểu Úc vội nói: “Anh đang bận à? Vậy đợi anh xong việc rồi nói chuyện vậy.”

“Từ từ đã!...” Một lát sau anh mới tiếp tục: “Không sao đâu, anh đang bàn phương án sáp nhập công ty với luật sư.”

“Em xin lỗi, đã làm ảnh hưởng đến công việc của anh rồi.”

“Còn có việc gì quan trọng hơn việc em nhớ anh chứ?”

Cô rất muốn mắng anh vài câu nhưng ngẫm nghĩ hồi lâu cô lại nói: “Cảm ơn!”

Lòng cảm thấy thật ấm áp, cảm giác được coi trọng thực sự rất tuyệt vời!

“Lát nữa bàn xong việc với luật sư, anh sẽ tới trường đón em.” Anh im lặng một lúc rồi nói: “Tối nay anh muốn dẫn em tới tham dự một bữa tiệc vô cùng quan trọng.”

“Không cần đâu, tối nay em sẽ ăn tối cùng với vị hôn phu của mình.”

“Ồ!” Anh không nói gì thêm.

Tiểu Úc rõ ràng là muốn trêu tức anh nhưng không biết tại sao, khi nói ra những lời này lại thấy hơi xót xa, đặc biệt là khi nghe thấy anh chỉ lạnh nhạt thốt ra một tiếng: “Ồ!”

“Anh có thực lòng thích em không?”

“Có.”

“Anh có tin vào duyên phận không?”

“Ừm.”

“Vậy em cho anh một cơ hội, nếu trước mười hai giờ đêm hôm nay anh có thể tìm thấy em, em sẽ làm bạn gái của anh!”

“Được!” Anh trả lời vô cùng vui vẻ, không cho cô cơ hội nuốt lời.

Được rồi, vậy hãy chờ duyên phận vậy!

Cô không muốn cưới một gã hoa hoa công tử như Âu Dương Y Phàm, cũng không muốn dễ dàng chấp nhận tình yêu nên cô chấp nhận tin vào duyên phận. Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của cô, cô tin ông trời sẽ cho cô gặp được người đàn ông của cuộc đời mình.

Cô tắt điện thoại, cho vào trong ngăn kéo bàn.

Bước ra khỏi khu ký túc xá, Tiểu Úc đưa mắt nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy chiếc xe Porsche xấu xí đó, đáng tiếc tìm mãi mà không thấy. Trên đường đi, ngồi trong taxi, cô vẫn không ngừng đưa mắt nhìn qua cửa sổ xe tìm kiếm trong những chiếc xe đang lao vun vút trên đường...

Mỗi chiếc xe đua lao vút qua đều khiến tim cô khẽ run lên, dần dần cô phát hiện, thực ra so với chiếc Porsche, những loại xe đua khác còn xấu xí hơn rất nhiều.

Quãng đường dường như ngắn hơn mọi khi rất nhiều, chẳng bao lâu sau đã tới nhà cô, mẹ đã chuẩn bị sẵn cho cô rất nhiều quần áo lộng lẫy.

Cô khoác lên người bộ váy dạ hội mà mẹ chuẩn bị cho, ngồi yên để thợ trang điểm trang điểm. Thợ trang điểm luôn miệng khen cô xinh đẹp, cô muốn mỉm cười lịch sự đáp lễ mà không sao cười nổi.

Nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên toàn là nụ cười của Ivan và những ngôn từ đầy ý vị trêu chọc của anh. Lúc này, cô mới nhận ra, từ trước tới nay anh tỏ tình mới thẳng thắn làm sao, cảm động làm sao!

...

Từng giây từng phút trôi qua rất nhanh, ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng mấy chốc đã tới giờ ăn tối.

Ngồi bên chiếc bàn xoay ở tầng cao nhất của khách sạn, nhìn xuống những công trình kiến trúc bé xíu dưới kia, Tiểu Úc như nhìn thấy Ivan đang chạy khắp nơi tìm cô, không ngừng gọi điện và nhắn tin cho cô!

Thời gian lặng lẽ trôi đi, cảnh vật ngoài khung cửa kính chậm chậm dịch chuyển, chậm chậm biến đổi. Dường như thời gian trôi đi, mọi thứ đều

thay đổi, chỉ có sự kỳ vọng cô dành cho anh là vĩnh hằng.

Cô cúi xuống nhấp một ngụm trà đắng chát, bắt đầu thấy hối hận về sự ngây thơ của mình.

Duyên phận? Ông trời làm sao có thể nói cho Ivan biết cô đang ngồi ở nơi cao nhất của thành phố để đợi anh chứ?

Cô làm thế này không phải là cho anh cơ hội mà là dập tắt niềm hy vọng của anh và cắt đứt cả niềm hy vọng của mình nữa.

Từng giây từng phút trôi đi, tim cô cũng từng giây từng phút bị bóp nghẹt, càng lúc càng chặt khiến cô gần như nghẹt thở.

“Tiểu Úc, con đang vội sao?” Mẹ cô hỏi. “Sao cứ nhìn đồng hồ suốt vậy?”

“Không ạ!”

Bà nhìn bộ dạng như mất hồn của cô, khẽ ôm lấy vai cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Mẹ biết con không thích Y Phàm, ghét cậu ấy quá phong lưu đa tình, nhưng con còn quá trẻ, nhìn vấn đề quá phiến diện. Y Phàm là một người rất có năng lực, nhân cách cũng tốt, bố mẹ không nhìn nhầm người đâu!”

Tiểu Úc im lặng, không nói một lời.

Mẹ cô thở dài vẻ mệt mỏi, nói: “Tiểu Úc, bố con già rồi, lại mắc bệnh tim, không thể làm việc vất vả được nữa, nhưng con vẫn còn nhỏ, chưa có kinh nghiệm xã hội, chúng ta không tìm một người có thể tin cậy để giúp con thì sao có thể yên tâm được chứ?”

Tiểu Úc gật đầu. “Con hiểu... nhưng những người có thể giúp con tiếp quản sự nghiệp của bố đâu phải chỉ có một mình anh ta. Con có thể tìm

người khác...”

“Cái con bé ngốc này! Trên đời này, lòng người khó đoán lắm, mấy người đàn ông thề non hẹn biển với con chưa chắc đã thực lòng yêu thương con! Thực ra, con cứ tiếp xúc với Y Phàm rồi sẽ thấy cậu ấy có rất nhiều ưu điểm, cậu ấy hiểu chuyện, có trách nhiệm, làm việc cũng cẩn thận, tính cách cũng tốt, thực sự là một người chồng tốt hiếm gặp.”

Anh ta có bao nhiêu ưu điểm như vậy thì đã sao? Cả đời mòn mỏi đợi chờ một người chồng ngày đêm chơi bời, rượu chè ở bên ngoài thì cuộc sống dù có giàu sang, đủ đầy thế nào chẳng nữa cũng không bù đắp được sự trống trải trong lòng, đây mới là nỗi đau khổ lớn nhất của người phụ nữ!

Kim phút một lần nữa lại chỉ vào số mười hai, sáu giờ rồi, vẫn còn sáu tiếng nữa, kỳ tích liệu có xảy ra hay không?

Ivan liệu có bất ngờ lao vào, mỉm cười nói với cô: Đây là sự an bài của số phận, chúng ta hãy thuận theo ý trời đi!

Giây phút này, cuối cùng cô đã nhận ra trái tim mình không biết từ lúc nào đã bị Ivan chiếm hữu. Cô hy vọng, sốt ruột chờ đợi...

Giây phút này, cuối cùng cô đã hiểu tình yêu cần phải nắm giữ trong bàn tay của chính mình chứ không phải chờ đợi ý trời.

Cô không chút do dự, đứng bật dậy, cô phải đi tìm Ivan, cô phải lao vào lòng anh, nói to với anh rằng: “Em yêu anh! Dù có phải mang họ của anh, em cũng vẫn yêu anh!”

“Tiểu Úc!” Bà Quan nhìn thấy Tiểu Úc đột nhiên đứng dậy, vội giơ tay kéo cô ngồi xuống. “Con định đi đâu?”

“Con...” Cô muốn nói: Con không thể chấp nhận! Ngay cả khi Âu Dương Y Phàm có xuất sắc tới đâu đi nữa, con cũng sẽ không thể ở bên anh

ta được. Loại đàn ông giống như anh ta hoàn toàn không đáng để phụ nữ yêu!

Thế sự luôn thật khó lường!

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, người phục vụ lịch sự cung kính dẫn một vị khách đi vào.

Tiểu Úc ngơ ngàng nhìn ra cửa, cô cứ tưởng mình nhìn nhầm, chớp chớp mắt rồi lại dụi dụi mắt, vẫn là nụ cười vô thường vô phạt đó.

“Ivan?!”

Cô chạy nhanh tới, niềm vui đến quá đột ngột khiến cô nhất thời không biết phải làm thế nào.

Cô muốn giới thiệu bố mẹ mình với anh, lại lo lắng trong hoàn cảnh này mà gặp bố mẹ cô thì có vẻ hơi đường đột. Có điều bộ com lê màu sữa mà Ivan mặc hôm nay khiến anh trông rất trẻ trung, khôi ngô, chững chạc hơn ngày thường rất nhiều. Cách ăn mặc này cũng rất phù hợp để ra mắt các phụ huynh.

“Hi!” Anh mỉm cười, nói với cô: “Xem ra đây thực sự là sắp đặt của số phận rồi!”

Cô ngẩng lên, mỉm cười với anh. Đúng vậy, đây là sự an bài của số phận, cô chắc chắn anh chính là người mà cô đang chờ đợi...

Hiện giờ, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản họ ở bên nhau!

Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ rằng, Ivan quay người lại, lễ phép chào bố mẹ cô: “Cháu chào cô chú, đã để cô chú phải đợi lâu rồi ạ!”

“Đâu có, chúng ta cũng vừa mới tới!” Quan Thiên Nguyên đứng dậy, bước về phía Tiểu Úc. “Tiểu Úc, để bố giới thiệu hai con với nhau, đây

chính là Âu Dương Y Phàm, con trai bác Âu Dương của con đấy! Y Phàm, đây là con gái chú, Tiểu Úc.”

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tỏ Tình Thất Bại

Giới thiệu xong, Quan Thiên Nguyên nhiệt tình vỗ vai Ivan, đưa mắt nhìn phía sau anh, hỏi: “Sao chỉ có một mình cháu vậy?”

“Bởi vì quá gấp... cháu sợ lại tới muộn một lần nữa...” Khi trả lời, Ivan cố tình nháy mắt với cô, mỉm cười đầy vẻ ám muội. “Cho nên cháu từ công ty tới thẳng đây. Cháu vừa gọi điện, bố mẹ cháu cũng sắp đến rồi ạ!”

“Ivan... Âu Dương Y Phàm?!” Tư duy hăng ngày vốn khá nhanh nhạy của Tiểu Úc đột nhiên bãi công, chỉ nhớ được duy nhất cái câu nói đó của Lăng Lăng: “Anh ta từng có bao nhiêu người phụ nữ, dùng CPU dual-core cũng không thống kê hết được đâu... Đánh giá một nữ minh tinh có nổi tiếng hay không, đẹp hay không chỉ cần xem cô ta có scandal nào với anh ta hay không! Người phụ nữ nào mà yêu anh ta thì thật sống không bằng chết...”

Ivan chìa tay về phía cô, mỉm cười ranh mãnh. “Lần đầu gặp mặt, mong được chỉ giáo, vị hôn thê đáng yêu của anh...”

Vị hôn thê?! Cô tức tới mức nghẹn họng.

Trong giây lát, hàng loạt ký ức trong cái đầu đang bãi công của cô trôi dạt.

Lần đầu tiên gặp mặt, khi nghe thấy tên cô, anh ta đã mỉm cười vẻ vô cùng hứng thú.

Lần thứ hai gặp mặt, cô đã ra sức giấu cợt, thậm chí còn chửi bới anh ta, anh ta chỉ cười, đưa cho cô cốc nước, để cô ngọt giọng.

Mỗi tối anh ta gọi điện cho cô, lặng lẽ bước vào trái tim cô. Lặng Lặng đã từng nói anh ta là cao thủ tình trường, vậy mà cô không tin.

Anh là là Âu Dương Y Phàm, chẳng trách...

Chẳng trách khi cô nói Âu Dương Y Phàm là vị hôn phu của cô, anh ta lại tỏ ra thản nhiên đến vậy, thì ra anh ta đã sớm biết cô chỉ nói dối.

Chẳng trách mới quen cô được một ngày, anh ta đã tới theo đuổi, tán tỉnh cô, thì ra là theo lệnh của bố mẹ.

Thì ra từ trước đến nay anh ta đều lừa dối cô!

Ngọn lửa phản nộ bùng rục cháy trong huyết quản của cô, càng lúc càng mãnh liệt, cô không chút do dự cầm cốc trà vừa uống ban nãy lên, đập thẳng vào gương mặt đang mỉm cười khả ố đó.

Chiếc cốc vỡ vụn trong tay cô.

...

Cô dường như nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bố mẹ: “Tiểu Úc!”

Cô dường như nhìn thấy sự sửng sốt của bố mẹ Âu Dương Y Phàm ở ngoài cửa.

Cô dường như nhìn thấy những giọt máu đang chậm chậm chảy xuống từ trán anh ta.

Tất cả đều mơ hồ như một cơn ác mộng. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, phải thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ này. Không nghĩ gì nữa, cô xách

váy lao ra khỏi phòng, khi đi đang qua Âu Dương Y Phàm, những giọt nước mắt vội vã rơi.

“Tiểu Úc!” Âu Dương Y Phàm đuổi theo tới hành lang, nắm chặt cánh tay cô, dùng hết sức đẩy người cô vào sát tường. “Em nghe anh giải thích đã!”

“Anh không cần phải giải thích, tôi hiểu cả rồi!” Cô nhấn mạnh từng từ:

“Anh Âu Dương! Về sự hiểu lầm của lần gặp mặt đầu tiên giữa hai chúng ta, tôi rất lấy làm tiếc, xin lỗi anh vì những lời tôi từng nói khiến anh bị tổn thương! Anh đại lượng bao dung, xin đừng cố chấp!”

“Đó chỉ là hiểu lầm, anh đã quên từ lâu rồi!”

“Vậy anh còn bám theo tôi làm gì? Ồ, tôi hiểu rồi, giờ tôi đã biết anh là cao thủ tình trường, xin bái phục! Anh có thể buông tha cho tôi được chưa?”

“Em!...” Âu Dương Y Phàm hít một hơi, cố gắng giải thích: “Anh không giận gì em cả, anh thực lòng thích em.”

Lưng cô chạm vào bức tường lạnh giá cứng ngắt, rất đau, nhưng chỗ đau nhất không phải ở đó. Tiểu Úc cố gắng mấy lần mới cất giọng khàn khàn nói: “Sau khi anh tính được chính xác mình từng có bao nhiêu phụ nữ, hãy nói với tôi từ “thực lòng”.”

“Em và bọn họ không giống nhau!”

“Có gì không giống nhau chứ?! Tôi và Lâm Nhĩ Tích cũng không giống nhau sao?”

Âu Dương Y Phàm nhất thời không biết phải nói gì, kỳ thực đâu phải anh không biết câu trả lời.

Anh thích ở bên cạnh cô, ngay cả khi bị cô đả kích, bị cô chê bai, anh cũng cam tâm chấp nhận. Khi anh chán nản, cô mang đến cho anh sự mát lành của dòng suối ngọt, nhưng cảm giác đó rốt cuộc là gì, anh cũng không thể nói rõ được.

Sự im lặng của anh một lần nữa khiến mọi mộng tưởng của Tiểu Úc vỡ vụn, cô từ từ thu cánh tay lại. Lâm Nhĩ Tích nói đúng, người đàn ông này hoàn toàn không hiểu thế nào là tình yêu!

“Âu Dương Y Phàm, anh hoàn toàn không hiểu thế nào là tình yêu!”

Khi Tiểu Úc nhìn thấy sự phẫn nộ trong ánh mắt của anh, cô mới hiểu ra câu nói này đã làm tổn thương anh tới mức nào, nhưng cô không thể thu lại câu đó được nữa, cũng như tình cảm của cô dành cho anh cũng không thể lấy lại được nữa rồi.

Vùng vẫy thoát khỏi Âu Dương Y Phàm, cô quay người chạy ra khỏi khách sạn, gió lạnh thổi tung chiếc váy dài của cô, khiến cô cảm thấy cái lạnh như thấm vào tận xương.

Ánh tà dương đỏ rực màu máu, mây mù vần vũ.

Tiếng gió gào thét bên tai cô như lời thề chân thành mà anh ta từng nói: “Quan Tiểu Úc, anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh nhất định sẽ cứu em!”

Anh ta thành công rồi, anh ta đã khiến cô yêu anh ta.

Nhưng kết cục lại tàn khốc như thế này!

Hận anh ta, giận anh ta, đương nhiên rồi, nhưng cảm giác mãnh liệt nhất là thất vọng, thất vọng hoàn toàn về anh ta!

Một cuộc tình từng mang đến bao nhiêu niềm vui thì nhất định sẽ để lại bấy nhiêu vết thương lòng!

Lang thang không biết qua bao nhiêu con phố, Tiểu Úc quay trở về phòng trong ký túc xá. Cô không đủ sức để bật đèn, trong đêm tối, một mình nằm dài trên giường, bầu không khí xung quanh ngột ngạt khiến cô không thở nổi. Cô không muốn nghĩ gì nữa, không muốn nghĩ xem bố mẹ sẽ xin lỗi người nhà Âu Dương như thế nào, càng không muốn nghĩ xem ngày mai họ có thực sự đoạn tuyệt quan hệ với cô hay không.

Cứ cho là có đoạn tuyệt quan hệ đi nữa thì cũng là việc của ngày mai, hôm nay cô thực sự quá mệt rồi, không muốn suy nghĩ đến hậu quả nữa.

Điện thoại trong phòng đột nhiên đổ chuông, cả mấy trăm năm nó không hề đổ chuông, tiếng chuông vang lên đinh tai nhức óc. Cô không muốn nhắc máy, cũng không muốn nghe thấy giọng nói của bất kỳ ai, nhưng tiếng chuông điện thoại thực sự rất chói tai.

Cô nhắc ống nghe, bực bội nói: “Alô! Cần tìm ai?”

“Người đẹp! Chúc mừng sinh nhật!” Không ngờ đầu máy bên kia là giọng của Lăng Lăng.

Tim cô khẽ run lên, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống. “Cám ơn cậu!”

“Ban này nghe mọi người nói hôm nay là Mười lăm tứ mới nhớ ra, xin lỗi nhé, dạo này bận quá!”

“Không sao đâu!”

“Điện thoại của cậu sao tắt máy thế?”

“Không muốn bật!” Cô ỉu xiu nói.

“Cậu ở trong phòng một mình à?”

“Ừ, rất yên tĩnh!”

Lăng Lăng im lặng giây lát, dường như nhận ra sự bất thường của cô, bèn không hỏi nữa, chỉ cười nói: “Hay là cậu tới đây với tớ đi, tớ ở Tân Tân Phường, ngồi taxi nửa tiếng là tới, tớ sẽ giới thiệu mấy anh chàng đẹp trai trong khoa tớ cho cậu.”

Chỗ đó rất ồn ào, nghe có vẻ náo nhiệt càng khiến cô cảm thấy chỗ mình thật thê lương. “Tớ không đi đâu, tớ đâu có quen bọn họ chứ!”

“Cậu chỉ cần quen biết tớ và đồ ăn ngon trên bàn là đủ rồi.”

Nói cũng có lý. Dạ dày của cô cũng phải tán đồng với quan điểm của Lăng Lăng.

Tiểu Úc xoa xoa cái bụng trống rỗng, cô thực sự rất đói, từ trưa tới giờ chưa ăn cái gì, đói tới mức không đủ sức để đau khổ nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, thất tình thì có gì ghê gớm chứ, thay vì nằm đây tự hành hạ bản thân, buồn bã đau khổ sống qua ngày, chẳng bằng tìm một nơi náo nhiệt để cười, để vui quên mình, vứt bỏ mọi thứ đằng sau, không biết chừng khi tỉnh dậy sẽ quên hết tất cả, ngày hôm sau, mọi thứ lại bắt đầu từ đầu!

“Ừ! Tớ sẽ đi ngay bây giờ!”

“Vậy tớ sẽ ra cổng đợi cậu. Lát gặp nhau nhé!”

Tân Tân Phường là hội quán có lối kiến trúc kiểu hoa viên được xây dựng gần bờ biển, các phòng nghỉ và phòng ăn đều mang kiến trúc kiểu biệt thự, các căn biệt thự xen kẽ giữa những vườn hoa, tạo nên phong cảnh đặc sắc. Rất nhiều người chán ghét sự đông đúc và ồn ào của trung tâm thành phố cuối tuần thích tới đây nghỉ ngơi, hít thở bầu không khí trong lành. Đặc biệt là vào lúc tâm trạng không tốt, tới đây ngắm nhìn hoa cỏ, lòng người cũng thư thái hơn nhiều.

Tiểu Úc vừa xuống xe đã nhìn thấy Lăng Lăng đang đứng giữa những khóm hoa ở phía đối diện vẫy tay với cô. Cô hít một hơi thật sâu, mùi hương thơm ngát của hoa nhài xộc vào mũi, tâm trạng cô bỗng khá hơn rất nhiều. Đi theo Lăng Lăng vào trong nhà hàng, vừa nhìn thấy những gương mặt lạ hoắc khắp phòng, cô lại thấy hơi hồi hận.

“Tớ đến có tiện không?”

“Đương nhiên là không sao, lát nữa cậu có thể ăn bao nhiêu thì cứ ăn, ăn cho thầy ấy sạt nghiệp!”

“Tớ muốn uống rượu, có Lafite năm 1982 không, lấy cho tớ hai chai!”

“Cậu cũng sành thật đấy! Lát nữa tớ sẽ ra quầy bar hỏi giúp cậu.” Lăng Lăng ôm eo cô, thân mật dựa vào cô, khi cười khẽ dụi gương mặt vào vai cô, đẹp mà không điệu. Tiểu Úc bất giác cảm thán, ngay đến những cô gái đáng yêu như thế này mà còn không đợi được hạnh phúc mình muốn, xem ra cũng chẳng nên trông chờ gì nhiều vào Nguyệt Hạ lão nhân¹ sắp hết thời đó nữa.

1. Còn gọi là Nguyệt Lão, vị thần chuyên quản việc hôn nhân theo truyền thuyết Trung Quốc.

Sau khi ngồi xuống, Tiểu Úc lặng lẽ đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, đúng lúc bắt gặp đôi mắt sâu như hồ nước mùa thu, chỉ thoáng liếc qua cô đã đoán được người đó là ai. Đó là Dương Lam Hàng, người được

cả trường Đại học T công nhận là người đàn ông hấp dẫn nhất. Không có gì phải nghi ngờ, Giáo sư Dương rất đẹp trai, hoàn hảo không một khuyết điểm, nhưng đẹp trai đối với thầy ấy đã không còn là điều quan trọng nữa bởi vì thầy hấp dẫn người khác không phải bởi vẻ bề ngoài mà ở cái khí chất chỉ riêng có ở đàn ông Trung Quốc.

Vốn từ của cô ít ỏi, không tìm được từ nào thích hợp để hình dung về người này, khôì ngò, phóng khoáng không đủ để hình dung về tài năng của thầy; tao nhã, lịch thiệp không đủ để hình dung về thần thái của thầy; điềm đạm, trầm tĩnh không đủ để hình dung về cốt cách của thầy.

Nói tóm lại, sức hấp dẫn của thầy ấy bắt nguồn từ bên trong, là nhân cách.

Người đàn ông như thế này mà không theo đuổi được người con gái mình thích thì tám mươi phần trăm cô gái mà anh thích là người mù hoặc quan điểm thẩm mỹ quá kém, giống như Lãng Lãng đang ở bên cạnh cô vậy!

“Nhìn đủ chưa đấy?” Lãng Lãng kéo áo cô, chỉ vào chiếc đĩa trước mặt, trong đó không biết từ lúc nào đã chất đầy đồ ăn. “Mặc dù trông rất ngon nhưng cậu cũng cần phải nghĩ đến cảm giác của cái dạ dày chứ!”

“Đâu có! Quả nhiên danh bất hư truyền, có khí chất, có nội tâm, sức hấp dẫn của thầy ấy vừa nhìn đã thấy là xuất phát từ bên trong rồi.”

Lãng Lãng cũng nhìn về phía Dương Lam Hàng. “Sao tớ chẳng thấy gì cả nhỉ?”

“Những người nông cạn thường không thể nhận ra nội tâm của người khác!”

Lãng Lãng bĩu môi tỏ ý không đồng tình nhưng cũng không phản bác.

Tiểu Úc cuối cùng để ý đến chiếc cà vạt của Dương Lam Hàng, ghé sát tai Lãng Lãng, hạ thấp giọng hỏi: “Cái cà vạt đó không phải là cậu tặng đấy chứ?”

“Đúng đấy, cũng đẹp đấy chứ?” Lãng Lãng tỏ vẻ hí hửng.

“Chiếc cà vạt xấu nhất thế kỷ này mà cậu cũng mua được, thật không dễ dàng.”

Chiếc cà vạt đó kỳ thực cũng không đến mức quá xấu nhưng cái màu sắc có phần hơi sặc sỡ, thật không phù hợp với Dương Lam Hàng chút nào. Hơn nữa, những hoa văn cầu thả, không theo tầng lớp càng khiến cho chiếc cà vạt trở nên thật tầm thường. Nó đã chà đạp lên chiếc sơ mi Armani kinh điển nhất trên người Dương Lam Hàng.

“Xấu ấy hả? Sao tớ không thấy thế?”

Tiểu Úc không còn lời gì để nói, cúi đầu ăn tôm.

Không biết ai đó đột nhiên thốt ra một câu: “Sau đây thầy Dương và thầy Chu sẽ hát tặng chúng ta một bài!”

Các sinh viên sau ba tuần bia, lập tức nhiệt liệt hưởng ứng: “Đúng rồi! Nghe nói thầy Chu hát bài 999 đóa hồng rất hay, thầy hãy hát đi ạ!”

Cô gái tên Tiêu Tiêu ngồi cạnh Lãng Lãng gục xuống bàn, lau mồ hôi. “Thật đúng là không biết sợ gì cả! Đừng có bảo thầy tôi hát, thầy ấy mà cầm vào micro thì sẽ gào ra 9999 đóa hồng đấy!”

“Như vậy là sao?” Tiểu Úc không hiểu hỏi.

Lãng Lãng cười, giải thích: “Tức là hát liên tục mười lần, hát tới mức khiến cho học viên trong nhóm của thầy ấy cứ nhìn thấy hoa hồng là buồn nôn...”

Thầy Chu khách sáo từ chối: “Các em cứ hát đi, tôi và thầy Dương đều không biết hát.”

Tiêu Tiêu vội hỏi Lãng Lãng: “Lãng Lãng, cậu có biết thầy Dương thích bài hát gì không?”

“Chắc là bài Si mê tuyệt đối...” Lãng Lãng nói. “Điện thoại của thầy ấy luôn để nhạc chuông này, chưa thay đổi bao giờ, bài hát cũ rích ấy mà! Cậu đừng có hát đấy nhé!”

“Lãng Lãng, cậu thật đáng yêu!” Tiêu Tiêu nói xong, lập tức giành lấy quyển bài hát để chọn bài này, lại còn nói rất mùi mẫn: “Để tỏ lòng cảm ơn của chúng em với thầy Dương, em thay mặt toàn thể các bạn trong nhóm hát tặng thầy Dương một bài, hy vọng thầy sẽ thích!”

Giai điệu du dương, thương cảm vang lên, Dương Lam Hàng khẽ mím môi vẻ không tự nhiên nhưng vẫn gật đầu mỉm cười đầy lịch thiệp, vỗ tay, nói: “Cảm ơn!”

Trong tiếng nhạc thâm tình, dưới ánh đèn bảy sắc, sự pha trộn sáng tối khiến cho gương mặt trầm tĩnh của Dương Lam Hàng trở nên rực rỡ vô cùng, sự trần trụi hy vọng và thất vọng hiện rõ trong ánh mắt sâu thẳm của anh. Bờ môi mỏng nhưng mềm mại dưới ánh đèn lung linh như thấp thoáng hiện lên một nụ cười khổ, dường như anh đang một mình gặm nhấm cảm giác thâm yêu vậy...

Bài hát kết thúc, đèn bật sáng, anh khẽ thở phào, vỗ tay cổ vũ. Cũng có thể do bản tình ca quá xúc động, Tiểu Úc không cầm lòng được lại nhớ đến một kẻ ngu ngốc nào đó, tới mức ngực cô như bị bóp nghẹt!

Cô cầm lấy chai bia ở trên bàn, rót vào cốc của mình rồi cầm lên uống cạn.

Đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi nhưng lần đầu tiên cô biết đến cảm giác yêu một người, ngay cả khi không trải qua những lời thề non hẹn biển, khắc cốt ghi tâm cũng vẫn cảm thấy đau lòng đến vậy. Càng muốn quên đi thì khi chỉ hơi thiếu cẩn trọng một chút, anh ta sẽ lại hiện lên trong đầu, không vứt bỏ được, không xóa nhòa được...

Hát xong, Tiêu Tiêu cầm cốc bia tới bên Dương Lam Hàng, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh, mỉm cười ngọt ngào nói: “Thầy Dương, em có thể chúc thầy một cốc được không?”

“Được.” Anh cầm chiếc cốc của mình lên để Tiêu Tiêu rót đầy rồi uống một hơi hết sạch. “Cảm ơn bài hát của em, em hát rất hay!”

Lễ tiết rõ ràng rất chuẩn mực, chỉ có điều sau khi uống xong, cặp lông mày hơi nhăn lại, hai má trắng nõn khề ửng đỏ, xem ra là người không uống được rượu bia.

“Thầy Dương, em tên là Tiêu Lệ...”

“Tôi biết, em từng chọn môn của tôi, buổi học nào cũng ngồi ở hàng ghế đầu.”

Mấy nữ sinh ngồi bên cạnh vừa nghe thấy lập tức hào hứng, nhào tới hỏi xem thầy Dương có biết tên mình hay không, còn nói nếu anh không trả lời được thì sẽ phạt uống một cốc bia, không ngờ anh lần lượt nói được hết, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Úc nhất thời hào hứng, cũng lao tới góp vui: “Thầy Dương, thầy có biết em tên là gì không?”

Lăng Lăng ngồi cạnh cô khề nháy mắt, cắn đũa, cười thầm đến mức người hơi rung lên. Dương Lam Hàng cũng cười, đôi mắt sáng khề liếc nhìn Tiểu Úc rồi lại nhìn Lăng Lăng đang cười thầm ở bên cạnh cô.

“Phạt bia!” Thầy Chu ở bên cạnh cũng hòa theo. “Phạt bia!”

“Em là Quan Tiểu Úc, phải không?”

Tiểu Úc bái phục hoàn toàn rồi!

Ngay điều này cũng có thể đoán trúng?! Đầu óc của Dương Lam Hàng rốt cuộc được làm bằng vật liệu gì vậy?

Dương Lam Hàng nhận ra sự hiếu kỳ của cô, bèn giải thích: “Tôi từng gặp em một lần.”

“Vậy sao ạ?” Sao cô không có chút ấn tượng gì cả.

“Trong trường Đại học T, Ivan nói với tôi em chính là Quan Tiểu Úc...”

Tiểu Úc bực bội ngồi phịch xuống, cái tên ngu ngốc này sao cứ đi khắp nơi giới thiệu lung tung thế nhỉ?

“Ivan? Lại là âm hồn của cái tên Hung thần đêm khuya này...” Cô phì cười lầm bầm.

Lăng Lăng ghé sát cô, khẽ hỏi: “Ivan quen biết thầy hướng dẫn của tớ à?”

“Thầy hướng dẫn của cậu là anh họ anh ta.”

“Trùng hợp vậy sao?”

Lại còn không, không trùng hợp đã không nên chuyện!

Từng người tới chúc bia thầy giáo, Lăng Lăng đương nhiên cũng không thể ngoại lệ.

Cô cầm cốc bia, ngồi xuống vị trí mà Tiêu Tiêu nhường lại cho cô, rót đầy bia vào cốc của Dương Lam Hàng rồi rót đầy cốc của mình. “Thầy Dương, em xin mời thầy một cốc. Cảm ơn thầy đã vất vả vì em, em đã học hỏi được rất nhiều điều từ thầy.”

Lăng Lăng đang định cầm cốc bia lên, Dương Lam Hàng đột nhiên giơ tay cầm lấy cốc bia đồng thời chạm vào những ngón tay mềm mại của cô.

“Bia lạnh lắm...” Giọng nói của anh đầy vẻ quan tâm. “Uống không tốt cho dạ dày đâu.”

Cô nhìn anh, ánh mắt có chút trách móc dần trở nên mờ lung, mơ màng dưới ánh đèn rực rỡ.

Anh nhìn cô, ánh mắt vốn điềm tĩnh dần trở nên dịu dàng, yếu đuối trong tiếng nhạc tha thiết.

Giai điệu bài hát 999 đóa hồng vang lên, thầy Chu bị sinh viên kéo ra bắt hát, khi anh cất tiếng hát trong tiếng reo hò cổ vũ và tiếng cười khúc khích của mọi người xung quanh, chỉ có Tiểu Úc lặng lẽ ngồi quan sát.

Không biết tại sao Tiểu Úc cảm thấy hai người này càng nhìn càng ám muội, càng nhìn càng yêu.

Thấy Lăng Lăng cầm cả cốc bia như người mất hồn quay trở về, Tiểu Úc vội ngồi sán lại. “Lăng Lăng, cậu bảo thầy ấy là đồ biến thái? Tớ chưa từng gặp người thầy nào tốt như vậy, có năm mơ cũng chưa từng gặp!”

Lăng Lăng cúi đầu, lén lau những giọt nước mắt nơi khóe mắt, ghen ngào nói: “Thầy ấy thực sự rất tốt với tớ, ngay đến bố tớ cũng chưa từng quan tâm đến tớ như vậy!”

“Cho nên ông trời đã cho cậu gặp được một thầy giáo tốt có thể dẫn dắt cậu cả cuộc đời.”

“Có lẽ vậy!... Sau này thầy ấy nhất định sẽ là một ông bố tốt.”

“Theo tớ thấy thầy ấy sẽ là một người chồng tốt!”

Cô phì cười, gương mặt trong sáng như đóa phù dung sau cơn mưa.
“Không phải cậu thích thầy ấy rồi đấy chứ... Thầy ấy có hơi già phải không? Đáng tuổi chú cậu đấy!”

“Vậy mới có cảm giác an toàn!” Thời đại này muốn tìm một người đàn ông đem lại cho ta cảm giác an toàn thật không dễ dàng gì.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chờ Đợi Không Thay Đổi

Ăn xong đã gần nửa đêm, ngoại trừ Lãng Lãng nói rằng mình không biết uống bia và không chạm môi một giọt, mọi người đều ngà ngà say, đặc biệt là thầy Chu, uống tới mức không còn tỉnh táo nữa, ngồi không có việc gì đã giành lấy micro, hát thêm một lần nữa bài 999 đóa hồng.

Dương Lam Hàng thấy mọi người vẫn còn hào hứng bèn tìm khu giải trí để bọn họ chơi suốt đêm. Thầy Chu được vài sinh viên đưa vào một phòng KTV, ôm khư khư chiếc micro không chịu buông. Những sinh viên khác, người chạy đi đánh mạt chược, người đi đánh bài, chỉ còn lại Tiểu Úc và Lãng Lãng tìm một góc yên tĩnh ngồi nói chuyện.

Cười nói một hồi, Lãng Lãng mới hỏi vấn đề mà này giờ cô băn khoăn: “Tiểu Úc! Cậu và Ivan thế nào rồi?”

“Ivan... Haizzz! Cậu đoán xem tên tiếng Trung của anh ta là gì?” Tiểu Úc biết Lãng Lãng không thể đoán được, bèn nói luôn đáp án: “Là Âu Dương Y Phàm.”

Thái độ của Lãng Lãng còn khoa trương hơn cả những gì Tiểu Úc dự liệu, chiếc miệng nhỏ xinh há to tới mức đủ nhét một quả trứng gà.

Có lẽ ngay cả khi người tình trên mạng của cô đứng ở trước mặt, cô cũng chỉ có thể kinh ngạc đến thế mà thôi.

“Hai người...” Cô nuốt nước bọt, giọng nói như thể thiên tai nhân họa sắp rơi xuống đầu đến nơi rồi vậy. “Cậu không phải đã yêu anh ta rồi đấy chứ?”

Tiểu Úc xua tay, cố tình cười thật lớn. “Cậu nói đùa kiểu gì vậy?! Chẳng phải chỉ gọi điện, tán chuyện linh tinh thôi sao, tình cảm có thể sâu sắc tới mức nào chứ?”

Khi cười, cô cố gắng hết sức để chính mình cũng có thể tin vào những lời nói đó, đáng tiếc, mọi thứ có thể giả vờ, duy có tình cảm thì không thể.

Mới quen nhau hơn một tháng, sao có thể yêu được chứ? Chỉ là động lòng mà thôi!

Lăng Lăng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Lúc này, nhân viên phục vụ mang đến hai cốc cà phê. Vị cà phê rất đặc biệt, hương sữa nồng đượm không những không làm mất đi vị đắng của cà phê mà còn làm tăng sự êm dịu thuần khiết. Màu trắng của sữa, màu đen của cà phê hòa quyện trong cốc, giống như tình yêu luôn có cả sự ngọt ngào và đắng chát vậy...

“Ngon lắm!” Lăng Lăng nhấp một ngụm, có vẻ cũng rất thích, bèn hỏi nhân viên phục vụ: “Đây là cà phê gì vậy?”

“Cà phê Latte nhập khẩu từ Ý, anh ngồi đằng kia đã gọi cho hai cô đấy!” Nhân viên phục vụ giơ tay chỉ về phía Dương Lam Hàng đang ngồi bên quầy bar.

“Latte, tên gì mà lạ vậy?” Lăng Lăng hỏi.

“Tên tiếng Ý của nó là cà phê Latte!” Tiểu Úc đáp.

Lăng Lăng chợt hiểu ra, ngoáy đều cà phê trong cốc rồi nhấp thêm ngụm nữa. “Latte hóa ra là cà phê, tớ cứ tưởng là rượu chứ! Một ly cà phê lại có thể khiến người ta say sao...”

“Cậu thử sẽ biết ngay thôi.”

Thường thức cà phê, Tiểu Úc bất giác đưa mắt nhìn về phía Dương Lam Hàng, anh cũng đang mãi mê thưởng thức cà phê. Dưới ánh đèn mờ tối, trong tiếng nhạc rộn ràng, chỉ có anh giữ được sự điềm tĩnh như chẳng liên quan gì tới mọi ồn ào xung quanh.

Cô bất giác nghi hoặc, một người đàn ông điềm đạm như Dương Lam Hàng không thể nào lại chủ động gọi cà phê cho hai nữ sinh, hơn nữa lại còn gọi Latte. Lẽ nào anh thực sự muốn dùng Latte để chuốc say bọn họ? Cô chăm chú nhìn Lãng Lãng ngồi trước mặt, không phải muốn chuốc say Lãng Lãng đấy chứ... Tình thầy trò, đủ gây sốc đến chừng nào!

“Cậu biết Ivan là Âu Dương Y Phàm từ lúc nào vậy?” Lãng Lãng lại tiếp tục chủ đề vừa bị cắt ngang.

“Hôm nay. Bố mẹ tớ sắp xếp một bữa gặp mặt, tớ đến đó mới biết tên tiếng Trung của Ivan là Âu Dương Y Phàm... Lãng Lãng, cậu bảo có phải tớ rất ngốc không? Quen anh ta lâu như vậy mà chưa từng hỏi tên tiếng Trung của anh ta.”

Lãng Lãng lắc đầu. “Tớ và anh ấy quen nhau đã năm năm rồi, cũng chưa từng hỏi tên anh ấy. Thực ra khi thực sự thích một ai đó, cái tên không còn quan trọng nữa. Nói cách khác, cậu không hỏi tên của anh ta bởi vì trong lòng cậu đã chấp nhận con người anh ta, bất kể anh ta tên là gì, thân phận như thế nào, cậu đều có thể chấp nhận.”

“Điều gì tớ cũng có thể chấp nhận được, nhưng anh ta là Âu Dương Y Phàm, những người phụ nữ của anh ta dùng CPU dual-core cũng không thể thống kê hết được.”

Lãng Lãng nhấp một ngụm cà phê nữa. “Vậy thì đừng thống kê nữa, chỉ cần cậu là người phụ nữ cuối cùng của anh ta là được rồi.”

“Làm sao tớ có thể biết được tớ có phải là người cuối cùng hay không chứ...”

“Em chính là người cuối cùng!” Câu nói này... không phải do Lăng Lăng nói ra mà là một giọng nói vang lên từ phía sau lưng cô.

Cô kinh ngạc ngoảnh đầu lại, đúng lúc nhìn thấy gã đàn ông mặt dày vô sỉ đứng ngay phía sau mình.

Không có gì để nghi ngờ, trong thế giới của cô chỉ có một người đàn ông mặt dày vô sỉ như vậy mà thôi!

“Anh... Sao anh lại ở đây?”

Người đó chỉ về phía Dương Lam Hàng ngồi cách đó không xa. “Đương nhiên là nhờ anh họ bí mật báo tin rồi.”

Haizz, sao cô có thể quên bém mất chuyện này được nhỉ?

“Chào em!” Người đàn ông đó lại tiếp tục phát huy bản tính mặt dày vô sỉ của mình, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, còn chủ động tự giới thiệu với Lăng Lăng đang ngồi đối diện: “Tôi là Âu Dương Y Phàm, vị hôn phu của Tiểu Úc.”

“Làm gì có chuyện đó!” Tiểu Úc vội vàng đính chính. “Từ khi nào anh trở thành vị hôn phu của tôi vậy?”

“Lần trước ở trường Đại học T, em nói anh chính là vị hôn phu của em. Em không nhớ sao?”

Cô nhớ mang máng hình như có chuyện như vậy.

Haizz, lúc đó chẳng hiểu cô đã nghĩ gì mà lại nói ra những lời thiếu trách nhiệm như vậy chứ!

Đợi cho hai người xác minh lại quan hệ, Lăng Lăng mới giới thiệu: “Chào anh, em là Bạch Lăng Lăng.”

“Em là Bạch Lãng Lãng?” Âu Dương Y Phàm khẽ nháy mắt, nhìn cô từ đầu tới chân rồi lại nhìn từ chân lên đầu một cách đầy phấn khích, đúng là con mắt của một gã hoa hoa công tử.

Anh ta nhìn tới mức Lãng Lãng cảm thấy bối rối, ngại ngùng. “Đúng vậy, có gì không ổn sao?”

“Không có, không có...” Âu Dương Y Phàm khẽ nhếch miệng, mỉm cười. “Ừm... Trước kia anh có nghe Tiểu Úc nhắc đến em, đánh giá của em về anh thực sự là kinh điển nhất mà anh từng nghe thấy từ lúc sinh ra đến giờ đây, bạn anh mỗi lần gặp anh đều dùng câu này để hạ nhục anh.”

“Tiểu Úc?” Lãng Lãng nhìn về phía cô hỏi.

Cô cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra: “Anh ta có bao nhiêu bạn gái, dùng CPU dual-core cũng không thống kê hết được...”

Á!...

Chân cô đau nhói, hôm nay Lãng Lãng nhất định đi giày cao gót.

Tiểu Úc vừa thò tay xuống xoa chân vừa tức giận trừng mắt nhìn thủ phạm chính đã hại cô.

Cô có oan hay không chứ, lúc đầu cô làm sao biết được anh ta chính là Âu Dương Y Phàm! Nếu cô sớm biết được thì liệu có nhảy vào đồng lửa đó không?

Đang lúc thất thần, một chiếc đồng hồ Rolex xuất hiện trước mắt cô, lại còn lắc qua lắc lại.

“Em nhìn rõ đi!” Âu Dương Y Phàm nói.

“Có gì hay mà nhìn chứ!” Tiểu Úc gạt tay anh ta ra. “Chiếc đồng hồ này xấu chết đi được!”

“Anh bảo em nhìn thời gian, mười một giờ năm mươi lăm phút, vẫn chưa qua mười hai giờ... Em đã nói, nếu trước mười hai giờ đêm anh tìm được em, em sẽ lấy anh.”

“Tôi nói là làm bạn gái anh.” Cô phản bác.

“Cũng được!”

Nhìn nụ cười ranh mãnh đặc ý của anh ta, Tiểu Úc mới nhận ra là mình đã mắc lừa. Vô cùng ảo não, cô bất giác khẽ liếc nhìn vết thương trên trán anh ta, nó vẫn chưa được lau rửa, băng bó, vết máu khô còn dính trên tóc, cũng không biết có bị chấn thương não hay không nữa...

“Được cái gì mà được! Anh đừng có nằm mơ! Đã mười hai giờ rồi, còn không mau biến đi cho tôi, cẩn thận không cái Porsche của anh biến thành quả bí ngô thôi đấy!”

“Anh mà có biến cũng phải biến thành ếch xanh.”

“Xí!” Tiểu Úc trừng mắt nhìn anh ta. “Anh đừng có sỉ nhục ếch xanh có được không hả?”

“Anh...”

“Làm người ếch cũng chẳng dễ dàng gì, mặc dù vẻ ngoài hơi xấu xí một chút nhưng anh cũng không được sỉ nhục nhân cách của người ta...” Cô vỗ vai anh ta, bắt chước giọng giáo viên tiểu học dặn dò: “Làm người phải có trước có sau, nói năng phải suy nghĩ!”

Tiểu Úc đột nhiên phát hiện kẻ vô sỉ đó thực sự mặt dày quá mức rồi, cô sỉ nhục anh ta như vậy, anh ta vẫn nhìn cô cười một cách rất bình thản, tới mức bản thân cô cũng cảm thấy hơi khinh bỉ sự ấu trĩ của mình.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy phụ nữ đẹp hả?”

“Thấy nhiều rồi nhưng chưa từng thấy ai đáng yêu như em.” Anh ta cười, cặp mắt híp lại đầy quyến rũ, ngay đến bóng tối cũng không thể nhấn chìm nổi.

Nụ cười của anh ta dưới ánh mặt trời ôn hòa như ngọc, trong bóng tối lại pha chút tà khí. Đôi mắt như biết phóng điện, sống mũi cao thẳng, chiếc cằm hơi hẹp và cặp môi khê nhếch lên, mọi đường nét kết hợp với nhau dưới ánh đèn mờ ảo, đây rõ ràng chính là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, càng nhìn càng mê mẩn!

Thật nguy hiểm! Hồn phách cô...

Đối diện với người đàn ông xấu xa điển hình khiến phụ nữ không biết nên hận hay nên yêu này, Tiểu Úc không thể không thừa nhận, có một giây tim cô đã rung lên, tinh thần đã hoang mang, nhưng chỉ một giây mà thôi!

Nhận ra cặp oan gia đang bốn mắt nhìn nhau hình viên đạn, Lăng Lăng tự biết đã tới lúc mình phải rút lui, bèn cầm cốc cà phê, đứng lên. “Tớ ra đằng kia lên mạng một lúc, hai người cứ nói chuyện tự nhiên nhé!”

Lăng Lăng đi rất xa rồi, Âu Dương Y Phàm mới quay người lại, hoàn toàn không biết rằng ánh mắt dõi theo ban nãy của anh đã khiến Tiểu Úc đứng bên cạnh vô cùng không hài lòng. “Đẹp không?”

“Ừm, đẹp... Nhìn là biết đây là mẫu phụ nữ khiến cho đàn ông phải đánh nhau vỡ đầu để giành lấy rồi.”

Tiểu Úc cầm cốc cà phê, đang định hất thẳng vào cái mặt gã hoa hoa công tử này thì lại nghe anh ta thùng thảng nói tiếp: “Anh họ anh quả nhiên có sở thích rất độc đáo...”

Bàn tay cầm cốc cà phê của Tiểu Úc trở nên cứng đờ, dừng lại giữa không trung. “Anh bảo sao?! Anh họ anh? Dương Lam Hàng? Chẳng phải anh nói thầy ấy có người yêu rồi sao?”

Cô ngoái đầu nhìn Dương Lam Hàng đang ở cách đó không xa, anh đang đi về phía phòng giải trí mà Lãng Lãng vừa bước vào để lên mạng.

Âu Dương Y Phàm may mắn thoát nạn, cầm cốc cà phê cô đang cầm trên tay, uống một ngụm. “Đúng vậy, hôm nay nhờ có em, anh đã may mắn được gặp người con gái mà anh họ anh đã theo đuổi suốt năm năm trời.”

“Cái gì?!” May mà cô chưa uống cà phê, nếu không nhất định sẽ bị chết sặc. “Anh bảo Lãng Lãng chính là người con gái mà thầy Dương thầm yêu... Không phải chứ? Chẳng phải anh họ anh mới về nước hơn hai năm, làm sao thầy ấy có cơ hội quen biết Lãng Lãng chứ?”

“Họ quen nhau trên mạng, tình yêu trên mạng, em hiểu chưa?”

“Á!” Tiểu Úc vô cùng sửng sốt.

Hôm nay thực sự không phải một ngày tốt lành, những tin tức nghe được đều như sét đánh ngang tai.

“Em tuyệt đối không được nói cho Bạch Lãng Lãng biết. Bạch Lãng Lãng có thành kiến rất lớn với anh họ anh, anh ấy lo cô ấy sẽ không chấp nhận mình, muốn cho cô ấy thêm chút thời gian để cô ấy hiểu anh ấy hơn.”

Tiểu Úc im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, những vì sao đêm nay rất sáng, giống như cảnh tượng cô nhìn thấy ngoài bãi biển ngày hôm đó.

“Anh ta có bao giờ nghĩ rằng, nếu có một ngày nào đó Lãng Lãng biết được sự thật, có thể cô ấy sẽ bị tổn thương không...”

“Tiểu Úc, trong tình yêu, không phải mọi lời nói dối đều không thể tha thứ, có những lời nói dối thực sự chỉ là vụn vặt đặc dĩ mà thôi.” Âu Dương Y Phàm nhìn cô, sự thâm tình trong ánh mắt sao chân thực đến vậy, chỉ tiếc là cô vẫn mãi thần thờ nhìn lên bầu trời đầy sao.

“Anh che giấu thân phận của mình với em là anh đã sai, nhưng em nhìn nhận anh phiến diện như vậy, để em biết anh chính là Âu Dương Y Phàm, em nhất định sẽ không cho anh cơ hội lại gần em. Hơn nữa, anh cũng không cố tình nói dối em, là do em từ trước đến nay chưa từng hỏi về gia cảnh của anh, chưa từng hỏi anh làm nghề gì, ngay đến tên tiếng Trung của anh, em cũng không hỏi. Anh biết, đó là vì em hoàn toàn không quan tâm... Trong mắt em, anh chỉ là anh mà thôi. Cho nên trước mặt em, anh cũng cảm thấy mình không phải là Âu Dương Y Phàm, anh là Ivan, thực sự chỉ là anh mà thôi!”

“...” Cô vẫn im lặng, không nói một lời.

Dải ngân hà lấp lánh ngàn sao, Tiểu Úc nhận ra mình thật nhỏ bé, chỉ như một ngôi sao băng giữa thế giới bao la này, ngay cả khi biến mất cũng sẽ không ảnh hưởng tới sự rực rỡ của cả bầu trời sao.

“Tiểu Úc, có thể anh không có tư cách để nói với em từ “thật lòng” nhưng em có thể cho anh một cơ hội không, để anh chứng minh cho em thấy?”

“Chứng minh thế nào?”

“Để chúng ta có thể yêu nhau thực sự, cũng giống như rất nhiều cặp tình nhân khác, chúng ta cùng khoác tay nhau đi xem phim, cùng lang thang trên phố sau cơn mưa, cùng tâm sự với nhau mọi chuyện... Đây đều là những việc mà trước đây anh chưa từng bận tâm, giờ anh muốn được làm cùng em... bởi vì em khiến anh cảm thấy... ở bên cạnh em, những chuyện tẻ nhạt đến mấy cũng trở nên vô cùng thú vị.”

Cuối cùng cô đã quay lại, nhìn Âu Dương Y Phàm đứng bên cạnh. Anh đang nhìn cô, ánh mắt chan chứa tình cảm, tay đặt lên vai cô một cách tự nhiên. Cô thừa nhận, trong giây phút này, cô thực sự đã bị động lòng bởi cái miệng dẻo quẹo đó của anh.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời, một ngôi sao băng vụt qua rồi biến mất vào bầu trời đêm. Đối với anh, cô chỉ như một ngôi sao băng vụt qua, cũng chỉ là một ngôi sao giữa bầu trời đầy sao lấp lánh. Hai mươi ba năm qua chưa từng biết đến hương vị tình ái bởi vì cô đã nhìn thấy quá nhiều những người đàn ông coi tình yêu như trò chơi, coi hôn nhân như một cuộc trao đổi. Anh không thể mang lại cho cô tình yêu thực sự!

“Ivan!” Cô vẫn thích cái tên tiếng Anh của anh hơn, cất tiếng gọi lần cuối cùng. “Dùng những lời đường mật đó để lừa dối người khác thì có gì thú vị chứ? Tại sao không nói sự thật?”

“Sự thật?”

“Đừng tưởng tôi không biết luật chơi của mấy gã hoa hoa công tử các anh. Các anh suốt ngày ở ngoài chơi bởi trác táng, bên trái một cô, bên phải một cô, ngày đêm ca hát, nhưng anh cũng biết rõ, người anh muốn lấy làm vợ tuyệt đối phải là những cô gái Lọ Lem dịu dàng, xinh đẹp đó.” Tiểu Úc cố gắng hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp: “Ngay cả khi hoàn toàn không yêu, người cuối cùng anh cưới về nhà vẫn là cô gái môn đăng hộ đối mà bố mẹ anh đã sắp đặt cho anh, tôi nói có đúng không?”

Anh không trả lời, thực ra đây là sự thật không có gì phải tranh cãi.

“Hiện thực là hiện thực, anh rõ hơn tôi! Bởi vì tôi cũng giống như anh, từ nhỏ đã biết mình sẽ phải lấy một người đàn ông như thế nào...”

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn cô, ánh mắt như biết cười đó của anh giờ đây chỉ còn lại sự mơ màng khó hiểu.

“Anh không phù hợp với tôi, tôi quá chân thật, không làm nổi người vợ vĩ đại của anh.”

Cô đứng dậy bỏ đi.

“Tiểu Úc...”

Cô nghe thấy Âu Dương Y Phàm đang gọi mình, cô không thể quay đầu lại, không thể nhìn đôi mắt trông có vẻ chân thành đó nữa.

Cô biết anh từng dùng đôi mắt này để lừa dối vô số cô gái, trong đó có cả cô.

Nhưng cô vẫn nghe thấy giọng nói tha thiết chân thành của anh: “Quan Tiểu Úc! Anh thừa nhận, hôm đó từ biển trở về, là bố anh đã bắt anh gọi điện xin lỗi em... cũng chính ông đã nói em là một cô gái tốt, bảo anh hãy tiếp xúc với em nhiều hơn, nhưng hôm đó anh nói sẽ theo đuổi em là vì anh thực sự muốn xây dựng mối quan hệ với em. Anh không phải loại đàn ông mang hôn nhân ra làm cuộc trao đổi, anh tuyệt đối sẽ không lấy người con gái mà anh không yêu!”

“Người đàn ông mà tôi không yêu, tôi cũng tuyệt đối không lấy làm chồng!” Cô nói. “Ivan, tôi không thể làm đóa hoa lan cao quý trang trí trong nhà anh, càng không thể mắt nhắm mắt mở nhìn anh chơi bời trác táng bên ngoài mà bỏ ngoài tai không bận tâm, tôi nghĩ Lâm Nhĩ Tích phù hợp với anh hơn tôi.”

Âu Dương Y Phàm đuổi theo, kéo tay cô lại. “Tiểu Úc, rốt cuộc em muốn anh phải thế nào mới có thể tha thứ cho anh?”

“Tôi muốn anh là Ivan, muốn anh không phải là Âu Dương Y Phàm, nhưng anh là...” Cô lạnh lùng nhìn anh, lạnh lùng nói: “Trừ phi anh không phải là Âu Dương Y Phàm, nếu không, tôi sẽ không bao giờ yêu anh...”

“Em...”

Bàn tay cô khẽ đặt lên mu bàn tay anh, bàn tay anh hơi lạnh.

Từ từ cô kéo tay anh ra...

“Anh không thể làm được cho nên tôi không thể nào lấy anh! Đừng lãng phí thời gian và tình cảm của nhau nữa... Chúng ta hãy kết thúc ở đây thôi.”

Cô quay người bỏ đi.

Mỗi bước đi, một giọt nước mắt chảy dài trên má.

Thì ra đây chính là tình yêu, tim sẽ đau, mắt sẽ ướn.

Cô ngẩng đầu, không muốn để nước mắt rơi, nhưng bầu trời đầy sao vẫn sáng lấp lánh, rực rỡ.

Cô giống như một ngôi sao băng giữa bầu trời đầy sao, tỏa sáng lần cuối cùng trước khi biến mất.

Nhưng cô mãi mãi không thể là ngôi sao duy nhất trên bầu trời.

“Tiểu Úc!”

Lần này, người gọi cô không phải Âu Dương Y Phàm mà là Lăng Lăng.

Tiểu Úc nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Lăng lôi giấy ăn trong túi ra đưa cho cô.

Cô nhận lấy, cúi xuống lau nước mắt, cười, nói: “Các vì sao thật đẹp...”

Lăng Lăng cười, gật đầu. “Tiểu Úc, cậu có thực lòng yêu anh ta không?”

“Cậu muốn nói Ivan hay Âu Dương Y Phàm?”

Ivan, người đàn ông cô chưa biết gì hết, đúng là cô đã từng yêu. Yêu sự kiên định của anh, yêu sự thẳng thắn của anh, yêu sự cố chấp của anh, cũng yêu cách theo đuổi rất đặc biệt của anh.

Nhưng trò chơi của Âu Dương Y Phàm thì cô không chấp nhận nổi.

“Dương... Thầy Dương nói Âu Dương Y Phàm thực sự rất thích cậu, anh ấy trước đây chưa từng theo đuổi các cô gái, ngay đến người con gái mà anh ấy thích rất lâu rồi, anh ấy cũng chưa từng hạ mình tỏ tình... Thầy ấy còn nói, khi nhìn thấy Âu Dương Y Phàm nghiền răng ôm cuốn Sáu giấc mộng để đọc, thầy ấy cảm thấy rất khủng khiếp, bắt một gã hoa hoa công tử coi tình yêu chỉ là thứ phù du đọc tiểu thuyết giả tưởng như vậy, thực sự đã làm khó anh ấy rồi.”

Tiểu Úc lắc đầu. “Vậy thì đã sao chứ? Đối với loại người như anh ta, tình yêu có thể kéo dài bao lâu? Anh ta có thể vứt bỏ cả bầu trời chỉ vì một ngôi sao nhỏ như tớ không?”

“Tớ không biết anh ấy có thể vì cậu mà vứt bỏ cả bầu trời hay không, tớ chỉ biết một người đàn ông chỉ cần một cái ngoắc tay đã có một đồng người đẹp lao vào như anh ấy mỗi ngày đều gọi điện nói chuyện với cậu, đây không phải việc muốn là làm được, trừ phi anh ấy thực sự đã nghiệm, đã bị bỏ bùa, muốn dứt mà không được!”

“Lăng Lăng, cậu đang định đẩy tớ vào chỗ chết sao? Chẳng phải chính cậu đã nói: Ai mà cưới anh ta thật sống không bằng chết!”

“Câu đó là tớ nói, còn những lời vừa rồi là thầy Dương nói. Việc cậu nhìn nhận thế nào, tớ không can thiệp nữa.”

Tiểu Úc trầm tư một lúc lâu, nhìn thẳng vào Lăng Lăng ở bên cạnh một cách nghiêm túc. “Lăng Lăng, cậu thực sự thích người bạn trên mạng đó của cậu phải không?”

“Ừ, đúng vậy!”

“Nếu cậu gặp được anh ấy, phát hiện ra anh ấy không phải mẫu người đàn ông mà cậu thích, cậu sẽ làm thế nào?”

Lăng Lăng trả lời không chút do dự: “Tớ thích anh ấy, bất kể anh ấy là người như thế nào, tớ vẫn thích anh ấy.”

“Vậy nếu anh ta rất chững chạc... À, ý tớ là có thể đáng tuổi chú cậu thì sao?”

“Trẻ hơn Dương Chấn Ninh¹ là được rồi.”

1.Nhà vật lý học nổi tiếng, người Hoa đầu tiên được nhận giải Nobel. Ông kết hôn với Ông Phạm (28 tuổi) năm ông 82 tuổi.

Tiểu Úc lại hỏi: “Nếu quan hệ của hai người vô cùng không bình thường, thì sao, ví dụ tình yêu bất luân, tình yêu thầy trò?”

Lăng Lăng phì cười. “Có phạm pháp không?”

Khi nhìn thấy ánh mắt Tiểu Úc sa sầm, cô lập tức không cười nữa. “Tiểu Úc, đợi tới khi cậu thực sự yêu một ai đó, cậu sẽ phát hiện ra rằng, trong tình yêu, chẳng có giới hạn nào là không thể vượt qua.”

Tiểu Úc bất lực thở dài, đột nhiên nhớ tới những quan niệm tình yêu đang rất thịnh hành trên mạng hiện nay:

Xem Thần điêu hiệp lữ mới biết tuổi tác không thành vấn đề;

Xem Brokeback Mountain mới biết giới tính không thành vấn đề;

Xem King Kong mới biết hóa ra giống loài cũng không thành vấn đề;

Xem Ghost mới biết ngay đến cả sống chết cũng không thành vấn đề nữa!

Thật sâu nào!

Chung thủy hay không mới chính là vấn đề chủ yếu!

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cảm Giác Thất Tình

Tiểu Úc không biết những phụ nữ khác thất tình thì tâm trạng như thế nào. Có đau khổ hay không? Có bị tổn thương hay không?

Còn cô, cũng đau khổ một chút, bị tổn thương một chút, nhưng chỉ là một chút mà thôi!

Có điều, một chút tổn thương thì chẳng thay đổi được điều gì cả. Trái đất không thể ngừng quay, nước biển chẳng thể cạn, oxy trong không khí càng không thể biến mất. Cho nên cô cần phải sống thật tốt, thật trọn vẹn và đủ đầy...

Ban ngày, cô tranh thủ thời gian đi học, bất kể môn đó cô có chọn hay không, có liên quan tới chuyên ngành của cô hay không, cứ chỗ nào có giờ học là thấy bóng dáng cô ở đó. Buổi tối, khi không có giờ học, cô tới trung tâm thể dục tập Yoga, hòa mình vào giai điệu chậm rãi để bản thân trải nghiệm những giới hạn của cơ thể rồi tự nhủ: con người khi đủ quyết tâm thì không có việc gì không thể làm được!

Cứ đến cuối tuần, cô lại kéo Lăng Lăng đi dạo phố. Những chiếc váy bò siêu ngắn, những chiếc bohemieng bằng lụa, những bộ đầm tinh tế, những trang phục dạ hội gợi cảm... chỉ cần mặc vào thấy đẹp là cô mua, không thèm tính xem mình có cơ hội diện chúng hay không. Sau khi đi dạo phố, cô lại cùng Lăng Lăng đi spa massage toàn thân bằng tinh dầu thơm, nhắm mắt lại, lẳng lẽ ngủ một lúc. Sau đó, tinh thần sảng khoái cô quay về nhà, cùng ăn bữa tối thịnh soạn với bố mẹ, cùng ngồi trên sofa đọc báo với ông nội.

Về chuyện của cô với Âu Dương Y Phàm, bố mẹ với ông nội cuối cùng cũng không hỏi nữa, việc này thực sự phải cảm ơn tài diễn xuất tuyệt vời của cô, không uổng công cô bao năm qua làm chân loăng quăng trong câu lạc bộ Kịch nói của trường.

Đó là sau sinh nhật cô một ngày, xét thấy tai họa do mình gây ra thì mình phải tự giải quyết, lẩn tránh không phải là biện pháp, những việc cần đối diện vẫn phải đối diện. Sau một đêm nghỉ lại Tân Tân Phường, cô về thẳng nhà. Vừa bước vào nhà, cô đã thấy bố mẹ và ông nội ngồi đợi cô, nét mặt hằm hằm như muốn băm vằm cô thành trăm mảnh. Vào thời khắc quan trọng này, kỹ năng diễn xuất của cô đột nhiên phát huy hết công lực.

“Con đánh anh ta là con đã sai rồi...” Cô hít một hơi thật sâu, cố nặn ra vài giọt nước mắt, nói tiếp: “Nhưng bố mẹ có biết anh ta đã đối xử với con như thế nào không? Anh ta khiến con cam tâm tình nguyện yêu anh ta nhưng thực ra lại bòn cọt con... Con sau bao đêm khóc ròng không ngủ mới có thể bình tâm trở lại...”

Quả nhiên cô đọc tiểu thuyết ngôn tình thật không vô ích, kỹ năng diễn xuất của cô càng lúc càng xuất sắc, lời thoại bi thương cùng những giọt nước mắt thi nhau tuôn rơi khiến ông nội từ nhỏ đã rất thương cô cũng không tức giận nữa, xót xa lau nước mắt cho cô.

“Bố mẹ bắt con phải lấy một người như vậy đấy, bố mẹ có biết không? Nếu không phải hôm qua con tình cờ gặp anh ta, con thậm chí còn không biết tên tiếng Trung của anh ta là Âu Dương Y Phàm!”

Không đợi cho mọi người kịp phản ứng, cô ôm mặt nước nở chạy về phòng, đóng sầm cửa lại. Sau đó, cô nghe thấy tiếng quát tháo âm ỉ của bố ở dưới nhà: “Âu Dương Y Phàm, cậu hãy nói rõ mọi chuyện cho tôi nghe xem nào! Rốt cuộc cậu đã làm gì con gái tôi rồi hả?”

Cô vênh tai nhưng không nghe được đoạn sau. Sau đó, khi cô nhìn người mẹ vốn thông minh, tháo vát kéo tay cô rơi lệ, cô lại cảm thấy hơi áy náy.

Cô hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không diễn lại những màn kịch bi thương như thế này nữa!

Còn Âu Dương Y Phàm, anh ta tìm cô không chỉ một lần, hy vọng có thể cứu vãn chút gì đó. Anh ta thậm chí còn tới nhà cô đích thân xin lỗi, hy vọng cô có thể tha thứ. Cô đã nói với anh ta một cách rất nghiêm túc, cô đã tha thứ cho anh ta rồi, đề nghị anh ta đừng bận tâm tới những việc đã xảy ra trước kia nữa, tiếp đãi anh ta rất tử tế, chu đáo, tận tình, cô còn thấy cảm động về sự bao dung và nhiệt tình của chính mình nữa, nhưng anh ta vẫn không biết cảm kích, kiên nhẫn tìm cô để xin lỗi.

Sau đó, để đề phòng bản thân một ngày nào đó lập trường không còn được kiên định, lại bị mê hoặc bởi sắc đẹp và những lời ngọt ngào của anh ta, cô kiên quyết nói với anh ta: “Anh mà còn ép tôi, ngày mai tôi sẽ tìm một người đàn ông để lấy làm chồng... Hiện giờ tìm một người đàn ông kém anh thì khó, muốn tìm một người hơn anh thì nhắm mắt cũng tìm được cả đống.”

Anh ta đương nhiên khuyên cô cần có trách nhiệm với hạnh phúc tương lai của chính mình.

Cô cười lạnh lùng. “Lấy anh, tôi mới không có trách nhiệm với hạnh phúc của chính mình đấy!”

Sau hôm đó, anh ta đã hoàn toàn hết hy vọng, không làm phiền cô nữa.

Cuộc sống của cô yên tĩnh trở lại, cô tiếp tục sống cuộc sống đầy đủ và tích cực, nhưng không thể ngăn nổi nỗi nhớ nhung. Cứ đến mười một giờ đêm, cô lại nhớ tới anh ta, thần thờ ngồi nhìn chiếc di động, nhớ tới

những chuyện mà họ từng nói với nhau, từng câu vang lên rõ ràng bên tai cô...

“Nhìn gì tớ vậy?” Cô định thần lại, phát hiện Lãng Lãng đang nhìn mình chăm chăm, cô đánh rơi chiếc điện thoại khỏi tay.

“Tiểu Úc, thực sự cậu không cho anh ấy cơ hội nữa sao?”

“Cơ hội chỉ dành cho những người xứng đáng!”

“Cậu thực sự cho rằng anh ấy không xứng đáng sao?”

Tiểu Úc ngoái đầu nhìn Lãng Lãng, cô ấy vẫn đang nói chuyện với người bạn trên mạng của mình. Mỗi lần hình avatar nhỏ trên màn hình nhấp nháy, gương mặt trắng ngần của Lãng Lãng lại ửng hồng, ánh mắt trong veo đầy ngọt ngào. Cô tò mò liếc mắt nhìn, những dòng chữ trên màn hình không phải là những lời tỏ tình lâm ly bi đát nhưng lại thể hiện được sự quan tâm chu đáo hết mực.

Dương Lam Hàng thực sự là một người đàn ông tốt, kiên nhẫn, chung tình!

Nhưng em họ của anh ta thì...

Cô bỗng thấy có chút ghen tỵ, cười khổ, nói: “Lãng Lãng, tớ muốn ra ngoài đi dạo.”

“Tớ đi cùng cậu.”

“Không cần đâu, tớ muốn yên tĩnh một mình.”

“Muộn thế này rồi...”

“Tớ không sao. Tớ muốn một mình!”

Lăng Lăng cũng không nì nèo nữa. “VẬY cậu cần thận nhé!”

Thành phố đã lên đèn, chuyện cũ như giấc mộng.

Tiểu Úc một mình bước đi trên con phố dài vắng vẻ, đầu óc cô mông lung, hai chân bước đi vô thức về một hướng.

Anh nhìn đường, đường vào giấc mộng rất hẹp.

Anh gặp em là sự tình cờ kỳ diệu nhất.

Sẽ có một ngày bí mật của anh được hé mở...

Giai điệu nghe vô cùng chói tai...

Tiểu Úc ngẩng đầu nhìn rất lâu mới phát hiện không biết từ lúc nào mình lại đi tới cái nơi mà có lần cô và Ivan từng tới hát.

Cô bước vào trong như người mất hồn. Đi tới quầy bar, nhìn tấm biển giới thiệu ở bên cạnh, cô mới biết đây không phải là một quán KTV thông thường mà là câu lạc bộ dành cho các hội viên. Cô đang định bỏ đi thì cô gái ở quầy bar cúi đầu lịch sự chào cô. “Tôi có thể giúp cô việc gì không?”

Cô chần chừ giây lát rồi hỏi: “Phòng Nhã Duyệt còn trống không?”

Nụ cười trên gương mặt cô gái phục vụ trở nên cứng đờ, cô khách khí nói: “Xin lỗi, phòng Nhã Duyệt là phòng chuyên dùng cho khách VIP của chúng tôi.”

“Tôi là bạn của anh ấy cũng không thể dùng sao?”

“Xin cô đợi một lát, tôi đi hỏi quản lý.”

Cô nhân viên phục vụ đi vào trong chưa bao lâu, quản lý đã bước ra, thái độ vô cùng nhiệt tình, dẫn cô vào trong phòng, còn mang đến đủ loại

hoa quả và đồ điểm tâm. Sắp xếp xong mọi việc, quản lý còn hỏi cô có cần gì nữa không, cô liếc mắt nhìn những đồ ăn ngon trước mặt, mệt mỏi ngồi dựa vào sofa. “Một chai Hennessy.”

Phải rồi, đây mới chính là thứ cô cần.

Sau khi mang Hennessy tới, quản lý bèn rời đi, cả căn phòng rộng thênh thang chỉ còn lại một mình cô. Rót một ly Hennessy, thứ dung dịch màu hổ phách chảy trong ly, thấm đẫm màu u tối.

Uống một ngụm rượu, vị cay nồng từ miệng chảy vào huyết quản, cuối cùng ngưng lại nơi đáy mắt.

Mắt cô cay sè, nước mắt trào ra, nổi nhớ nhưng kiềm chế bấy lâu nay, trong đêm tối không ai bên cạnh, vỡ òa, sụp đổ...

Cô cầm lấy điện thoại, màn hình đen sì bởi cô đã cài đặt chế độ tự động tắt máy lúc mười một giờ.

Không phải cô không muốn bật mà là cô sợ khi bật máy, cô sẽ hy vọng nó đổ chuông. Cô thà tắt máy, tự lừa dối bản thân rằng, nó không đổ chuông là vì đang tắt máy!

Thời gian vừa qua, cô không ngừng nói với bản thân rằng, mình sống rất tốt, mình có người thân, có bạn bè, mình xinh đẹp, cuộc sống của mình đầy đủ, trọn vẹn, làm gì có ai sống tốt bằng mình chứ?!

Kỳ thực, đó chẳng qua chỉ là tự lừa dối bản thân mà thôi.

Lại uống thêm một ly nữa, nổi nhớ như thấm tận xương. Cô bật điện thoại, chờ đợi, chờ đợi, nhưng nó vẫn không đổ chuông.

Tiểu Úc cuối cùng đã hiểu tình yêu là gì... Là hành hạ người ta đến chết, là khiến người ta mãi mòn chờ đợi đến nỗi chết vẫn không cam tâm.

Đứng trước tình yêu, không có người phụ nữ nào có thể kiêu hãnh. Ngay cả người luôn tự nhận mình là kẻ vô tư, vô tâm như cô, khi rơi vào lưới tình, về ung dung tự tại chẳng qua chỉ là để che mắt người khác mà thôi...

Trời gần sáng, cửa phòng bị đẩy ra, không biết do cô không nghe thấy tiếng gõ cửa hay người đàn ông bước vào không hề gõ cửa. Tiểu Úc đang định trách mắng thái độ bất lịch sự của anh ta thì nhìn thấy trước mặt mình là một người đàn ông mặc com lê lịch sự, thản nhiên ngồi xuống chiếc sofa bên phải cô như thể đây là chốn không người, chăm chú nhìn cô...

Không cần phải đoán, chỉ dựa vào gương mặt gợi cảm, ánh mắt vô lễ và cơ thể rắn chắc đó, cô lập tức biết anh ta làm công việc gì.

“Tôi không cần, cảm ơn!” Nói xong, cô tiếp tục hát: “Anh gặp em là sự tình cờ kỳ diệu nhất, sẽ có một ngày bí mật của anh được hé mở...”

Bài hát đã hát đi hát lại hai lần, Hennessy cũng đã uống hết hơn nửa chai, anh ta vẫn không có ý định rời đi, Tiểu Úc đặt micro xuống, nhìn anh ta.

Gương mặt anh ta không có chút biểu cảm, tỏ ra là một người đàn ông rất cương nghị và lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm khó hiểu.

Trước kia, cô luôn cho rằng những người đàn ông làm thứ dịch vụ đặc biệt đó đều có một vẻ mặt rất hèn hạ, không ngờ ở anh ta lại toát lên vẻ hấp dẫn như thế này, không cần bất kỳ hành động và lời nói nào, dường như sự tồn tại của anh ta đã là một sự uy hiếp và bức bách. Một người đàn ông khiêu khích như vậy có lẽ giá của một đêm cũng không hề rẻ!

“Tôi không có hứng thú với anh!” Cô nhấn mạnh một lần nữa.

Anh ta vẫn không tỏ thái độ gì cả.

“Tôi chỉ đang thất tình mà thôi, không đến mức phải tự hủy hoại bản thân đâu.”

Cuối cùng anh ta cũng có chút phản ứng, nhìn cô đầy kinh ngạc rồi lại cúi xuống nhìn cơ thể mình, tuy nhiên vẫn không hề có ý định rời đi.

“Anh không đi? Được rồi, vậy tôi sẽ đi!” Tiểu Úc hơi lão đảo đứng dậy đi ra ngoài cửa, không ngờ vừa định mở cửa, anh ta đã bước nhanh tới mở cửa giúp cô, còn ân cần chìa một cánh tay ra, ra hiệu cô có thể dựa vào mình.

Cô đang định từ chối thì người đàn ông lại mặt nói: “Quan tiểu thư, tôi tới đón cô về nhà.”

“Anh biết tôi?”

“Quan lão gia lo cô một mình ở ngoài gặp nguy hiểm cho nên cử tôi tới đón cô về nhà!”

“Ồ!” Thì ra là vệ sĩ mà bố tìm cho cô.

Ngôi nhà mà cô luôn không cảm nhận được sự ấm áp đó giờ đây bắt đầu khiến cô thấy nhớ nhung.

“Được, vậy chúng ta về thôi.”

...

Sau khi Tiểu Úc rời đi dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, một bóng người cao gầy bước vào phòng, ngồi xuống vị trí mà cô vừa ngồi, cầm nửa chai rượu mà cô vừa uống, chậm rãi thưởng thức. Rượu chảy vào miệng, vị vừa mặn vừa chát...

Trên ly rượu vẫn còn dấu môi của cô, trên sofa vẫn còn hơi ấm của cô. Âu Dương Y Phàm cầm ly rượu lên, rượu như có thuốc độc, sau khi uống

vào, lực phủ ngũ tạng của anh bỗng trở nên quặn thắt, tim anh như muốn nổ tung.

Anh từng hỏi bản thân, anh yêu Lâm Nhĩ Tích nhiều hơn hay yêu Tiểu Úc nhiều hơn? Không có câu trả lời!

Thời gian vừa qua, cuối cùng anh đã tìm được câu trả lời. Khi Lâm Nhĩ Tích rời xa anh, anh cảm thấy nhớ nhung, cảm thấy hụt hẫng, nhưng anh chưa từng muốn đi giành lại. Thời gian Tiểu Úc rời xa anh, anh luôn day dứt một việc: Chuyện của họ kết thúc như thế này sao? Liệu có còn khả năng cứu vãn...

Anh thậm chí còn đứng trên đỉnh núi, nhìn cảnh đêm dưới ánh trăng, ngẫm nghĩ một vấn đề: Âu Dương Y Phàm và Ivan ngoài khác nhau cái tên, rốt cuộc còn có chỗ nào khác nhau nữa?!

Cô đã yêu anh, tại sao không thể cho anh một cơ hội?

Bởi vì anh là Âu Dương Y Phàm? Hay bởi vì tình yêu cô dành cho Ivan quá sâu đậm, tới mức cô thà chôn vùi vĩnh viễn cái mộng tưởng hoàn mỹ này chứ không muốn để anh phá vỡ, hủy hoại.

Âu Dương Y Phàm lại cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm, nước mắt đã chã tuôn rơi, cuối cùng anh đã được nếm mùi vị ái tình. Thì ra tình yêu là một tình cảm tương hỗ, cô cười vì anh, anh cũng muốn cười; cô đau khổ vì anh, anh còn đau khổ hơn cả cô...

Cô bi thương vì anh, anh càng bi thương hơn.

Cô khóc vì anh... tìm anh đang ứa máu...

Nhưng anh có thể làm được gì đây?

Anh vứt bỏ tự trọng, cầu xin cô tha thứ, cô kiên quyết từ chối.

Anh tình nguyện làm mọi việc vì cô nhưng anh không thể khiến bản thân không phải là Âu Dương Y Phàm.

Nếu trách, chỉ trách lúc đầu anh đã coi cuộc tình này như một trò chơi, đã không nghiêm túc. Lúc đầu, do hiếu kỳ anh muốn tìm hiểu cô, đi chơi với cô, tranh luận với cô, anh cảm thấy rất thú vị, cuộc sống đơn điệu, tẻ nhạt của anh trở nên lung linh, rực rỡ trong cái tư duy đáng yêu và những lời châm biếm, đả kích của cô, Dần dần, sự hiếu kỳ trở thành sở thích, từ người đi chinh phục anh trở thành tù binh, cuộc sống của anh vì cô mà đi lệch quỹ đạo, nhưng cuộc tình này lại kết thúc hoàn toàn ngoài dự liệu của anh.

Anh yêu cô vào chính lúc cô quay người bỏ đi đó. Bóng dáng đầy đau thương của cô, câu nói cuối cùng của cô: “Muốn anh là Ivan, muốn anh không phải là Âu Dương Y Phàm, nhưng anh là... Đừng lãng phí thêm thời gian và tình cảm của nhau nữa, chúng ta hãy kết thúc ở đây đi!” Đây là sự bế tắc gì vậy? Nhưng cô vẫn quyết định, cương quyết và dứt khoát!

Âu Dương Y Phàm uống cạn chỗ rượu còn lại.

Anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Bất luận phải dùng cách gì, anh nhất định phải đưa cô tiến vào lễ đường kết hôn!

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lời Thề Của Người Đàn Ông

Sau hôm đó, mỗi tối Tiểu Úc đi tập Yoga về đều tới phòng riêng của cậu lạc bộ đó ngồi một lúc. Cô muốn mình được thoải mái một chút để có thể nhớ về anh mà không phải lo sợ bất kỳ điều gì, nhớ về những lần đầu gặp gỡ của họ, nhớ cảm giác vui vẻ khi họ ở bên nhau. Cô cứ tưởng nghĩ mãi rồi sẽ chán, sẽ mệt thì sẽ chẳng còn gì phải nuối tiếc nhưng nỗi nhớ mỗi ngày một sâu đậm, những điều cô nhớ cũng ngày một nhiều thêm. Trước mặt người thân, bạn bè, cô vẫn là một Quan Tiểu Úc ung dung tự tại, chỉ khi ngồi xuống một góc không ai nhìn thấy, cô mới ôm chiếc di động đã tắt máy, khóc thút thít.

Còn người đàn ông giống như Lý Liên Kiệt trong Cận vệ Trung Nam Hải kể từ hôm đó trở thành người bảo vệ cô, tối nào cũng ở bên cạnh cô. Anh ta rất có đạo đức nghề nghiệp, bất kể cô làm gì anh ta cũng không hỏi, không làm phiền, ngày nào cũng đứng ngoài cửa giúp cô tổng cổ những con ma men nhòm ngó phòng của cô, nhưng chỉ cần cô khóc, anh ta sẽ lập tức đi vào trong, ngồi xuống chiếc sofa bên phải cô, lặng lẽ ở bên cạnh cô...

Khuyết điểm duy nhất của anh ta chính là quá trách nhiệm, lúc nào cũng đeo tai nghe, chốc chốc lại báo cáo hành tung của cô cho bố cô, ngay đến tâm trạng của cô như thế nào, lúc nào khóc đều phải báo cáo rõ ràng, rành mạch. Điều đó khiến Tiểu Úc dăm nghi ngờ có phải bố cô đã phá sản rồi không, sao lại rảnh rỗi đến vậy chứ?!

Cứ như vậy nửa tháng trời, Tiểu Úc đột nhiên nhận ra sự trụ lạc và phóng túng không thể giúp cô thoát khỏi cảm giác thất tình, ngược lại nó

khiến cô càng lúc càng lún sâu. Một hôm, mẹ cô đích thân tới trường gặp cô. Thấy gương mặt hốc hác của cô, bà vô cùng xót xa, quyết định sẽ đưa cô tới tham dự một bữa tiệc rượu cho khuây khỏa. Cô cũng quyết định phải lấy lại tinh thần, tới tiệc rượu tìm một người đàn ông phù hợp để bắt đầu một mối tình mới. Vì vậy, ngày hôm sau, khi anh chàng vệ sĩ tới đưa cô đến trung tâm thẩm mỹ cao cấp, cô đã tỏ ra rất hợp tác, ngay cả khi thợ trang điểm tạo hình cho cô còn khó coi hơn cả lần gặp mặt trước, cô cũng vui vẻ chấp nhận.

Bảy giờ tối, Tiểu Úc đi đôi giày cao gót lênh khênh bước vào nơi tổ chức tiệc rượu, nghiêm túc đưa mắt nhìn xung quanh, chuẩn bị tìm kiếm người đàn ông phù hợp nhất, ai ngờ không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã thấy ngay Âu Dương Y Phàm.

Anh ta đang cầm ly rượu, nói chuyện với mọi người. Khi không cười, vầng trán anh ta toát lên vẻ quyền rũ đầy tự tin. Khi cười, ánh mắt vẫn mê hoặc như vậy, xấu xa như vậy, bên cạnh vẫn có rất nhiều phụ nữ đẹp đang vây quanh, ánh mắt anh ta như vô tình nhìn cô rồi lại nhẹ nhàng nhìn đi chỗ khác...

Tiểu Úc đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Không ngờ chỉ mới mấy ngày không gặp, anh ta đã thần thái phấn chấn, người đẹp vây quanh, đủ thấy người đàn ông chỉ bận tâm đến hiện tại, chuyện quá khứ chẳng có chút ý nghĩa với anh ta...

Xét thấy việc tìm một anh chàng đẹp trai ở đây sẽ rất mất thời gian mà lại không hiệu quả, Tiểu Úc cố gắng hít thở sâu, khoác tay anh chàng vệ sĩ tỏ vẻ hạnh phúc đi vào trong.

“Anh Âu Dương! Lâu lắm không gặp!” Cô nghĩ chắc hẳn mình đã diễn rất tốt bởi vừa nhìn thấy cô nét mặt rạng ngời hạnh phúc đi sát bên anh chàng vệ sĩ đẹp trai, sắc mặt Âu Dương Y Phàm trông rất khó coi, anh ta còn trừng mắt nhìn anh chàng vệ sĩ của cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tay vịn của cô lập tức lung lay, vội vã rút tay ra.

Đồ ngốc! Chẳng biết phối hợp gì cả, khi về phải dạy bảo lại mới được!

“Tiểu Úc, em nhận lời tới tiệc rượu của anh, điều này chứng tỏ lòng em vẫn còn có anh.” Âu Dương Y Phàm vừa mở miệng đã nói những lời khiến người ta kinh ngạc, hơn nữa âm lượng còn lớn tới mức mọi người ở đó đều nghe thấy. Cô còn chưa kịp tiêu hóa cái thâm ý của câu nói này thì đã bị anh ta ôm vào lòng.

Mùi hương quen thuộc, hơi ấm đã lâu không gặp, cô thực sự muốn được vuốt ve thế này lâu hơn một chút,

Không thể được! Cô vội vã đẩy anh ta ra, nói rõ lập trường: “Không ai nói với tôi tiệc rượu này do anh tổ chức. Nếu biết, có đánh chết tôi cũng không tới đâu.”

“Đằng nào cũng đã tới rồi thì đừng khách khí, hãy uống vài ly đi! Anh còn chút việc, không ở bên em được.”

“Không cần đâu, tôi có người đi cùng rồi.”

Ánh đèn được điều chỉnh tối lại, tiếng nhạc du dương vang lên, Âu Dương Y Phàm ôm một cô gái đẹp xoay tròn trên sàn nhảy. Ánh đèn đều tập trung về phía anh ta, cố gắng hết sức giúp cô thấy rõ gương mặt mà cô nhung nhớ bấy lâu.

Tiểu Úc đứng trong bóng tối nhìn anh ta. Không gặp thì nhớ nhưng, khắc khoải, gặp rồi thì lại thấy thà không gặp còn hơn...

Nhân viên phục vụ cầm một ly rượu đi ngang qua cô, cô tiện tay cầm lấy, uống cạn một hơi.

Cũng không biết là rượu gì, sau khi uống vào giống như có một ngọn lửa cháy âm ỉ trong cái dạ dày trống không.

Âm nhạc uyển chuyển, đôi nam nữ ôm nhau xoay người theo điệu nhạc, vũ điệu hài hòa, những tràng vỗ tay cổ vũ đầy phấn khích. Ngọn lửa trong người cô càng lúc càng mãnh liệt, thiêu rụi trái tim cô...

Tại sao loại đàn ông như Âu Dương Y Phàm lúc nào bên cạnh cũng không thiếu gái đẹp như vậy chứ?! Bởi vì anh ta có tiền, bởi vì anh ta ga lăng, hay là anh ta thực sự có được sự quyến rũ khiến phụ nữ phải mê mẩn?

Tiểu Úc cười khổ đứng dậy, lê bước chân lâng lâng rời khỏi tiệc rượu. Đi ra tới đại sảnh, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, phải bám vào tường mới không bị ngã.

“Quan tiểu thư, cô làm sao vậy?” Anh chàng vệ sĩ nhanh chóng đuổi theo, đỡ lấy cô.

“Không sao!” Cô bám vào tường đi tiếp, nhưng cô thực sự không còn đủ sức nữa, hai chân mềm nhũn, khuỵu xuống đất.

“Giữa cô và anh Âu Dương đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao quan hệ của hai người lại tới mức này chứ?” Đây là lần đầu tiên anh ta lên tiếng hỏi và cũng có thể thấy vấn đề này anh ta đã băn khoăn rất lâu rồi giờ mới dám nói ra.

“Giữa tôi và anh ta chẳng có chuyện gì cả, tôi hoàn toàn không quen biết anh ta!” Đúng là cô không quen anh ta, cô chỉ quen Ivan, nhưng Ivan đã ra đi rồi.

Ánh mắt sâu thẳm, anh ta do dự hồi lâu mới nói: “Để tôi đưa cô về trường nhé?”

Cô lắc đầu, mím chặt cặp môi đang run rẩy, cảm giác nụ hôn đầu tiên sao vẫn rõ ràng đến thế. Nhưng Ivan của cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“Vậy để tôi đưa cô về nhà?”

“Tôi không muốn về.” Cô ngẩng đầu ngược nhìn vầng trăng, không muốn để nước mắt rơi, nhưng vô ích, nước mắt vẫn chảy, cô liền cúi đầu, ôm lấy ngực. “Bây giờ tôi mới biết... biết rõ yêu một người lại không thể ở bên cạnh anh ấy, cảm giác đó... thật đau đớn!”

Cô từng nói với chính mình rất nhiều lần: Đau khổ đến mấy rồi cũng sẽ qua, cô có thể chịu đựng được nhưng cảm giác đau đớn này ngày một mãnh liệt, vượt quá giới hạn chịu đựng.

Anh chàng vệ sĩ trầm ngâm nhìn cô rất lâu như thể vừa có một quyết định gì đó, anh ta kiên quyết dìu cô, chạy vào trong khách sạn rồi đi vào thang máy.

“Anh đưa tôi đi đâu?”

Anh ta không trả lời, thang máy dừng lại ở tầng trên cùng. Anh ta ôm cô đi vào một căn phòng, đặt cô xuống giường.

“Anh định làm gì hả?” Cô cảm thấy hơi hoang mang nhưng nghĩ lại, anh ta chắc không dám làm bừa, có lẽ là chỉ định đưa cô vào đây để nghỉ ngơi.

Cô vừa cảm thấy yên tâm đôi chút thì một giọng nói khiêu khích từ phòng trong vang lên: “Lẽ nào em nên hỏi anh định làm gì!”

Đầu óc bị tê dại bởi hơi rượu của cô lập tức trở nên tỉnh táo. Cô ngồi bật dậy nhìn Âu Dương Y Phàm từ phòng trong đi ra.

Anh chàng vệ sĩ không dám không có nghĩa Âu Dương Y Phàm không dám. Loại hoa hoa công tử có tiền có thế như anh ta luôn tự cho rằng có thể dùng tiền để giải quyết mọi chuyện, chắc chắn việc gì cũng dám làm.

“Âu Dương Y Phàm, anh!” Tiểu Úc vừa nhìn thấy anh ta cởi áo vest, tháo cà vạt, sau đó cởi áo sơ mi, lưỡi cô bắt đầu cứng lại. “Anh... anh dám...”

Tiểu Úc uể oải bò xuống giường, vừa đi được hai bước đã bị anh ta tóm lại ấn xuống giường...

Cô phần nộ nhìn anh chàng vệ sĩ đứng bên cạnh. Anh ta vẫn đứng đó nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ kìm nén khó hiểu.

“Anh còn đứng đó làm gì?! Bỏ tôi trả tiền cho anh để đứng nhìn như vậy sao? Còn không mau ném tên cầm thú này ra ngoài kia cho tôi!”

Anh ta vẫn đứng yên bất động trước mặt bọn họ, hai bàn tay nắm chặt, buông thông hai bên sườn.

Cô định mắng chửi tiếp thì Âu Dương Y Phàm đột nhiên nói: “Anh có thể ra ngoài làm việc được rồi.”

“Vâng, thưa ông chủ!”

Cô ngậy người nhìn anh ta đi ra ngoài.

Khi ra đến cửa, anh ta hơi khựng lại rồi đi tiếp, từ từ khép cửa lại...

“Ông chủ?” Cô bán tính bán nghi nhìn Âu Dương Y Phàm. “Anh đã thuê anh ta?”

“Em đoán thử xem?!”

Việc này còn phải đoán nữa sao?!

Trời ạ! Những cuộc điện thoại đó không phải gọi cho anh ta đấy chứ? Nếu đúng thì hãy để cô chết đi cho xong!

Cô ảo não vô cùng, anh ta bắt đầu kéo áo cô xuống, bộ trang phục dạ hội vốn để lộ vai đã nhanh chóng bị anh ta kéo xuống đến eo... để lộ miếng dán bra của cô.

“Dừng tay!” Tiểu Úc muốn đánh anh ta nhưng cánh tay mỗi rũ hoàn toàn không có chút sức lực, đánh anh ta chẳng khác nào phũ bụi.

Cô vô cùng nghi ngờ ly rượu đó có vấn đề.

Anh ta túm lấy hai tay cô, ghì chặt về phía sau. Cô đã bị anh ta ôm chặt vào lòng như thế này...

“Âu Dương Y Phàm, anh cứ thử động vào tôi xem, tôi tuyệt đối không để anh được chết toàn thân!” Giọng nói run run vì sợ hãi của cô không có chút khả năng uy hiếp. “Anh đừng tưởng chiếm đoạt được cơ thể tôi thì tôi sẽ lấy anh, việc đó chỉ khiến tôi hận anh suốt đời!”

“Anh biết...”

Anh ta chỉ liếc nhìn cơ thể cô trong giây lát rồi nhìn đi chỗ khác.

Trong mắt anh ta thoáng hiện lên một chút dục vọng nhưng đó tuyệt đối không phải là cảm giác do bị kích thích đến phát điên...

Đúng lúc suy nghĩ của Tiểu Úc rơi vào trạng thái hỗn loạn, tiếng xô cửa rất lớn vang lên, Âu Dương Y Phàm đột nhiên buông tay cô, ôm trọn cô vào lòng...

Đèn flash, micro xuất hiện khắp căn phòng, cô sợ hãi co người vào trong lòng Âu Dương Y Phàm, úp mặt vào ngực anh ta, không dám động đậy.

Cuối cùng, Tiểu Úc đã hiểu anh ta muốn làm gì, chiêu này của anh ta thật quá nhẫn tâm.

Nếu anh ta cưỡng hiếp cô, cùng lắm ngày mai cô trả cho anh ta mười tệ và nói với anh ta: Tiểu thư ta đủ sức chơi!

Nhưng cảnh tượng này bị đám báo lá cải chụp được, ngày mai không chừng sẽ thêm một dòng tít nữa rồi đăng lên báo, bố cô không giết cô mới lạ đấy!

Giết cô cũng chẳng sao, chỉ sợ để giữ thể diện họ sẽ gả cô cho cái gã ngu ngốc này.

Không, giờ cô nhận ra anh ta không hề ngu ngốc!

Những câu vang lên khắp phòng:

“Anh Âu Dương, anh đang qua lại với Quan tiểu thư phải không?”

“Nghe nói anh đã theo đuổi cô ấy khá lâu, hiện giờ đã xác định mối quan hệ chưa?”

“Nghe nói hai bên gia đình có mối thâm giao đã lâu, họ đều dõi theo tình cảm của hai người, có thật vậy không?”

“Nghe nói hôm nay anh định đính hôn với Quan tiểu thư, có phải không?”

“Hai người sẽ kết hôn chứ?”

“...”

“Ra ngoài! Ra ngoài hết cho tôi!” Cô ôm hai tai gào lên, nhưng không ai thềm bận tâm đến cô.

Cuối cùng, thủ phạm chính cũng lên tiếng: “Lát nữa tôi sẽ cùng Quan tiểu thư xuống lầu để tuyên bố việc đính hôn đồng thời trả lời phỏng vấn của các vị, còn bây giờ đề nghị mọi người ra ngoài!”

Âu Dương Y Phàm ôm lấy cô đẩy về bảo vệ cùng súng aì, điều này càng chứng thực cho những suy đoán của đám nhà báo kia.

Anh chàng vệ sĩ cùng mấy người bảo vệ mời đám nhà báo đi ra, sau đó đóng cửa lại.

Mọi việc đều được giải quyết êm xuôi, đúng như sự sắp đặt đâu ra đấy của anh ta.

Thế giới này cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, có thể để Tiểu Úc bình tâm suy nghĩ. Cô vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của anh ta, gào lên: “Âu Dương Y Phàm, anh làm thế này là có ý gì?!”

“Anh cho em cơ hội để lựa chọn, một là ngoan ngoãn xuống lầu tuyên bố chuyện đính hôn với anh, hai là chúng ta sẽ làm nốt cái việc ban nãy vẫn chưa làm xong...” Anh ta chạm vào má cô, cơ thể cô, trên gương mặt hiện lên nụ cười ranh mãnh khiến người ta khiếp sợ. “Yên tâm, anh nhất định sẽ không để em thất vọng đâu.”

“Anh đừng có mơ!” Cô vội co người, lùi lại phía sau. “Tôi chẳng lựa chọn gì hết, tôi muốn về nhà!”

“Đằng nào anh cũng phải có em, đính hôn trước hay lên giường trước là do em tự quyết định.”

“Tôi... tôi muốn gọi điện cho bố tôi!”

“Tùy em.” Anh ta chỉ vào chiếc điện thoại ở trên bàn. “Anh nghĩ chú Quan không muốn nhìn thấy bức ảnh hủy hoại gia phong được đăng trên mấy tạp chí lá cải đó đâu.”

“Anh!... Anh đừng tưởng uy hiếp được tôi, bố tôi sẽ không để họ đăng những bức ảnh đó!”

“Anh có thể đăng trên mạng... Hiện giờ lượng người xem trên mạng cao hơn rất nhiều so với mấy tờ tạp chí đó. Tới lúc đó giới truyền thông sẽ thêm mắm thêm muối, bố em không chừng sẽ sắp xếp luôn cả việc kết hôn cho chúng ta ấy chứ, như vậy anh đỡ mất công lo nghĩ...”

“Anh còn đê tiện hơn tôi nghĩ!”

Anh ta mỉm cười vẻ không thèm bận tâm, lôi từ trong túi quần ra chiếc nhẫn kim cương, đeo vào ngón giữa của cô. “Anh cũng muốn chuẩn bị một lời cầu hôn thật lãng mạn nhưng em thà hằng ngày uống rượu say trốn vào một góc rồi khóc chứ không chịu tha thứ cho anh nên anh đành phải dùng đến thủ đoạn cực đoan này.”

“Tôi đâu có khóc vì anh chứ!”

“Đúng, em không khóc vì anh... chẳng qua chỉ là cứ đến mười một giờ đêm, em cầm di động lên, khóc và nói rằng: “Ivan, tại sao anh không gọi điện cho em?”.” Mặt anh ta sát lại gần hơn, nụ cười vô cùng xấu xa. “Em tắt máy thì làm sao anh gọi được chứ?”

Cô nghiến răng không biết phải nói thế nào.

Hiện giờ cô chỉ có một suy nghĩ, đó là ném anh chàng vệ sĩ từ tầng thứ hai mươi một xuống đất!

Âu Dương Y Phàm đứng dậy, mặc áo sơ mi, bước tới bên cửa sổ, chống hai tay lên bệ cửa, nhìn cảnh đêm bên ngoài, nét mặt đầy vẻ buồn bã, thất vọng.

“Tiểu Úc, tình cảm là thứ đôi bên cùng phải tự nguyện, anh đợi bao lâu cũng không thành vấn đề...” Anh ta buồn bã thở dài, tiếp tục: “Anh

muốn đính hôn với em, tuyệt đối không hề có ý ép em. Chẳng qua anh chỉ muốn nói với tất cả mọi người, bao gồm cả em rằng: Em là của anh! Khi anh còn trên thế gian này, không ai được phép mơ tưởng đến em...”

“Chỉ dựa vào chút thủ đoạn này của anh mà muốn có được tôi sao? Anh đừng có nằm mơ!”

Cô tháo chiếc nhẫn trên tay, vứt xuống sàn nhà.

Cứ tưởng thế này Quan Tiểu Úc cô sẽ sợ sao, sẽ khiến cô ngoan ngoãn đính hôn với anh ta sao? Còn lâu!

Cô chỉnh lại chiếc váy của mình, hít một hơi thật sâu, kéo cửa bước ra.

Bên ngoài, một đồng đèn flash và micro đang đợi cô.

Tiểu Úc đang định lên tiếng thì Âu Dương Y Phàm đã lao tới, ôm lấy cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói to: “Tiểu Úc, anh thực lòng yêu em! Khi anh sống trong sự tán dương của vô số người, chính em đã khiến anh nhận ra rằng mình đã tự phụ biết bao. Khi anh phải đối diện với sự chờ đợi khó khăn, chính em đã khiến anh nhận ra rằng trên thế giới này vẫn có người phụ nữ tình nguyện ở bên cạnh anh, em không bận tâm anh có gì, mất gì. Khi anh tưởng tình yêu là sự khát khao từ nội tâm, chính em đã khiến anh nhận ra rằng tình yêu có thể khiến người ta uống nước đá cũng bị bỏng rát, uống cà phê cũng cảm thấy ngọt ngào... Chỉ cần được ở bên cạnh em... Chỉ cần em cho anh cơ hội, anh tình nguyện thay đổi mọi thứ vì em, anh có thể mãi mãi là Ivan trong lòng em!”

Cô không cảm thấy cảm động, không hề cảm động chút nào!

Ánh đèn flash sao chói mắt đến vậy, chói tới mức khiến nước mắt cô trào ra...

Âu Dương Y Phàm nhân cơ hội cầm lấy tay cô, quỳ xuống, đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay tê dại của cô. “Em đồng ý lấy anh nhé?”

Sau đó, khi lưỡi của Tiểu Úc vẫn còn đang tê cứng, anh ta đứng dậy, ôm lấy eo cô, kéo cô sát vào người mình, hôn lên môi cô...

Nói thực lòng, kỹ thuật hôn của anh ta rất điêu luyện, trước bao nhiêu chiếc máy ảnh như vậy, anh ta vẫn có thể hôn thả nhiên đến thế.

Hai cặp môi mềm mại dính vào nhau, không mạnh, không nhẹ, không chậm, không nhanh, diễm tình mà không nhục dục...

Cô không biết, cô hoàn toàn không biết phải làm sao nữa!

Có thể cho cô cơ hội để nói một câu không, thực ra cô vẫn chưa đồng ý mà!

Ánh đèn flash nhấp nháy cũng được nhưng xin những camera kia đừng ghi hình, đây đâu phải là quay phim...

Ngày hôm sau, Tiểu Úc co người trong chăn cả ngày không dám ra ngoài.

Vừa sáng ra, Âu Dương Y Phàm đã tới, chân thành xin lỗi bố mẹ cô, còn nói hai người thực lòng yêu nhau, mọi việc trước kia đều chỉ là hiểu lầm.

Tiểu Úc cầm chiếc bình hoa cổ quý giá nhất của gia đình ném về phía anh ta. Đáng tiếc, anh chàng vệ sĩ đứng cạnh anh ta đã kịp thời đỡ được. Nếu như không phải do mẹ cô nhận thấy tâm trạng cô quá kích động, bảo Âu Dương Y Phàm cứ về đi đã thì chắc cô đã lao tới giết anh ta rồi.

Co người trong chăn, Tiểu Úc hồi hộp mở tờ tạp chí mà ban nãy anh ta vứt lại. Trên đó quả nhiên có đăng bức ảnh hôm qua anh ta cầu hôn và ôm

hôn cô, cả những lời “tỏ tình” đầy nóng bỏng nữa!

Bên cạnh còn có những dòng chữ vô cùng thâm tình nói rằng cô đã sung sướng đồng ý và họ chuẩn bị chọn ngày kết hôn.

Cô chắc chắn lúc đó mình không hề nói từ “đồng ý”, vấn đề là ánh mắt của cô trên bức ảnh... rõ ràng là đã đồng ý một trăm lần rồi! Tiểu Úc cầm gương soi đi soi lại, sao có thể như vậy được chứ?

Lẽ nào bức ảnh này đã được xử lý photoshop?

Đang lúc bối rối thì Lăng Lăng gọi điện tới: “Bạn yêu ơi, tớ nhìn thấy ảnh hai người ở trên mạng rồi, chụp đẹp đấy, còn sinh động hơn cả mấy bức ảnh PS của ảnh viện áo cưới.”

“Chị gái ơi, chị không nhận thấy là em đã bị hãm hại sao?”

“Ồ, có nhận thấy, bối cảnh là một phòng tổng thống của một khách sạn cao cấp nào đó... Nghe nói cũng chụp được vài tấm ảnh ở trong phòng nhưng do đương sự không đồng ý nên không đăng lên.”

“Cái gì!” Cái tên khốn đáng chết này, đúng là không sợ to chuyện. “Lăng Lăng, cậu đợi một lát, tớ đi giết chết tên Âu Dương Y Phàm đó rồi chúng ta nói chuyện tiếp!”

“Được, tớ đợi cậu!”

Hai ngày sau, Tiểu Úc vẫn trốn trong nhà không dám ra ngoài, Âu Dương Y Phàm mỗi ngày gọi điện nhiều lần nhưng cô đều không nghe. Thực ra cơn giận của cô đã nguôi ngoai từ lâu nhưng cô vẫn không muốn nhận điện thoại của anh ta, luôn cảm thấy một cảm xúc nhỏ nhoi đang lớn dần nơi đáy lòng sâu thẳm, khiến cô nghĩ tới anh ta là cảm thấy hoang mang, bất an.

Một hôm, cô đang ngủ thì bố cô đột nhiên bước vào phòng, nói: “Tiểu Úc, hôm nay bố dẫn con đi leo núi nhé?”

Cô ngồi bật dậy, dụi mắt. “Tim của bố không được khỏe, bố đừng đi nữa.”

“Ừ, vậy con cũng đừng có ngủ mãi như vậy, ra ngoài hít thở không khí cho thoáng, lên núi mà ngắm cảnh.”

“Ồ, vâng ạ!” Cô ngoan ngoãn đáp lời, xuống giường thay quần áo, đi giày thể thao rồi đi bộ về phía ngọn núi nhỏ vô danh gần nhà. Đi tới chân núi, cô ngạc nhiên dừng lại, sững sốt nhìn sợi dây cáp dài trước mặt mình.

Ngọn núi chẳng có bóng dáng một khách du lịch nào này sao lại có cáp treo chứ? Ai mà thừa tiền không có chỗ để tiêu vậy?

Cô tò mò bước tới, dưới chân núi có một cabin cáp treo, trên đó vẽ những đường nét màu tím nhạt hình một trái tim, ở chính giữa điểm xuyết một dòng chữ màu vàng: I need you!

Những hồi ức xưa cũ bị đánh thức, cô lại nhớ tới buổi tối Âu Dương Y Phàm công cô xuống núi.

Tình cảm vương vấn trong tim, đúng như câu nói: I need you!

Cô cần anh, cô đã không thể cưỡng lại sự dịu dàng của anh...

“Tiểu Úc...”

Cô vội vàng quay người lại, Âu Dương Y Phàm không biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô. Trên gương mặt anh vẫn là nụ cười đó, nụ cười mà cô luôn nhung nhớ.

Cô cố gắng che giấu sự kích động và mừng rỡ, giả vờ như không có chuyện gì, hỏi anh: “Cái này là anh làm đấy hả?”

“Đúng vậy!”

“Rồi hơi! Tôi đâu có cần...” Cô quay đầu đi tỏ ý xem thường, tiến thẳng về phía con đường nhỏ chỗ sườn núi.

“Bây giờ em không cần nhưng sẽ có một ngày em bị thương, sẽ có một ngày em mệt tới mức không đi nổi nữa, có một ngày em già tới mức không đủ sức để leo lên nữa, em nhất định sẽ cần đến nó, cần đến anh!”

Cao thủ tình trường, thật đúng là cao thủ tình trường, những lời yêu thương dù có sến đến mấy, khi được thốt ra từ miệng anh ta đều có thể chạm được đến từng góc ngách mềm yếu nhất của lòng người.

Miệng cô bất giác khẽ nhếch lên. “Những lời ngọt ngào đó anh có cần phải soạn trước không vậy?”

“Thi thoảng cũng cần.”

Cô phì cười. “Vậy hãy nói một đoạn đã được thảo sẵn cho tôi nghe xem nào.”

Anh cũng phì cười, không phải là nụ cười xấu xa xã giao mà là cười một cách thoải mái. “Em mắng anh chẳng sai chút nào. Anh có bao nhiêu người phụ nữ, bản thân anh cũng không đếm hết được, anh không phải lăng nhăng mà là vô tâm! Ngay đến loài sói cũng tiến hóa đến giai đoạn hiểu được cần phải chung thủy cho đến chết, tư tưởng của anh sao vẫn dừng lại ở xã hội nguyên thủy như vậy... Và cũng chính vì thế anh đã che giấu thân phận thực sự của mình với em, hy vọng sau khi hiểu anh thực sự, em sẽ thay đổi cách nhìn nhận về anh. Không ngờ anh lại chữa lợn lành thành lợn què, làm tổn thương em! Tiểu Úc, nếu em thực sự từng yêu Ivan thì xin hãy cho anh một cơ hội, để anh thay thế Âu Dương Y Phàm toàn tâm toàn ý yêu em!”

“Nghe muốn nổi da gà quá!” Tiểu Úc ôm lấy cánh tay, miệng cười tươi như một đóa tường vi.

“Còn nhiều lời nổi da gà hơn nữa đấy, em có muốn nghe không?”

“Tôi đâu phải chưa từng được nghe chứ!” Cô quay người đi lên núi, bước chân trở nên nhẹ bẫng, bước trên đường núi gập ghềnh mà cảm giác như đang bay vậy.

Âu Dương Y Phàm đuổi theo cô, kéo tay cô lại. “Phụ nữ ấy à! Lúc nào cũng nghĩ một đằng nói một nẻo. Rõ ràng là yêu anh mà còn không chịu thừa nhận.”

“Xí, anh ngoài vẻ ngoài hơi đẹp trai, có chút tiền, có chút tâm lý, có chút lãng mạn, tâm tình có chút xúc động ra, còn có điểm gì đáng để phụ nữ yêu chứ?”

“Ngần đó vẫn còn chưa đủ để phụ nữ yêu sao?!”

“Đủ sao?” Hình như là đủ rồi.

“Vậy anh nói thẳng cho em biết...” Anh ghé sát tai cô, hạ thấp giọng thì thầm: “Đợi tới đêm tân hôn, em sẽ phải yêu anh đến chết đấy...”

Cô nghiến chặt răng!

“Nếu em sốt ruột muốn biết ngay, cũng có thể không cần phải đợi lâu như vậy...”

Cô tức tới muốn ói máu!

Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc bố mẹ cô nhìn thấy điểm gì tốt ở người đàn ông này chứ?!

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Những Ngày Tháng Sống Chung

Thời gian trôi đi thật nhanh, ngoảnh đi ngoảnh lại đã tới lúc tốt nghiệp.

Tiểu Úc đang gặp khó khăn trong công việc, còn bị bố mẹ vô tình nhần tâm tổng ra khỏi nhà, lại còn lấy lý do đường đường chính chính là “muốn cô tự lập” để thu lại toàn bộ thẻ ngân hàng của cô, cuối cùng khiến cô nhận thức được sự thay đổi của lòng người, của nhân tình thế thái.

Dưới thời tiết nóng rực, Tiểu Úc kéo chiếc va li nặng trĩu, đứng bên vệ đường.

Muốn khóc mà không có nước mắt!

Có thể hiểu được trong hoàn cảnh bi thảm này, khi Âu Dương Y Phàm cầm lấy chiếc va li nặng trĩu từ tay cô, dẫn cô tới một khu chung cư vừa mới xây xong cô đã cảm kích thế nào, cô gần như xúc động đến rơi nước mắt, nói: “Sớm biết anh tốt với em thế này, hôm qua đã không cự tuyệt lời cầu hôn của anh rồi.”

“Em sẽ không cần phải quá cảm động, tiền nhà hằng tháng anh sẽ trừ dần vào tiền lương của em.”

Nghe thấy lời này của anh, mọi cảm xúc của Tiểu Úc lập tức biến mất. “Có ai đối xử với vị hôn thê của mình như anh không hả?”

“Chẳng phải là vị hôn thê sao? Đợi đến khi nào kết hôn rồi tính!”

Cô nhần nhin, ai bảo hôm qua cô từ chối lời cầu hôn của anh ngay trước mặt bố mẹ chứ, khiến hôm nay rơi vào tình cảnh này, đúng là tự làm tự chịu.

Âu Dương Y Phàm mở cửa phòng, trong nhà vẫn còn phảng phất mùi sơn. Nội thất đơn giản, tiện nghi, rất phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Cô bước vào phòng khách, cửa sổ sát đất kiểu Pháp sáng choang đập vào mắt, hai chiếc ghế mây được đặt phía trước cửa sổ, ở giữa là chiếc bàn tròn bằng sắt nghệ thuật, trên đó đặt hai chiếc cốc sứ để uống cà phê.

“Sao anh biết em thích...”

“Một buổi tối khi nói chuyện điện thoại, em vô tình nói rằng: “Nếu có thể lựa chọn, em thích được cầm cốc cà phê, nằm trên chiếc ghế mây, ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố qua khung cửa sổ và cùng kể chuyện cho nhau nghe...””

“Cảm ơn anh!”

Tiểu Úc nhận ra mình ngày càng thích anh. Người đàn ông tâm lý, lãng mạn luôn có sức hấp dẫn khiến phụ nữ không thể kháng cự.

Cô đi vào phòng ngủ, nằm xuống chiếc giường mềm mại, ôm ái, thả lỏng cơ thể đang mệt mỏi. “Thoải mái quá!”

Âu Dương Y Phàm dựa vào cửa, nói: “Nếu em muốn ngủ ở đây thì anh cũng không phản đối... nhưng nếu em thấy phiền thì có thể ngủ ở phòng khách, vì đây là phòng của anh.”

“Cái gì?!” Cô giật mình ngồi phắt dậy, lúc này mới để ý thấy trong phòng quả thực có bày đồ đạc của anh.

“Anh sợ em không gánh nổi chi phí của căn hộ này nên anh mới có lòng tốt gánh một phần giúp em.”

“Anh có thể tìm lý do nào phù hợp một chút được không hả?”

“Cũng được!” Anh ngẫm nghĩ một lát, nói: “Xét thấy để tiện cho việc em giám sát cuộc sống về đêm của anh, anh quyết định sẽ ở lại đây, để em khỏi phải thấp thỏm lo lắng, nửa đêm canh ba cũng xông vào nhà anh kiểm tra.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Anh muốn để tiện cho việc giám sát cuộc sống về đêm của em thì đúng hơn!”

“Em cũng có thể hiểu là anh không yên tâm để em sống một mình ở đây, lo lắng đêm đến em gặp phải kẻ háo sắc!”

“Gặp kẻ háo sắc vẫn còn hơn là ở chung nhà với một kẻ háo sắc!”

Anh vẫn trơ mặt không chút xấu hổ, cười, nói: “Anh lấy nhân cách của mình để thề với em, anh tuyệt đối sẽ không động vào em!”

“Ngay cả khi anh có nhân cách, em cũng không tin... Huống hồ anh làm gì có chứ!”

Anh từ từ bước về phía cô, đến lúc hơi thở của anh phả vào tai cô. “Nếu anh muốn động vào em, còn phải đợi tới hôm nay sao? Nói thực, với thân hình này của em, anh thực sự không có suy nghĩ gì xa xôi cả”

“Anh cút đi!”

Cô ném chiếc dép về phía anh, đáng tiếc anh tránh được.

Cô vừa cầm chiếc còn lại lên đã nghe thấy bên tai vang lên giọng nói dịu dàng như nước của anh: “Tiểu Úc, thực ra anh không muốn mỗi tối khi nhớ em, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của em trong điện thoại...”

“...”

Chiếc dép trong tay rơi xuống sàn nhà.

Giây phút đó, cô đã có một quyết định ngu xuẩn nhất trong đời, sống chung với một người đàn ông mà tình sử phong lưu có thể viết thành một cuốn sách.

Haizz! Tại sao cô biết rõ loại người như anh nói mười câu thì có tới chín câu là nói dối, vậy mà vẫn tin tưởng, không chút nghi ngờ cái câu nói dễ nghe nhất đó, cam tâm chấp nhận chứ?

Phụ nữ mà! Mãi mãi không cưỡng lại được những lời đường mật của đàn ông!

Không, không thể vờ đùa cả năm thế được! Phải nói là Quan Tiểu Úc à, mà mãi mãi không cưỡng lại được những lời đường mật của người đàn ông này!

Cô nam quả nữ sống chung một nhà, đây là tình tiết nguy hiểm nhất, dễ dẫn đến sai lầm nhất trong các tiểu thuyết ngôn tình.

Để an toàn hơn, Tiểu Úc đã lôi mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình ra đọc, tổng kết những việc cần phải chú ý.

Cô còn thảo ra một hiệp định quân tử, đọc to cho Âu Dương Y Phàm nghe: “Điều một, buổi tối uống rượu rồi thì không được về nhà.”

Anh hỏi: “Tại sao?”

“Ngộ nhỡ anh uống rượu xong làm bậy thì làm thế nào?”

“Vậy em không sợ anh uống rượu xong làm bậy ở bên ngoài à?”

Nói cũng phải, cô lập tức cầm bút gạch điều khoản này đi. Ngẫm nghĩ một lát, cô quyết định giữ lại điều khoản một đồng thời sửa lại một chút: “Buổi tối uống rượu xong phải về nhà ngay.”

“Ừm, anh nhớ rồi!”

“Điều hai, khi đi vệ sinh và đi tắm phải chốt cửa.”

Anh tò mò nhìn cô từ trên xuống dưới. “Không phải là em có thói quen nhìn trộm đàn ông tắm đấy chứ?”

“Anh đừng có tưởng bở! Em chỉ sợ vô tình đi vào, nhìn thấy những thứ không nên nhìn thôi.”

“Vậy thì em quá may mắn đấy, anh từ nhỏ đã luyện tập thể thao, thân hình đẹp lắm!”

Lần này tới lượt Tiểu Úc nhìn anh từ trên xuống dưới, dáng người cao lớn, làn da để lộ bên ngoài áo sơ mi nhẵn nhụi, cơ bắp dưới áo hình như cũng rất rắn chắc, chiếc quần âu mặc trên người anh rất phù hợp, có lẽ chân anh cũng rất thẳng...

Âu Dương Y Phàm cười ranh mãnh, nháy mắt với cô. “Xem ra không chỉ phải chốt cửa khi đi tắm, mà lúc ngủ cũng cần phải chốt cửa mới được.”

Cô quay mặt đi chỗ khác, ngại ngùng đưa tay sờ hai má nóng bừng của mình.

“Điều ba, không được phép quấy rối tình dục.”

“Có tiêu chuẩn để đánh giá không?”

Cô cố gắng ngẫm nghĩ, trong các văn bản pháp luật họ định nghĩa như thế nào về quấy rối tình dục nhỉ? Hình như là không được tiếp xúc với cơ

thể của người khác giới, không được dùng những ngôn từ ám chỉ tình dục để khiêu khích...

Cô cắn bút, vắt óc suy nghĩ.

Không ngờ Âu Dương Y Phàm đột nhiên đưa tay ra, kéo mạnh tay cô, cô mất thăng bằng, ngã xuống sofa.

“Anh...”

Anh ôm lấy eo cô, lật người lại, để cô nằm ở bên dưới, cơ thể rắn chắc khỏe mạnh đè hẳn lên cơ thể mềm mại của cô.

“Anh làm gì vậy?”

“Em thử nói xem?”

Đôi môi nóng bỏng của anh nuốt chửng cặp môi của cô...

Lần này anh hôn không hề dịu dàng chút nào, cặp môi bá đạo thậm chí hoang dại cắn môi cô, chiếc lưỡi ướt át luồn qua răng cô, di chuyển, trêu chọc đầy phóng túng trong miệng cô...

Cô không làm chủ được bản thân, ôm lấy cổ anh, để mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Phản ứng của cô càng kích lệ Âu Dương Y Phàm, anh hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng mãi miết...

Tay anh từ từ di chuyển lên phía trên, cuối cùng chạm vào bầu ngực mềm mại của cô.

Cô muốn nói “đừng” nhưng miệng chỉ lúng búng phát ra những tiếng rên khe khẽ. Cơ thể cô bắt đầu nóng bừng, cánh tay ôm lấy cổ anh bất giác

siết chặt, người áp sát cơ thể trắng kiện của anh, môi lưỡi đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh...

Dần dần, môi anh di chuyển xuống dưới, hôn cằm cô, hôn chiếc cổ trắng ngần của cô, cổ áo cô đang mở rộng, môi anh di chuyển xuống dưới... Đầu lưỡi liếm láp, ngón tay vuốt ve và cả cái vật thể đang cương cứng một cách bất thường đó.

Một người chưa từng tiếp xúc thân mật với cơ thể của người khác giới như cô cũng không ngăn nổi toàn thân nóng rực, tay cô khẽ di chuyển trên tấm lưng to rộng của anh...

Khi hai người hôn nhau gần như sắp mất hết lý trí thì Âu Dương Y Phàm lại buông cô ra, cười, hỏi: “Thế này có tính là quấy rối tình dục không?”

Cô đỏ bừng mặt, đầu óc hỗn loạn làm sao biết được thế nào là quấy rối tình dục, thế nào là tình cảm lưu luyến má áp tai kề chứ!

“Ồ! Anh hiểu rồi!” Anh gật gù. “Còn quy định nào nữa không?”

Cô khẽ lắc đầu, úp mặt vào ngực anh, lắng nghe trái tim anh vẫn đang đập rộn ràng.

Tim anh đập như vậy là vì cô phải không? Trái tim đó có phải đã hoàn toàn thuộc về cô rồi không?

Cô vẫn không dám khẳng định.

Những ngày tháng sống chung, họ sống với nhau rất hòa thuận.

Ivan sắp xếp để cô làm việc tại phòng Tài vụ trong công ty của Lâm Quân Dật, chủ yếu chịu trách nhiệm chỉnh lý sổ sách của công ty. Do công ty quản lý nghiêm ngặt, hằng ngày cô phải đi làm rất sớm và về rất muộn.

Nhưng bất kể mấy giờ tan làm, khi cô rời khỏi công ty, Ivan đều đứng đợi cô ở cổng. Anh chưa từng nói cho cô biết mấy giờ anh tới, cũng chưa từng hỏi cô mấy giờ tan làm. Câu đầu tiên anh nói mỗi lần gặp cô đều là: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Đa phần bọn họ ăn chút gì đó ở bên ngoài rồi về nhà, thi thoảng có hôm tâm trạng tốt, cô cũng nổi hứng nấu một vài món ăn theo sách hướng dẫn, bất kể có ngon hay không, Ivan đều ăn hết, không để thừa chút nào.

Ăn cơm xong, họ cùng ngồi trên sofa xem ti vi. Đương nhiên, bọn họ cũng tranh nhau điều khiển ti vi nhưng nguyên nhân khác hẳn những cặp nam nữ khác.

Tuần đầu tiên, hai người xem cùng nhau rất hòa thuận.

Bất luận anh xem chương trình gì, phim hành động, NBA, bóng đá, thậm chí “phim nóng”, cô đều ngồi bên cạnh xem cùng một cách say sưa.

Một hôm, ba giờ đêm, Ivan thức dậy xem bóng đá, cô cũng hào hứng chạy ra xem.

“Không ngờ em cũng thích xem bóng đá như vậy.” Ivan cầm một chiếc gối dựa đặt lên trên, ra hiệu cô có thể nằm xuống.

“Thích chứ!” Cô nằm xuống, nhìn chăm chăm màn hình ti vi, nói: “Raul là cầu thủ em thích nhất, anh nhìn xem anh ấy có phải càng lúc càng manly không, trông anh ấy... mới đẹp trai làm sao!”

Anh lập tức chuyển sang kênh khác, xem bản tin thế giới.

“Ê! Anh có ý gì vậy?!”

“Em nên xem tin tức nhiều hơn, tìm hiểu về tình hình quốc tế.”

Từ đó về sau, chỉ cần chương trình nào có xuất hiện các anh chàng đẹp trai, anh đều không cho bật, cuộc chiến tranh giành chiếc điều khiển ti vi bắt đầu bùng nổ!

Về sau, do mâu thuẫn không thể hòa giải, họ quyết định không xem ti vi nữa, mỗi tối nằm trên ghế uống rượu vang, tâm sự. Cho tới lúc cô ngủ rồi, Âu Dương Y Phàm sẽ lặng lẽ bế cô về phòng, đắp chăn cho cô rồi lặng lẽ rời đi.

Nhưng trong cuộc sống ngọt ngào ấm áp này của họ dường như lại thiếu một chút cảm xúc mãnh liệt!

Cô nhớ trước kia trên những chiếc ghế dài phía trước khu ký túc xá trong trường hoặc trong những góc tối chốc chốc đều nhìn thấy những cặp tình nhân lén hôn nhau, lưu luyến không rời, tình cảm không kiềm chế được.

Giờ đây, họ, cô nam quả nữ sống cùng một nhà, thiên thời địa lợi, sao Âu Dương Y Phàm, một gã hoa hoa công tử, lại không có hành động nào vậy? Mặc dù cô không phải là một phụ nữ hủ bại lúc nào trong đời cũng toàn những ý nghĩ về tình sắc, nhưng cũng khó tránh khỏi việc thầm mong chờ anh thi thoảng tỏ ra bị kích thích một chút, có những ý nghĩ không nên có về cô, thậm chí đưa ra những yêu cầu vô lễ một chút để cô có cơ hội kiên quyết từ chối và thể hiện sự tự tôn của mình.

Tại sao ngay đến một lần cũng chẳng có vậy?

Trừ phi...

Cô thực sự không gợi cảm, thu hút bằng những nữ minh tinh đó.

Đêm khuya, Tiểu Úc tắm xong, bất giác dừng lại trước gương, bộ ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, cái bụng phẳng lì, thân hình chữ S tiêu

chuẩn, mặc dù thường ngày cô mặc áo phong, quần bò nhưng cũng đâu tới mức không thể nhận ra chứ!

Nói thân hình cô không đẹp, xem ra hôm nay phải cho anh biết thế nào là “thân tàng bất lộ” mới được!

Tiểu Úc tiện tay ném bộ quần áo ngủ kín mít mới mau cách đây nửa tháng vào máy giặt, cầm chiếc khăn tắm màu trắng quấn quanh người, tháo khăn trùm đầu để cho mái tóc ướt xòa xuống hai bên mặt, làm tôn thêm vẻ nữ tính...

Đẩy cửa phòng tắm bước ra, cô giống như những cô gái trên ti vi, giữ mái tóc ướt, liếc nhìn anh bằng ánh mắt khiêu khích. Ánh mắt anh dừng lại trên cơ thể cô, nhìn từ trên xuống dưới rồi lại nhìn từ dưới lên trên.

Cái nhìn tiêu chuẩn của một gã hoa hoa công tử!

Không dâm, không tục nhưng đủ khiến cho phụ nữ phải đỏ mặt và trái tim đập rộn ràng.

Cô cố tỏ ra trấn tĩnh, chậm rãi bước tới gần anh, làm như không có chuyện gì, từ từ gác hai chân lên sofa, dựa người vào chỗ tay vịn. Cô cứ tưởng lần này Âu Dương Y Phàm nhất định sẽ phải có cái nhìn khác về thân hình của cô.

Nhưng đợi một lúc lâu, cô ngồi lâu tới mức người tê cứng vẫn không thấy anh có hành động gì đặc biệt cả.

Tiểu Úc liếc mắt nhìn trộm anh, mới phát hiện ra anh đang chuyên tâm xem lại NBA!

Cô đang định bắt anh chuyển sang kênh khác thì thấy anh vươn vai, đứng dậy, nói: “Anh thấy hơi mệt, anh đi ngủ trước đây, chúc em ngủ ngon!”

Không phải chứ?!

Anh ta rốt cuộc có phải là đàn ông không vậy?

Cô đang nghi ngờ mắt Âu Dương Y Phàm có vấn đề thì bất ngờ anh ghé sát tai cô, khẽ nói: “Nếu muốn dụ dỗ anh, lần sau tốt nhất đừng mặc gì cả...”

“Anh... Hạ lưu, vô sỉ!”

“Em nhầm rồi!” Anh cười, hôn lên bờ vai trần thơm mùi sữa tắm của cô, hơi thở ấm nóng khiến trái tim cô bồng rút.

“Nếu một người quân tử như anh còn bị coi là hạ lưu, vô sỉ thì em đừng trông chờ gì ở những người đàn ông khác nữa!”

Anh cười, hôn lên má cô, vỗ vai cô rồi quay người đi vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại.

Tức nhất là anh lại còn chốt cửa, như thế cô sẽ làm gì vô lễ với anh không bằng!

Cô đầm đẫm ngực một lúc mới bình tĩnh lại được, cô bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc mình có phải là phụ nữ hay không!!!

Thật không có sự đả kích nào bằng, không có sự đả kích nào bằng!

Để tìm lại sự tự tin, đến cuối tuần, Tiểu Úc lập tức tới trung tâm thương mại mua một bộ váy thật nữ tính rồi uốn lại tóc thật quyến rũ, còn tới trung tâm thẩm mỹ để massage toàn thân. Đương nhiên là đã quẹt đến cháy cả thẻ tín dụng, có lẽ phải nửa năm tiền lương của cô mới có thể trả hết.

Chập tối, cô bước những bước gợn cảm trên đôi giày đen cao gót từ thẩm mỹ viện đi ra, chiếc váy ngắn bằng lụa màu đen bó sát người làm nổi

bật những đường cong quyến rũ, cổ áo hơi trễ để lộ khe ngực vừa đủ khiến những người đàn ông bình thường phải nghẹt thở, đôi chân thon dài, làn da đánh thêm chút phấn trông mịn màng hơn cả lụa...

Nếu như thế này vẫn chưa thể thu hút được anh ta thì anh ta nhất định không phải là một người đàn ông bình thường!

“Mệt quá!” Tiểu Úc ngồi vào xe của anh, thò tay xuống xoa xoa mắt cá chân rồi dần dần dịch chuyển lên cổ chân, đầu gối...

“Đi suốt cả ngày, đau chân quá!” Cô ngược mắt nhìn, thấy Âu Dương Y Phàm vẫn đang chuyên tâm lái xe, hoàn toàn không bận tâm tới những hành động của cô.

“Buồn quá, nghe chút nhạc nhé?” Cô quyết định thực hiện phương án hai, từ từ cúi người bật CD, chọn loại nhạc dạt dào cảm xúc nhất...

Âu Dương Y Phàm cuối cùng cũng dịch chuyển ánh mắt về phía cô, từ góc độ của anh, vừa hay có thể nhìn thấy bộ ngực căng tròn nõn nà của cô.

Anh phanh gấp, cô suýt chút nữa thì bay ra ngoài.

Tiểu Úc xoa phần vai vừa bị va đập, tỏ vẻ vô tội, cảm thấy vô cùng hối hận vì mình đã không thắt dây an toàn. Chỉ mãi nghĩ cách quyến rũ anh ta mà quên mất anh ta lái xe tệ đến mức nào!

“Em cảm thấy trò này thú vị lắm sao?” Anh hỏi.

“Hả? Ồ! Cũng không có ý gì cả.”

Kỳ thực cũng không thú vị lắm, cũng không phải là muốn dụ dỗ anh, cô chỉ muốn cho anh biết rằng cô là một phụ nữ. Chỉ có vậy mà thôi.

“Vậy sao?” Tay anh đặt lên bờ vai trần của cô, ánh mắt trong đêm tối chan chứa thâm tình mê hoặc.

Vai đang đau, dưới những ngón tay thon dài của anh trở nên tê dại, mất hết cảm giác...

Anh bóp vai cho cô, xoa bóp, xoa bóp rồi từ từ dịch chuyển lên phía trên, nhẹ nhàng như không, khiến cô cảm thấy người ngứa ngáy khó chịu.

Cô đang định lẩn tránh thì ngón tay của anh lại luồn vào mái tóc bên tai cô, như thế chỉ vô tình chạm vào dây thần kinh nhạy cảm sau tai cô, trên miệng lại hiện lên nụ cười xấu xa đó, ánh mắt vẫn trần trụi đầy mê hoặc.

Anh từ từ tiến sát gần cô, hơi thở nóng bỏng qua kẽ răng phả vào bờ môi cô...

Nhưng anh không hề hôn cô mà chỉ thì thầm vào tai cô: “Em có muốn thử không...”

Một câu hỏi đầy thâm ý sâu xa, hơi thở đều đặn vừa phải khiến cô cảm nhận được ngọn lửa nồng nhiệt chưa từng nếm trải. Nhịp tim và hơi thở đều dừng lại, cô hoàn toàn quên mất mình đang ở chỗ nào, sự khát khao phản nghịch dâng lên từ trong đáy lòng!

Lúc này cô như đang ở trên chín tầng mây, mãi miết suy nghĩ về câu hỏi của anh thì Âu Dương Y Phàm bỗng buông cô ra, nụ cười càng trở nên xấu xa hơn bao giờ hết. “Vậy em đồng ý lấy anh nhé?”

Cuối cùng cô đã biết sự khác biệt giữa một gã hoa hoa công tử và một kẻ háo sắc là như thế nào!

Đây đâu phải chỉ là biết tán tỉnh bình thường chứ!

Cô điều chỉnh nhịp thở, nói: “Anh không bán nhan sắc, quả thật là lãng phí!”

Trong đêm tối, dưới ánh đèn đường đỏ quạch, anh bỏ cánh tay đặt lên bệ cửa sổ xe xuống, chống tay lên cằm, nhìn thẳng vào mắt cô... Trong đôi mắt nheo lại đó ẩn chứa một nụ cười khó hiểu, cô cố tình không nhìn vào mắt anh, không nhìn vào mái tóc bay nhẹ trong gió của anh thì lại phát hiện những đường nét gợi cảm hiện lên dưới chiếc áo sơ mi màu đen của anh, phần da thịt lộ ra ngoài cổ áo còn mịn màng hơn cả da của cô.

Cái giai điệu chết tiệt này càng khiến tâm trí cô rối loạn, lúc đó sao cô lại nghĩ tới việc chọn một bài hát nước ngoài chứ!

Love... Love... mãi không dừng lại.

Miệng anh từ từ hé mở, giọng nói trầm ấm như tiếng nhạc phát ra từ cây đàn cổ: “Còn nhớ em từng nói, anh toàn gặp những phụ nữ hư vinh thích tiền đã vội tưởng mình có sức hấp dẫn không thể kháng cự... Giờ em còn nghĩ như vậy nữa không?”

Cô nuốt nước bọt, nói đồng dục: “Em đói rồi, em muốn đi ăn chút gì đó!”

Qua kiểm chứng, cô có được coi là một phụ nữ có sức hấp dẫn hay không cô cũng không biết, còn anh chắc chắn là một người đàn ông, một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn.

Do người đàn ông trước mắt cô đây có vẻ gợi cảm đầy mê hoặc, không cẩn thận sẽ bị bắt mất hồn phách, nếu tiếp tục trò chơi này, chắc chắn cô sẽ không thoát ra được.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cảm Giác Âm Muộn

Có lẽ càng không có được thứ gì thì người ta lại càng muốn có thứ đó. Sau ngày hôm ấy, cái miệng không cười cũng khẽ nhếch lên, đôi mắt mơ màng khó hiểu, những đường nét cơ thể rắn chắc ẩn giấu dưới bộ quần áo của Âu Dương Y Phàm luôn lảng vảng trong đầu Tiểu Úc, đuổi cũng không chịu đi.

Đặc biệt là hôm nay, khi cô nghe thấy các đồng nghiệp nữ trong công ty hình dung về sếp lớn rất ít khi lộ diện, đẹp trai quyến rũ, nói khi anh cười vô cùng gợi cảm, cô đã rất muốn gặp anh, muốn xem anh có thực sự gợi cảm như những lời đồn thổi kia hay không.

Đáng tiếc, tối nay Âu Dương Y phàm cùng Lâm Quân Dật phải ra ngoài tiếp khách, rất muộn rồi vẫn chưa thấy về, Tiểu Úc đã xem hết hai đĩa phim, uống ba cốc cà phê, đi ra ban công ngóng không biết bao nhiêu lần, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng cái xe Posrsche xấu xí đó đâu. Cô không cưỡng lại được cơn buồn ngủ nữa, nhào người trên sofa ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cuối cùng cô đã thấy nụ cười của anh, đúng là gợi cảm, quyến rũ tới mức khiến tim cô đập rộn ràng...

Đã quá nửa đêm, ánh đèn mờ tối, bóng người mờ ảo. Âu Dương Y Phàm đã ngà ngà say, khẽ khàng cầm chìa khóa vào ổ mở cửa, mệt mỏi vứt chiếc áo vest xuống nền nhà, lê những bước chân nặng nề tới trước sofa.

Anh đang định ngồi nghỉ một lát thì bất ngờ nhìn thấy Tiểu Úc đang ngủ trên sofa.

Dưới ngọn đèn tường lặng lẽ, cô đang ngủ rất ngon lành, chiếc váy ngủ mềm mại tuột xuống dưới vai, mái tóc xoăn xõa xuống bờ lưng trần trắng nõn, dưới ánh đèn màu hồng nhạt, cơ thể cô toát lên vẻ quyến rũ vô cùng...

Anh cười khở lắc đầu. Khi vừa mới sống chung, Tiểu Úc mặc một bộ quần áo ngủ kín mít mà vẫn còn nhìn anh với ánh mắt cảnh giác, cứ như thể mắt anh là tia X có thể nhìn xuyên qua lớp vải bông dày kia vậy. Về sau, cô yên tâm hơn về khả năng tự kiểm soát bản thân của anh, những bộ quần áo ngủ kín mít được thay bằng những bộ váy sa tanh. Có một lần nửa đêm tỉnh giấc, cô mặc một bộ váy ngủ gần như trong suốt chạy ra ngoài lấy nước uống, đúng lúc anh vẫn chưa ngủ, anh đã kìm nén dục vọng, tỏ ra vô cùng “quân tử”, coi như không nhìn thấy cô, tiếp tục xem ti vi. Kể từ đó, cô càng yên tâm về khả năng tự kiểm soát bản thân của anh, thoải mái mặc những bộ váy ngủ lượn qua lượn lại trước mặt anh, coi anh như Liễu Hạ Huệ 1 ôm người đẹp cả đêm mà vẫn không có ý nghĩ xấu xa.

1. Liễu Hạ Huệ (720- 621 TCN): người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Còn hôm nay càng kinh khủng, ngay cả chiếc bra cô cũng bỏ luôn, tắm xong là khoác bộ váy ngủ mỏng tang rồi ngủ quên trên sofa, hoàn toàn không xem anh là đàn ông nữa rồi!

Dưới tác dụng của hơi men và cảnh tượng kích thích thị giác này, trong lòng anh dâng lên dục vọng không thể kiểm soát nổi. Anh tiến lại sát gần cô, quỳ xuống trước sofa, nhẹ nhàng hôn lên má cô, da mặt cô mịn màng, mềm mại khiến anh không kiềm chế nổi muốn thưởng thức nhiều hơn nữa. Đưa mắt nhìn người đẹp ở trong lòng, cô vẫn đang ngủ rất say, miệng dường như vẫn đang nhoẻn cười, anh càng có thêm động lực, đặt môi mình lên bờ môi mềm mại của cô rồi từ từ di chuyển xuống dưới...

Cho tới khi anh hôn tới bờ vai lộ ra của cô thì cô tỉnh giấc, mơ mơ màng màng mở mắt.

“Anh về... rồi à?” Đường như cô không có chút ý thức nào là mình đã bị xâm phạm, dựa người vào lòng anh, dụi dụi mắt.

Chiếc váy ngủ hờ hững trên người cô đã không thể che được những vị trí cần phải che đậy rồi.

Anh khẽ hắng giọng, cố gắng mấy lần vẫn không sao rời mắt khỏi cơ thể quyến rũ của cô được. Còn cô vẫn cứ dựa vào anh khiến anh có thể ngửi thấy rõ mùi hương sau khi tắm của cô.

Cô cũng ngửi thấy mùi trên người anh. “Anh đi tiếp khách nào vậy? Uống nhiều rượu thế!”

“Một người bạn từ Mỹ trở về.” Anh cười, ậm ờ trả lời. “Anh và Quân Đạt đưa bạn ra ngoài ăn cơm, trò chuyện một lúc.”

“Ồ!” Cô nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, cũng không hỏi thêm nữa. “Chắc anh đã mệt rồi, đi tắm rồi ngủ sớm đi, em cũng đi ngủ đây.”

Thấy cô trèo xuống sofa, Âu Dương Y Phàm lưu luyến ôm lấy eo cô từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên bờ vai cô. Kể môi anh là làn da trắng mịn của cô, trong lòng anh là cơ thể mềm mại của cô, nơi đầu mũi anh là mùi hương ngọt ngào của cô, anh dù có tự kiểm soát tốt đến mấy cũng khó có thể chế ngự nổi những khao khát đã dồn nén bao ngày tháng qua.

Anh muốn có cô, danh chính ngôn thuận có được cô. “Tiểu Úc, chúng ta kết hôn nhé?”

“Chẳng phải đã nói là hai năm nữa sẽ tính sao?”

“Anh không muốn đợi nữa rồi.”

Kỳ thực, dẫn Tiểu Úc đầu óc trong sáng, ngây thơ lên giường là việc dễ như trở bàn tay, nhưng anh muốn cô cam tâm tình nguyện trao tất cả cho anh, không chút hối hận, nuối tiếc.

Cô quay người lại, trên gương mặt không có vẻ hạnh phúc và sung sướng mà anh muốn nhìn thấy, cô nhìn anh vẻ khó xử. “Chúng ta quen nhau còn chưa tới một năm, vẫn cần thời gian để hiểu nhau hơn.”

Câu trả lời không có gì bất ngờ.

Những người phụ nữ muốn lấy anh thì nhiều lắm, nhưng anh chẳng muốn lấy ai, còn người phụ nữ mà anh muốn lấy thì lại không muốn lấy anh.

Anh buông cánh tay đang ôm cô ra, không muốn ép buộc cô. “Tùy em thôi.”

“Ivan...”

“Em đi ngủ đi, anh đi tắm đây.” Anh cởi áo sơ mi, đi vào phòng tắm.

Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng nước xối xả nghe sao cô độc, thê lương đến vậy.

Tiểu Úc nhìn cánh cửa phòng tắm khép chặt, cô biết cự tuyệt hết lần này tới lần khác như thế này sẽ làm tổn thương anh, cô không phải không muốn lấy anh, ngược lại, cô yêu anh, rất muốn sống suốt đời bên cạnh anh, mỗi ngày mở mắt có thể nói với anh “chào buổi sáng”, buổi tối nói “chúc anh ngủ ngon” rồi mới yên tâm đi ngủ nhưng cô không biết sự nhiệt tình của anh có thể kéo dài bao lâu, không dám tin rằng hôn nhân có thể giữ được trái tim của một người đàn ông như anh.

Ngộ nhỡ một ngày cảm giác mới mẻ của anh về cô biến mất, anh chán ghét cái thế giới buồn tẻ, vô vị của riêng hai người, lại ra ngoài tìm kiếm

cảm giác mới lạ, vậy thì cô biết phải làm thế nào?

Cô vẫn cần thời gian, dùng thời gian để nghiệm chứng tình cảm mà anh dành cho cô rốt cuộc là tình yêu hay chỉ là sự rung động nhất thời.

Khi chuẩn bị về phòng, cô vô tình phát hiện thấy chiếc áo vest đắt tiền của Âu Dương Y Phàm bị vứt gần cửa, bèn đi tới nhặt lên cho anh, phủi lớp bụi bám trên áo, không ngờ một mẫu giấy nhỏ từ trong túi áo rơi ra.

Nét chữ trên đó rất thanh tú, khoáng đạt, còn thoang thoảng hương thơm, vừa nhìn là biết ngay tờ giấy này đến từ một người phụ nữ.

Phòng 2107 đơn nguyên 5A tòa nhà Cẩm Tú

Tiểu Úc nắm chặt tay, vò nát tờ giấy nhưng cô cố gắng thật bình tĩnh, tự nhủ có lẽ chỉ là một người phụ nữ lạ nhét vào tay anh, vì lịch sự nên anh mới bỏ vào túi áo, sau đó lại quên không vứt đi. Có thể đây chính là địa chỉ của người bạn từ Mỹ về của anh...

Người bạn từ Mỹ về? Anh và Lâm Dật Quân cùng đi?

Lòng cô bỗng chùng xuống, sự nghi ngờ dường như lan tỏa khắp đầu cô, càng lúc càng khiến tim cô thắt lại...

Âu Dương Y Phàm tắm xong bước ra ngoài, nhìn thấy cô vẫn ngồi trên sofa, tỏ vẻ kinh ngạc. “Sao em vẫn chưa ngủ?”

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” Cô gượng gạo nói.

Anh kéo kín chiếc áo bông, ngồi xuống cạnh cô. “Em muốn nói chuyện gì?”

“Hôm nay anh đi gặp ai vậy?”

Anh lảng tránh ánh mắt sắc sảo của cô, cúi xuống chần chừ rất lâu. Sự chần chừ hồi lâu đó càng chứng minh cho những nghi ngờ ban nãy của cô.

“Lâm Nhĩ Tích quay về rồi phải không?”

Âu Dương Y Phàm ngạc nhiên ngẩng lên, khi nhìn thấy tờ giấy mà Tiểu Úc đưa ra trước mặt anh, anh biết mình không thể giấu giếm được nữa.

“Ừ... Lâm Nhĩ Tích về rồi, hẹn anh và Quân Dật ra ngoài nói chuyện.”

Ngọn lửa ngọn ngụt bốc lên tận ngực Tiểu Úc. Cô hít một hơi, kiềm chế nói: “Nói chuyện rất vui phải không?”

“Không... có gì. Nói về cuộc sống hiện tại của chúng ta, anh nói với cô ấy là chúng ta đã sống chung, sống với nhau rất hòa thuận.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh đi về?”

“Vậy cô ấy đưa cho anh địa chỉ này là có ý gì?”

“Đây là địa chủ chỗ ở của cô ấy...” Anh liếc nhìn sắc mặt của cô, do dự nói tiếp: “Cô ấy bảo anh có thời gian thì tới nhà cô ấy chơi. Bất kể trước kia có thế nào, bọn anh vẫn là bạn, nếu em không để ý, anh nghĩ...”

“Đương nhiên là em để ý rồi!” Cô tức giận đứng bật dậy, không thể kiềm chế thêm được nữa. “Cô ta biết rõ anh tình cũ chưa hết, còn bảo anh tới nhà cô ta, cô ta coi em là gì chứ? Anh coi em là gì chứ?”

“Ai nói anh với cô ấy tình cũ chưa hết chứ?”

Cô trả lời chắc như đinh đóng cột: “Em nói!”

“Em...” Anh thở dài bất lực. “Tiểu Úc, anh thực sự không còn chút tình cảm nào với cô ấy nữa, anh chỉ coi cô ấy như một người bạn bình thường, chỉ có vậy thôi.”

“Bạn bè bình thường? Bạn bè bình thường sao anh gặp cô ta xong lại tầm thâm bất định? Sao đột nhiên nói chuyện kết hôn với em? Có phải anh sợ sự xuất hiện của cô ta sẽ đánh thức tình cảm chôn giấu bấy lâu nay của anh, sẽ khiến anh rơi vào đó một lần nữa nên mới vội vã kết hôn với em để không còn phải mâu thuẫn, dằn vặt nữa?!”

“Em...” Trước những lời chất vấn vô căn cứ như thế này, Âu Dương Y Phàm phát cáu: “Quan Tiểu Úc! Sao em có thể nói ra những lời như thế nào?! Anh đối với em như thế nào em còn không biết sao? Một năm qua, những việc anh nên làm vì em, anh đều đã làm rồi... Em...”

“Không ai bắt anh phải làm gì cho em cả, là anh tự bám lấy em đấy chứ!” Tiểu Úc ngẩng đầu đầy ngạo mạn, hét to: “Anh muốn gặp cô ta, cũng được! Chúng ta hãy hủy hôn ước trước đã!”

“Em thật là ngoan ngoãn, cố chấp!”

“Em ngoan ngoãn, cố chấp đấy! Là anh đã cố sống cố chết theo đuổi em đấy chứ! Giờ không chịu nổi em nữa rồi? Không sao, anh chỉ cần nói một câu là chán em rồi, mệt mỏi với em rồi, hoặc anh vẫn còn yêu cô ta, em sẽ đi ngay lập tức, nếu em quay đầu lại dù chỉ một lần, em sẽ không phải là Quan Tiểu Úc! Còn nếu anh ở bên em dù chỉ một ngày thì không được phép gặp riêng cô ta!”

Cô đẩy mạnh Âu Dương Y Phàm, đi về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại. Sau đó, cô lại mở cửa ra, buông một câu: “Âu Dương Y Phàm, anh thử gặp lại cô ta lần nữa thử xem!”

Nói xong, cô đóng cửa mạnh hơn.

Cô thấp thoáng nghe thấy tiếng Âu Dương Y Phàm: “Anh nói sẽ gặp riêng cô ấy bao giờ chứ? Anh chỉ muốn đưa em đi cùng...”

Cô càng không muốn gặp, Lâm Nhĩ Tích chẳng khác gì cái gai trong lòng cô, nghe đến tên cô ta là cô cảm thấy nhức nhối, đừng nói tới chuyện gặp mặt.

Kim đồng hồ từ từ chạy, cơn giận dữ trong lòng cũng ít nhiều nguôi ngoai. Sau đó, trong căn phòng tối đen, cảm giác trống trải lại lan tỏa.

Tiểu Úc nằm trên giường, trần trọc mãi không sao ngủ được. Cô cũng biết mình quá nông nổi, lẽ ra cô nên giống như Lâm Nhĩ Tích dịu dàng, khoan dung một chút, tâm lý một chút nhưng cô không làm được, cô biết Âu Dương Y Phàm chưa tới một năm, còn anh yêu Lâm Nhĩ Tích đã năm năm trời, hai tình cảm này sao có thể đem ra so sánh được chứ...

Giờ đây Lâm Nhĩ Tích quay về, nếu cô ta đột nhiên nhận ra Âu Dương Y Phàm là một người đàn ông tốt, thay đổi suy nghĩ, muốn chấp nhận tình yêu của anh thì làm thế nào?

Trái tim tuyệt vọng của anh một lần nữa bị cô ta đánh thức, tình cảm phủ bụi thời gian một lần nữa lại được hồi sinh thì cô phải làm thế nào?

Cô không sợ Âu Dương Y Phàm lựa chọn Lâm Nhĩ Tích, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, nhưng cô sợ anh do dự, chần chừ, cái tình yêu băn khoăn, lưỡng lự mới là thứ khiến người ta đau lòng nhất!

...

Cô ngồi bật dậy, nhìn ra ngoài khung cửa sổ, cảm thấy hơi hồi hận.

Đây là lần đầu tiên họ cãi nhau, cảm giác thật chẳng dễ chịu chút nào, cứ như có thứ gì đso đè nặng lên ngực, không thể thở nổi. Cô bước xuống giường, quyết định đi xem xem Âu Dương Y Phàm đã ngủ chưa, nếu anh

thành khẩn cầu xin cô tha thứ, cô sẽ miễn cưỡng cho anh một cơ hội để sửa chữa sai lầm.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, nhìn ra ngoài phòng khách, trong phòng không có ai nhưng tivi vẫn bật, tắt tiếng. Cô lò dò đi về phía cửa phòng ngủ của Âu Dương Y Phàm, muốn chắc chắn xem anh đã ngủ hay chưa.

Không ngờ nghe thấy bên trong vang lên tiếng nói chuyện: “Muộn thế này rồi, anh không tiện ra ngoài... Em có việc gì không nói qua được điện thoại sao... Xin lỗi, anh ở cùng Tiểu Úc, anh không muốn cô ấy hiểu lầm...”

Rõ ràng là anh đang gọi điện cho Lâm Nhĩ Tích .

Tiểu Úc cảm thấy mình khôn đứng vững nổi nữa, đầu óc choáng váng, quay cuồng.

Cô đã hiểu rồi. Cô ngăn anh gặp Lâm Nhĩ Tích chẳng có ý nghĩa gì cả!

Cô có thể giữ được con người anh, nhưng trái tim dành cho Lâm Nhĩ Tích... cô không giữ được!

Không biết Lâm Nhĩ Tích lại nói gì nữa trong điện thoại, Tiểu Úc nghe thấy tiếng bước chân rón rén, càng lúc càng rõ. Cô vội vã quay trở về phòng, nằm xuống giường, yên lặng lắng nghe tiếng anh mở cửa phòng cô rồi lại nhẹ nhàng đóng lại.

Sau đó, anh đi ra ngoài...

Sau tiếng đóng cửa, mọi hy vọng của cô về anh đã tan biến.

Anh muốn đi, vậy hãy để anh đi.

Cô nhớ mẹ cô từng nói, đàn ông giống như nắm cát trong tay, nắm càng chặt, mất càng nhiều.

Chẳng bằng nói lỏng bàn tay, để anh được bay đi theo gió!

Nửa đêm, bên ngoài Blue Pub, Tiểu Úc đứng dưới trời mưa lâm thâm.

Cô nhìn thấy Âu Dương Y Phàm dìu Lâm Nhĩ Tích đã ngà ngà say vào trong xe, chỉnh lại váy cho cô ta, vén lại mấy sợi tóc lòa xòa, còn lau những giọt nước mắt trên mặt cô ta nữa.

Còn Tiểu Úc đứng trong đêm tối, nước mắt tuôn rơi mà không có ai lau.

Cô chỉ có thể ngước mắt nhìn trời, bầu trời đầy mây đen, không có một ngôi sao...

Khi Âu Dương Y Phàm thắt dây an toàn cho Lâm Nhĩ Tích, cô ta bỗng mở tròn mắt, lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt anh...

Sau đó, họ nói chuyện. Tiểu Úc không nghe thấy họ nói gì với nhau nhưng cô có thể nhìn thấy sự khát khao, chờ đợi trong ánh mắt của Lâm Nhĩ Tích.

Sau đó, Lâm Nhĩ Tích lại nói câu gì đó, Âu Dương Y Phàm gật đầu, đóng cửa xe lại rồi lái xe đi.

Chiếc xe của Âu Dương Y Phàm dừng lại dưới một chung cư cao cấp, anh dìu Lâm Nhĩ Tích lên lầu.

Phía sau tấm cửa kính màu xanh nhạt của tầng thứ hai mươi mốt, đèn bật sáng, rèm cửa được kéo lại, chút ánh sáng duy nhất của tòa nhà bỗng trở nên rõ ràng giữa trời đêm đen kịt.

Cô tháo chiếc nhẫn trên tay, vứt ra bên ngoài cửa sổ xe, bình tĩnh nói với lái xe: “Đi thôi.”

Cô cứ tưởng mình có thể giống như trước kia, kiêu hãnh ngẩng cao đầu, ung dung nói câu từ bỏ!

Nhưng chiếc taxi đã đi vòng cả nửa thành phố, nỗi đau cũng theo cô qua nửa thành phố, đi qua nhà cô, đi qua nhà của cô và anh, cuối cùng dừng lại dưới tòa chung cư sang trọng đó.

Tiểu Úc bước xuống taxi, những giọt nước mưa lạnh lẽo ngấm vào người khiến cho vết thương bỏng rát vội đi rất nhiều.

Cô ngồi thụp xuống, mò mẫm tìm kiếm chiếc nhẫn ban nãy mình đã vứt đi, mưa càng lúc càng lớn, nước lạnh ngấm qua chiếc áo khoác mỏng của mô, nhưng cô không cảm thấy lạnh chút nào, tiếp tục tìm, cuối cùng, cô tìm thấy chiếc nhẫn trong vũng nước, nắm chặt trong tay.

Lòng bàn tay bị viên kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng đó cọ vào đau đớn, cảm giác đau đớn lan tỏa đến tận tim, lên đến đầu mũi...

Ảo tưởng không thể gạt bỏ...

Tình yêu không thể buông tay...

Bên nào nặng bên nào nhẹ, cô đã không thể phân biệt được nữa.

Giá lạnh, nước mưa, đêm tối, sự cô đơn, trái tim tan nát... đều có thể chịu đựng được.

Duy có một điều không thể chịu đựng nổi đó chính là anh đã mang tới cô niềm hy vọng tốt đẹp như vậy rồi lại khiến cô thất vọng hoàn toàn!

...

Trong đêm mưa gió bão bùng, Tiểu Úc thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân vội vã xen lẫn tiếng nước bắn tung tóe.

Cô vừa ngẩng mặt khỏi đầu gối thì một lực rất mạnh đặt lên đôi vai cô, kéo cô đứng dậy...

“Tiểu Úc?!”

Phần sức lực biến mất khi nghe thấy tiếng gọi thân thuộc của Âu Dương Y Phàm lập tức được tập trung lại, lần đầu tiên trong đời cô có hành động nhanh nhẹn hơn cả suy nghĩ, giơ tay tát thẳng vào mặt anh.

Âm thanh phát ra còn rõ hơn cả tiếng mưa!

Anh quay mặt trở lại, những giọt nước trên tóc chảy xuống má anh, thấm đẫm chiếc sơ mi.

Anh nhìn cô... chỉ nhìn cô mà thôi, không nói một câu.

Tiểu Úc vốn định tát anh thêm một cái nữa, nhưng thấy anh không hề có ý định né tránh, hai tay vẫn đặt trên vai cô, trông còn đau lòng hơn cả cô, tay cô không sao cử động được nữa!

Đợi cho bàn tay cứng đờ của cô hạ xuống, anh mới lên tiếng: “Anh xin lỗi...”

“Em chấp nhận!” Cô gật đầu, quay người...

“Tiểu Úc!” Anh nắm chặt cánh tay cô. “Anh và cô ấy chỉ là bạn.”

“Chỉ là bạn thì anh đã không xuất hiện ở chỗ này.”

Anh thở dài nặng nề, cởi áo khoác, khoác lên người cô. “Tiểu Úc, chỗ quán bar rất phức tạp, cô ấy một mình ngồi đó uống rượu rất nguy hiểm. Anh có trách nhiệm đưa cô ấy về nhà...”

Cô cười chua chát. “Anh vẫn còn bận lòng vì cô ta.”

“Cô ấy là em gái của Lâm Quân Dật, anh không thể bỏ mặc cô ấy.”

“Vậy sao Lâm Quân Dật không tới?”

“Anh ta...” Âu Dương Y Phàm nhất thời không biết phải giải thích thế nào, cảm thấy hơi ảo não. “Rốt cuộc em muốn anh phải nói thế nào thì em mới tin đây? Anh thật lòng yêu em, nhưng em từ trước đến nay không chịu tin anh!”

Nước mưa khiến cho chiếc áo khoác mỏng trở nên nặng trĩu, đè lên người cô khiến cô không thở nổi. Hóa ra khi nỗi đau lên tới cực điểm, người ta lại trở nên bình tĩnh. Cô không muốn cãi nhau, cũng không muốn làm ầm ĩ, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, một năm, hai năm, hoặc có thể là mười năm.

Cô nói: “Ivan, có lẽ chúng ta hoàn toàn không phù hợp... Không phải vì chuyện anh và Lâm Nhĩ Tích mà là anh không thể khiến em tin tưởng anh...”

Tiểu Úc đặt chiếc nhẫn trong tay vào tay anh, nói: “Ivan, em mệt rồi, em muốn về nhà.”

Anh nhìn chiếc nhẫn, cười khổ nhưng không nói gì.

Cô cứ tưởng nói chia tay, những thứ đè nặng trong lòng sẽ biến mất, nhưng không... chúng càng nặng nề, tới mức cô không thể chịu nổi!

Âu Dương Y Phàm đưa cô tới trước cổng nhà. Cô đang định nhấn chuông thì anh ôm lấy cô, khẽ đặt một nụ hôn lên môi cô.

Thoảng như gió, nhạt như nước.

Tiểu Úc quay mặt đi, lảng tránh nụ hôn từ biệt của anh, đang chuẩn bị nhấn chuông thì nghe thấy anh nói: “Anh luôn tưởng rằng hy sinh thêm một chút, thay đổi thêm một chút là có thể có được trái tim em.”

Tay cứng lại, cô nhấn chuông.

Tiếng chuông cửa vang lên ở phía xa xa, giọng nói khan khan của anh vang lên bên tai cô: “Anh luôn tưởng rằng kiên trì một chút, bao dung một chút, em sẽ hiểu được tình cảm của anh, nhưng em không hiểu... Bất luận anh có cố gắng thế nào đi nữa, em cũng không bao giờ tin... anh yêu em!”

Nước mưa rơi xuống khiến người anh ướt sũng, cũng thấm ướt cả sự kiêu hãnh và ngang ngạnh của anh.

Cô cắn răng, hạ quyết tâm. “Em xin lỗi, là do em không thể yêu anh.”

Anh gật đầu, ôm chặt cô vào lòng. “Anh tôn trọng quyết định của em.”

Đây là những lời người ta sẽ nói khi chia tay sao?

Sao anh không bóp chặt lấy cánh tay cô, lắc người cô thật mạnh và gào lên: “Anh đã bị mù nên mới yêu một người con gái tuyệt tình như em!” Nếu thêm cả tiếng gào thét đến lạc giọng nữa thì càng hiệu quả. Đáng này, ngay đến chia tay mà anh cũng tỏ ra nho nhã, lịch thiệp như một hoàng tử, trong ánh mắt ngập tràn sự lưu luyến, miệng vẫn nở nụ cười đầy khoan dung. Điều đó khiến trái tim cô như tứa máu, vỡ vụn.

“Cô chủ?” Quản gia mở cửa, nhìn thấy cô cảm thấy hơi bất ngờ.

Âu Dương Y Phàm dặn dò quản gia: “Tiểu Úc bị ngấm nước mưa, nấu cho cô ấy một cốc nước gừng... Đợi cô ấy tắm xong rồi hãy cho cô ấy đi ngủ... đừng làm phiền cô ấy, cô chú nếu có hỏi thì bảo họ gọi điện cho tôi.”

Âu Dương Y Phàm nói xong, vỗ vỗ vai cô. “Em bảo trọng nhé !”

Cô thần thờ gật đầu, nước mưa trên mặt có độ ẩm thật đặc biệt.

Nhưng mưa gió to quá, anh không nhìn thấy những giọt nước mắt trên mặt cô...

Anh mở cửa xe, ngồi vào trong.

Nước mưa đập lên cửa kính xe làm bóng dáng anh mờ đi.

Anh ngồi trong xe, nhìn lòng bàn tay mình rất lâu rồi mới khởi động xe và biến mất trong màn mưa mịt mù.

Cô dựa người vào cánh cổng, bật khóc...

Bởi cô biết thứ anh nhìn chính là chiếc nhẫn cô gửi trả anh! Lần này, cô thực sự đã nhìn rõ tấm chân tình của anh, cũng thực sự đã tin những điều anh làm vì cô không phải là sự rung động nhất thời mà là tình yêu!

Sau khi về nhà, dưới sự chăm sóc tận tình, chu đáo của quản gia, Tiểu Úc đi tắm, uống nước gừng rồi mới quay về phòng. Cô định ngủ một giấc thật dài, quên hết trời đất, thế sự, không ngờ đầu óc hỗn độn, trần trọc mãi không sao ngủ được.

Gối ướt đầm, cô lật sang mặt kia để nằm, mới phát hiện mặt đó cũng đã ướt từ lúc nào rồi.

Nằm đến trưa, điện thoại dưới nhà đổ chuông, mặc dù tiếng chuông không lớn lắm nhưng theo phản xạ cô ngồi dậy định nghe điện thoại.

Khi cô mặc xong quần áo đi xuống dưới nhà mẹ cô đã cúp máy, bố cô hỏi: “Y Phàm gọi tới à?”

“Ừm...” Mẹ cô vui vẻ nói: “Y Phàm, cái thằng bé này thật hiểu chuyện, nói đã mời bác sĩ tới rồi, lát nữa sẽ tới khám xem Tiểu Úc có bị cảm lạnh không.”

“Bạn thế mà vẫn nhớ đến Tiểu Úc nhà chúng ta, xem ra hai đứa cũng không có chuyện gì lớn cả, chắc chỉ là cãi cọ, giận dỗi chút thôi.”

“Tiểu Úc quá nông nổi, đều là do chúng ta quá nuông chiều nó.”

Tiểu Úc lặng người đứng ở cầu thang. Cô biết mình nông nổi nhưng Âu Dương Y Phàm lần nào cũng thuận theo cô, chiều theo ý cô.

Bỗng nhiên cô nhớ đến rất nhiều chuyện.

Nửa đêm canh ba, cô nằm trên chiếc ghế mây đọc tiểu thuyết, tới đoạn có nhắc đến món kem thuyền chuối, cô rất muốn đi ra ngoài, hơn một giờ đồng hồ sau, anh cầm mười cốc kem chuối đã chảy gần hết về, còn là loại mà cô thường ăn nhất.

Thực ra, Âu Dương Y Phàm rất lười, có lúc cô bảo anh tới công ty xem thế nào, anh toàn nói bận, nhưng mỗi tối khi đón cô đi làm về thì anh chưa nói bận bao giờ.

Mỗi lần anh đi tiếp khách về kêu mệt đều bắt cô đấm lưng, nhưng khi đưa cô đi dạo phố cả ngày, đi bộ đến cứng cá chân, anh cũng chưa từng than thở một câu: anh mệt!

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, nước mắt cô lại rơi, anh thực sự đã quá tốt với cô rồi!

...

Quan Thiên Nguyên đang định nói chuyện, nhìn thấy Tiểu Úc đi xuống, bèn giơ tay kéo chiếc ghế bên cạnh ông. “Con dậy rồi à? Lại đây ăn chút gì đi đã.”

Cô ngồi xuống, ông không hỏi cô tại sao lại về nhà mà chỉ hỏi: “Làm việc ở công ty Y Phàm thế nào!”

“Rất tốt ạ, mọi việc ở công ty đều đã đi vào quỹ đạo, phát triển ngày càng nhanh!”

“Y Phàm nói bạn nó rất có năng lực, công tác quản lý công ty cũng rất tốt, bảo con tới đó làm việc cho có kinh nghiệm... Con cũng phải nhìn xa hơn một chút.”

Tâm nhìn của cô đúng là rất ngắn, cứ tưởng bố cô vì muốn hợp tác cho cô và Âu Dương Y Phàm nên mới đẩy cô cho anh, thì ra hai người muốn cô được rèn luyện, học hỏi thêm. Chẳng trách mỗi lần cô than thở với Âu Dương Y Phàm: “Anh tiếng là sếp lớn mà ở nhà ung dung tự tại, bắt em phải dốc hết sức làm việc cho công ty anh”, anh luôn nịnh nọt đấm lưng cho cô rồi hỏi tỉ mỉ về công việc trong ngày của cô. Có lúc anh còn tham mưu hiến kế sách cho cô, thức suốt đêm cùng cô lập kế hoạch...

Bây giờ nhớ lại, anh hoàn toàn chẳng lười biếng chút nào, mà là không muốn can thiệp quá nhiều vào việc Lâm Quân Dật điều hành công ty.

Là bạn bè, anh đủ tôn trọng và tin tưởng Lâm Quân Dật.

Là người yêu, anh dành cho cô sự động viên và hỗ trợ lớn nhất.

Còn cô, bây giờ mới hiểu... sự dịu dàng và quan tâm của anh.

Tiểu Úc lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa, càng nghĩ đầu óc cô muốn nổ tung!

Ngày đầu tiên sau khi chia tay, cô ngủ mê man, ngoài cảm giác trống rỗng, không còn cảm giác đặc biệt gì khác.

Ngày thứ hai sau khi chia tay, cô nằm thẫn người nhìn trần nhà, lôi điện thoại ra nhìn mấy lần, không phải không muốn mở máy, điện thoại của cô bị ngâm nước, không mở được máy.

Ngày thứ ba sau khi chia tay, mẹ cô cầu nhàu bên tai cô suốt một ngày, bảo cô gọi điện cho Âu Dương Y Phàm, cô không nói một lời, chỉ nằm ngủ.

Ngày thứ tư sau khi chia tay, khi cô đang thần người nhìn ngón tay trống koong của mình thì quản gia gõ cửa, nói có cô gái họ Lâm gọi tới tìm cô. Tiểu Úc cố gắng kiềm chế sự bất mãn, đi xuống nhà nghe điện thoại.

“A lô, xin hỏi ai đấy?” Cô biết rồi còn cố tình hỏi.

Trong điện thoại vang lên lời đáp rất dịu dàng: “Tôi là Lâm Nhĩ Tích, em gái Lâm Quân Dật.”

Lại không thể nói là bạn của Âu Dương Y Phàm.

“Ồ! Tìm tôi có việc gì không?”

“Chúng ta có thể gặp nhau không? Tôi có mấy lời muốn nói với em.”

“Xin lỗi, tôi đang bận chút việc. Có việc gì chị không thể nói qua điện thoại được sao? Sao cứ phải gặp mặt mới nói được?” Tiểu Úc mặc dù cố gắng tỏ ra rất lịch sự, lễ độ nhưng ngữ khí nghe vẫn rất cứng nhắc, lạnh lùng.

Đầu máy bên kia im lặng một lúc, giọng nói vang lên vẫn rất nhẹ nhàng: “Vậy thì tôi sẽ nói thẳng luôn, chính Y Phàm đã bảo tôi gọi điện cho em.”

“Anh ta?” Tiểu Úc đổi lại tư thế ngồi, cảm thấy không được thoải mái cho lắm. “Sao anh ta không tự mình gọi điện?”

“Đúng thế! Thực ra, tôi hoàn toàn không có tư cách để nói với em điều gì cả, nhưng Y Phàm nói em không tin anh ấy, bảo tôi đứng ra làm rõ mối quan hệ của chúng tôi.”

“Ồ!” Anh ta quả nhiên hiểu rất rõ về bản thân đấy!

“Tôi và Y Phàm chỉ là bạn bè bình thường, buổi tối hôm đó tâm trạng của tôi không tốt, muốn rủ anh ấy đi uống rượu, anh ấy nói không tiện, đã từ chối tôi. Khi anh ấy chuẩn bị cúp máy thì nghe thấy có người đàn ông lạ nói chuyện với tôi, anh ấy lo tôi gặp điều gì bất trắc nên mới tới quán bar để tìm tôi... Tôi giằng co với người đàn ông đó nên bị treo chân, không đi được, vì vậy anh ấy đành phải đưa tôi về nhà.”

Nghe có vẻ không phải lỗi của Âu Dương Y Phàm. Tiểu Úc nhếch miệng, lạnh lùng nói: “Một cô gái xinh đẹp như chị đúng là không nên tới những nơi như quán bar đó.”

“Tôi có thói quen lúc nào tâm trạng không tốt lại tới quán bar để tìm Y Phàm, nói chuyện với anh ấy. Tôi không ngờ em lại bận lòng việc chúng tôi gặp mặt nói chuyện như vậy. Nếu tôi sớm biết, tôi đã không tìm anh ấy.”

Nói thật dễ nghe làm sao, làm thì chẳng được việc gì tử tế cả.

Tiểu Úc tức giận nghiêng rằng, cố tình nói với giọng nhẹ nhàng: “Sao tôi lại bận lòng chứ? Hai người uống trà, nói chuyện, quan hệ bạn bè rất bình thường mà. Tôi đương nhiên sẽ không nghĩ gì nhiều, càng không nghĩ gì linh tinh cả!”

“Nếu em biết chúng tôi đã nói về chuyện gì, em sẽ không bận tâm nữa đâu.”

Cô rất muốn nói: tôi không hứng thú với việc đó, nhưng cố nín nhịn.

“Anh ấy nói em là một cô gái rất cá tính, làm em tức giận, anh ấy tuyệt đối sẽ không được sống yên ổn. Cho nên anh ấy bảo tôi sau này khi tâm trạng không tốt hãy tìm người khác để tâm sự, anh ấy cũng không thể giúp gì cho tôi được nữa.”

“...” Tiểu Úc im lặng lắng nghe, bắt đầu cảm thấy hứng thú với đề tài này.

“Anh ấy còn nói, anh ấy đã quen với cuộc sống có em ở bên cạnh, anh ấy không thể tưởng tượng sau này không có em mảng anh ấy, cuộc sống sẽ vô vị, nhạt nhẽo như thế nào.”

Tiểu Úc thần thờ cầm ống nghe. Lẽ nào cô cũng đã quen với cuộc sống có anh, sau này không có những lời ngọt ngào của anh để lấy lòng cô, cuộc sống của cô còn gì đáng để cười nữa?!

Lâm Nhĩ Tích lại nói: “Nói thực lòng, tôi quen Y Phàm lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy anh ấy để tâm tới cô gái nào nhiều như vậy cả.”

“Đó là chị không soi gương thôi.”

Giọng nói của Lâm Nhĩ Tích có chút thất vọng: “Em nhầm rồi, anh ấy đối với tôi không tốt như em nghĩ đâu.”

“Là do chị không cảm nhận được thôi.” Tiểu Úc hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh. Cô mới nói chuyện với Lâm Nhĩ Tích chưa tới mười câu đã muốn nghẹt thở, thật không hiểu nổi Âu Dương Y Phàm làm thế nào có thể ở bên cạnh cô ta nhiều năm như vậy.

“Bao nhiêu năm qua, không phải tôi không nhận ra tình cảm anh ấy dành cho tôi, tôi chỉ rất thất vọng về anh ấy. Anh ấy chưa từng nói với tôi một câu: anh yêu em... Trừ phi tôi chủ động tìm anh ấy, anh ấy không bao giờ hẹn tôi ra ngoài, hơn nữa mỗi lần tôi lại gặp một người con gái ở bên cạnh anh ấy. Trong ấn tượng của tôi, Âu Dương Y Phàm là một người đàn ông cực kì cao ngạo, anh ấy chưa từng hạ mình trước bất kỳ người phụ nữ nào, ngay cả tôi... Câu nói mềm mỏng nhất của anh ấy cũng chỉ là: “Tại sao em không thể cho anh một cơ hội?”...” Lâm Nhĩ Tích cười, nói tiếp: “Tại sao anh ấy không tự hỏi bản thân mình xem, anh ấy có từng giành lấy cơ hội hay không?”

“Chị là vị hôn thê của bạn anh ấy, anh ấy sao có thể giành lấy được chứ?!”

“Nếu anh ấy thực sự yêu tôi, không có lý do gì để từ bỏ cả.”

Tiểu Úc im lặng cầm điện thoại. Đúng vậy! Nếu thực sự yêu một người, làm gì có trở ngại nào không thể vượt qua chứ?

Lâm Nhĩ Tích nói: “Hôm đó tôi đã hỏi Y Phàm, nếu tôi thích người đàn ông khác, anh ấy sẽ làm gì. Anh ấy đã trả lời tôi, anh ấy không thể không có em.”

Tiểu Úc thấy tim mình rung lên, giọng cũng không lạnh lùng nữa: “Tại sao chị lại nói điều này với tôi?”

“Bởi vì tôi và Y Phàm là bạn, tôi không muốn sau này anh ấy phải sống những tháng ngày khổ sở.” Đầu máy bên kia bỗng nhiên im bật, Tiểu Úc cứ tưởng điện thoại đã bị ngắt, đang định đặt ống nghe xuống thì đầu máy bên kia vang lên một câu khiến cô vô cùng bất ngờ: “Hơn nữa, tôi quen anh ấy lâu như vậy, chưa từng thấy anh ấy hạ giọng cầu xin tôi giúp đỡ như thế này, tôi không thể từ chối.”

Cô gái này... thật đúng là...

Cô cố gắng kiềm chế cảm giác muốn học máu, cười, nói: “Cảm ơn!”

“Không có gì!”

Sau khi đặt ống nghe xuống, Tiểu Úc càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Cô lắc lắc cái đầu hỗn loạn của mình, cô cần chút thời gian và không gian để bình tĩnh xem xét lại cuộc tình này.

Cô chợt nhớ đến Lăng Lăng, sau khi cô ấy đi Nhật, họ chưa từng gặp lại nhau, cô cũng thực sự rất nhớ Lăng Lăng, bèn nhanh chóng làm visa,

mua vé máy bay, chạy sang Nhật cho lòng khuấy khỏa.

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tiếp Xúc Thân Mật

Tại sân bay, Tiểu Úc bước vào cửa lên máy bay, vẫn không kìm lòng ngoái nhìn phía sau. Mặc dù cô không hề nói với bất kỳ ai là mình sẽ đi nghỉ ở Nhật Bản, tìm Lăng Lăng đang du học ở Nhật để shopping nhưng cô vẫn ảo tưởng rằng Âu Dương Y Phàm vào thời khắc quan trọng này sẽ giống trong những bộ phim lãng mạn trên truyền hình, người đầm đìa mồ hôi từ xa chạy tới, ôm chặt lấy cô, nói: “Tiểu Úc, anh yêu em! Hãy ở lại vì anh nhé!”

Không biết chừng cô sẽ rung động...và cho anh đi cùng ấy chứ!

Haizz! Cô biết những tình tiết ướt át như thế này chỉ có trên phim truyền hình chiếu lúc tám giờ tối, cô chỉ tưởng tượng vậy thôi. Cô không thể ngờ rằng cảnh tượng cô được gặp còn khoa trương gấp trăm lần cảnh tượng trên ti vi đó!

Máy ba hạ cánh xuống sân bay Kansai ở Osaka, Tiểu Úc xuống máy bay lấy hành lý, mặt mũi buồn thiu nhìn về phía cửa ra, Lăng Lăng đang vẫy tay với cô. Gần một năm không gặp, cô ấy trông đậm thắm, chín chắn và tự tin hơn trước rất nhiều.

Sau đó, ngoài dự liệu của cô nhưng lại khá hợp lý. Cô nhìn thấy Dương Lam Hàng đứng cạnh Lăng Lăng, tay khoác vai Lăng Lăng một cách rất tự nhiên, ánh mắt cũng toát lên tình yêu thương vô hạn, trong mắt anh, ngoài cô ấy hoàn toàn không có bất kỳ người phụ nữ nào khác!

Haizz! Cô tới Nhật Bản làm gì chứ? Người ta đang yêu nhau ngọt ngào, say đắm như vậy, cô chẳng phải tự công kích bản thân sao?

Tiểu Úc buồn bực bước đi, nghe thấy những người xung quanh đều nói thứ tiếng cô nghe không hiểu, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là mua vé máy bay quay về nước, cái nơi quý quái này đâu phải dành cho cô chứ! Còn không bằng hăng ngày nằm nhìn trần nhà, ôm con mèo Garfield của cô, coi nó như kẻ bạc tình kia mà chửi mắng, một mình nhăm nháp cảm giác thất tình!

Cũng không biết cái gã đàn ông đào hoa đó hiện giờ đang bận chuyện gì nữa, có nhớ tới cô không...

Haizz! Lại nghĩ tới anh ta rồi, cô lắc đầu, đặt hành lý xuống để nghỉ một lát, hít thở sâu hai lần.

“Xin hỏi, cô có cần giúp đỡ không?”

Một giọng nói rất dễ nghe, hơn nữa lại là giọng phổ thông chuẩn mực. Lần đầu tiên cô nhận thấy tiếng Trung Quốc nghe du dương như một bản nhạc, lần đầu tiên cô thấy giọng nói của một người đàn ông xúc động như vậy. Cô cảm kích gật đầu, tỏ vẻ vô cùng kính nể người đồng hương vừa lịch sự vừa đầy vẻ tri thức trước mặt này.

Ấy! Không chỉ giọng nói dễ nghe, anh ta còn rất đẹp trai, gương mặt sáng mịn như ngọc, có phần hơi hốc hác, mặt mũi, ánh mắt đằng sau cặp kính đen vẫn rất dịu dàng và mơ màng như mây khói, hàng râu lún phún càng khiến anh ta trông nam tính và từng trải hơn.

Lại thêm chiếc sơ mi lụa màu đen gợi cảm, chiếc quần âu màu đen, thực sự là đẹp trai đủ làm người ta hoa mắt, thậm chí có thể nói là sốc. Chẳng trách mấy cô gái Nhật Bản chưa từng gặp trai đẹp Trung Quốc cứ đăm đõi dõi theo anh ta.

Nhưng không biết tại sao càng nhìn càng thấy anh ta giống tên ngốc nào đó, nếu béo hơn một chút, râu cạo sạch hơn một chút...

A! Nhìn kĩ...hóa ra đúng là anh ta thật.

Ngọc Hoàng Đại Đế, Phật tổ Như Lai! Không ...Nguyệt Hạ Lão nhân, đầu óc người có phải có vấn đề gì không?

Cô đang định bỏ đi thì bị Âu Dương Y Phàm ôm chặt vào lòng. “Em yêu, ý trời sao cứ bắt chúng ta tình cờ gặp nhau hết lần này tới lần khác vậy?”

Vứt cái ý trời của anh ta đi! Nếu đúng là ý trời thật thì cô sẽ đập đầu mà chết!

Tiểu Úc giãy giụa thoát ra khỏi vòng tay của anh, một lúc lâu mới thốt nên lời: “Chúng ta đâu có thân nhau, xin anh hãy giữ khoảng cách!”

“Chỉ riêng việc anh bay suốt đêm tới Nhật Bản cho kịp đón chuyến bay của em thôi thì em nói câu này thật chẳng có lương tâm gì cả!”

“Anh đi máy bay?” Cô nghi ngờ nhìn anh. “Đi máy bay sao có thể nhanh đến thế?”

“Từ lúc quen em, anh đã phát hiện ra trên thế giới này không có gì không thể xảy ra, bao gồm cả việc Âu Dương Y Phàm anh bị một người con gái bỏ rơi hai lần...”

“Với loại đàn ông như anh, cho tôi cơ hội, tôi có thể bỏ cả trăm lần!”

“Được thôi! Anh cho em cơ hội!”

“Cái gì?”

Cô vừa nói gì vậy? hình như không cần thận lại rơi vào bẫy của anh ta rồi...Cô nuốt lời có được không?

“Cơ hội tốt như vậy anh hãy dành cho người con gái khác đi!”

“Em chắc chắn?!”

Nhìn thấy gương mặt gầy rộc hằn đi của anh, cô quyết định không nói nhiều với anh nữa, cứ thảo luận thế này chắc chắn chẳng được lợi gì cả.

Chạy nhanh ra lối cửa ra, lòng cô đầy oán hận, chỉ muốn trút lên người cô bạn đã bán rẻ mình.

Nhưng cô vẫn chưa nói gì, Lãng Lãng đã nhìn cô với vẻ mặt vô tội, nói: “Tớ chỉ vô tình nói rằng cậu muốn tới đây nghỉ mà thôi...”

Nói ra câu này...trách nhiệm đã được giữ sạch sành sanh.

“Bạch Lãng Lãng!”

Kẻ tội đồ cười toe toét. “Cậu không cần cảm ơn tớ đâu!”

Tiểu Úc cảm thấy vô cùng ấm ức, đúng là nỗi khổ không nói nên lời!

Tức nhất chính là Âu Dương Y Phàm vẫn đứng phía sau ôm lấy cô, bổ sung một câu: “Phải rồi, em không cần cảm ơn cô ấy đâu, anh đã cảm ơn chị dâu tương lai của anh rồi!”

Cô vốn dĩ định đi trốn mấy bài giáo huấn nghe phát chán của mẹ, tới Nhật Bản bình tâm lại, nhân thế kể cho Lãng Lãng nghe những việc mình đã trải qua, hỏi ý kiến của cô ấy. Giờ đây chỉ một tiếng gọi chị dâu, cô chẳng cần phải hỏi ý kiến gì nữa!

Tiểu Úc xét thấy tại Nhật Bản không người thân thích, ngoài Lãng Lãng hình như cũng không có lựa chọn nào khác cho nên mới miễn cưỡng chịu đựng sự tha thiết của Âu Dương Y Phàm. Khi thu dọn đồ đạc trong khách sạn, Lãng Lãng và Dương Lam Hằng nói ra ngoài đặt chỗ ăn tối, lại để cái tên rắc rối Âu Dương Y Phàm đó một mình trong phòng cô.

Cô ngồi trên sofa, tỏ thái độ rất nghiêm nghị: “Anh Âu Dương, nếu tôi nhớ không nhầm, mấy ngày trước chúng ta chia tay rồi.”

“Pháp luật quy định ly hôn cũng có thể tái hôn.”

“Anh!”

Anh từ từ tiến sát lại, đặt một tay lên tay vịn sofa, tay kia đặt trên gối dựa, đang định vây hãm cô trong không gian chật hẹp.

Cảm giác bị chèn ép này khiến cô hơi hoảng loạn, hoàn toàn vứt bỏ ý định nói chuyện nghiêm túc với anh.

Cô cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Xin anh hãy tránh xa tôi một chút!”

“Tiểu Úc ...Tại sao em càng bỏ anh, anh lại càng muốn có em hơn? Anh tin rằng một ngày nào đó, anh sẽ khiến em chủ động ôm lấy anh, nói với anh rằng: Em yêu anh!”

Những lời này thốt lên từ miệng của những người đàn ông thì chắc chắn sẽ khiến tinh thần người ta rối loạn, còn thốt ra từ miệng của người đàn ông như Âu Dương Y Phàm lại toát lên vẻ xấu xa, ngạo mạn và thực sự khiến trái tim cô phải rung lên.

“Còn về chiếc nhẫn đính hôn, em không hài lòng, anh đã chọn chiếc khác cho em!” Anh chân thành quỳ xuống trước mặt cô, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu ánh kim rồi mở ra. “Chúng ta kết hôn nhé!”

Tiểu Úc thần thờ một lúc mới bình tĩnh trở lại, lạnh lùng đáp một câu: “Việc này... đợi kiếp sau hãy nói nhé!”

Mặt anh méo xệch tới mức cô cũng không thể hình dung nổi.

Nhưng biểu hiện đó khá thú vị khiến cô mỗi khi nhớ tới đều thấy buồn cười!

Cô lén liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay anh. Chiếc nhẫn đính hôn lần trước đã to tới mức hơi tầm thường rồi, chiếc này trông còn tầm thường hơn.

Con người này cái gì cũng tốt, chỉ có con mắt thâm mỹ là tầm thường không chịu nổi, à, ngoại trừ cô ra.

...

Ăn tối xong, không biết ai đã đưa ra đề nghị tới quán bar của khách sạn uống vài ly, đúng là không có tính xây dựng. Tiểu Úc phản đối nhưng đã bị từ chối thẳng thừng.

Tửu lượng của Lăng Lăng thì chẳng có gì đáng nói, Dương Lam Hằng và Âu Dương Y Phàm đều là những người đàn ông thường xuyên phải đi uống rượu tiếp khách. Tiểu Úc thì thâm, vốn dĩ không uống được rượu, lại thêm đang lúc tâm trạng không tốt, chưa uống được mấy mà đầu óc đã quay cuồng.

Nhớ tới cái đêm mưa gió đó, nhớ tới việc Âu Dương Y Phàm dịu dàng lau nước mắt cho Lâm Nhĩ Tích, còn ôm cô ta lên lầu, Tiểu Úc uống một hơi hết sạch cốc rượu, ngọn lửa cay đắng vào tim cô, cô lại nhớ tới những lời xúc động của Âu Dương Y Phàm, nhớ tới vẻ mặt của anh khi nhìn chiếc nhẫn đính hôn...

Cô cầm cốc rượu lên, dùng rượu để sưởi ấm con tim giá lạnh.

Cô định uống tiếp thì Âu Dương Y Phàm nắm chặt tay cô, nhắc cốc rượu ra khỏi tay cô. “Uống như vậy hại người lắm, em ăn chút gì trước đã.”

Cô ngược mắt nhìn Âu Dương Y Phàm. Mới có mấy ngày không gặp, anh tiêu tụy đi nhiều, dưới ánh đèn mờ tối, trông anh thật mệt mỏi và trầm tư.

Càng nhìn gương mặt của anh, nhất thời ý chí không kiên định, không kiềm chế nổi, kéo cổ áo anh, hỏi một câu ngốc nghếch: “Ivan, người anh yêu tốt cuộc là ai?”

“Em!” Anh không còn vẻ bất cần đời thường ngày nữa, áp sát mặt cô, nói :”Anh yêu em!”

“Vậy Lâm Nhĩ Tích thì sao?”

“Nếu người anh yêu là cô ấy thì tại sao anh phải hạ mình cầu xin em?”

Nói có lý lắm, nếu anh và Lâm Nhĩ Tích có gì đó, anh đã đòi chia tay cô từ lâu rồi, sao còn phải cố gắng giành lại trái tim cô chứ?

Anh lại nói: “Anh không phải là loại đàn ông nhu nhược, nếu anh thực sự muốn ở bên cạnh Lâm Nhĩ Tích, nhất định anh sẽ nói rõ với em, không để em càng ngày càng lún sâu vào mối tình này.”

“Em xin lỗi!” Cô vuốt ve gương mặt anh, nói: “Là do em quá nông nổi, không tin tưởng anh...”

Âu Dương Y Phàm cầm bàn tay cô, đặt lên môi, nhẹ nhàng hôn, nói: “Hôm đó anh cũng có phần kích động. Sau khi trở về, anh bình tĩnh suy nghĩ, thấy rằng em tức giận là đúng. Nếu đổi lại là anh, anh nhìn thấy một người đàn ông ôm em đi lên lầu, hai tiếng sau vẫn không thấy xuống, không biết chừng anh còn đánh gãy chân hắn ta ấy chứ!”

“Thật vậy sao?”

“Thực ra anh nên vui mới phải, em càng tức giận chứng tỏ em có để tâm tới anh.”

“Không hổ là cao thủ tình trường, có trình độ!”

“Quá khen, quá khen!”

Cô bật cười, thời gian vừa qua đây là lần đầu tiên cô bật cười, hơn nữa càng cười càng sung sướng, cuối cùng gục vào lòng anh. “Có điều, nếu anh còn dám có chuyện dây dưa mờ ám với cô gái khác thì hãy xem em xử anh như thế nào!”

“Lần này bị em hành hạ tới mức mấy đêm không ngủ...anh làm sao còn dám có chuyện dây dưa mờ ám với cô gái khác nữa chứ!”

Một luồng ánh sáng màu đỏ mờ chiếu tới từ phía sau lưng của Âu Dương Y Phàm, khiến chiếc sơ mi màu đen của anh nhuộm một sắc tím đậm, đồng thời làm nổi bật những đường nét tuyệt đẹp trên gương mặt của anh, đặc biệt là nụ cười, khơi dậy ký ức quen thuộc nhất của cô...

“Anh?” Tiểu Úc kinh ngạc nhìn gương mặt trước mắt mình, có cảm giác như thời gian đang quay trở lại.

Âu Dương Y Phàm nhìn cô. “Sao thế?”

“Anh trông ...rất giống một người.”

“Ai vậy?”

Tiểu Úc sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu óc hỗn loạn, dò hỏi: “Trước đây anh có từng tới Blue Pub không? Chính là cái quán lần đầu tiên chúng ta cùng nhau tới đó!”

“Thường xuyên tới. Có chuyện gì không?”

“Tám năm trước thì sao?” Cô kéo cổ áo anh, căng thẳng tới mức quên cả thở. “Ngày Mười lăm tháng Năm, tám năm về trước, anh có tới chỗ đó không?”

Âu Dương Y Phàm sau khi suy nghĩ mới sức nhớ ra. “Ồ! Em nói cái hôm mà em đã ăn ba cốc kem thuyền chuối một lúc đó hả?”

“Cái người ngồi đối diện em khi đó là anh?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Úc bỗng cảm thấy ngạt thở. Đối diện với người đàn ông đầu tiên khiến trái tim mình đập loạn nhịp và không thể quên được này, cô không biết nên vui sướng hay đau khổ. Một lúc lâu sau, cô đưa tay ra, khẽ chạm vào những đường nét trên gương mặt anh, cẩn thận ngắm kĩ con người anh, đây là việc cô muốn làm nhất tám năm về trước.

Bây giờ, cuối cùng cô đã tin: Tình yêu của họ là duyên trời định!

“Ivan..” Cô dịu dàng gọi tên anh, sau đó giọng chùng xuống: “Cô gái hôm đó tới tìm anh là ai?”

Âu Dương Y Phàm lập tức ngẩng lên nhìn nhân viên phục vụ. “Làm ơn cho một chai Sake nữa.”

“Anh nói nhanh lên!” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Anh cũng không nhớ nữa...” Anh ngần ngừ một lúc như thể nhớ ra điều gì đó. “Chắc là Phi Phi. Anh Hàng bảo cô ấy tới quán bar tìm anh về để bàn chuyện ngày hôm sau đi Mỹ, không tin em có thể hỏi anh Hàng...”

Giọng nói của anh bỗng ngưng lại khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Dương Lam Hàng, quay sang nói với nhân viên phục vụ: “Làm ơn cho hai chai Sake.”

Cô không hỏi nữa cô quyết định sẽ tin tưởng anh.

Hai người khi đã ở bên nhau, còn điều gì quan trọng hơn niềm tin dành cho nhau chứ! Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu khiến cô không hỏi đó là, khi hai chữ Phi Phi được thốt ra, chủ đề mà Giáo sư Dương và người

yêu đang thảo luận lập tức chuyển sang chuyện khác, cô hoàn toàn không nói chen được lời nào.

Bốn người uống với nhau tới rất khuya, Âu Dương Y Phàm ôm Tiểu Úc đã ngà ngà say về phòng khách sạn, đặt cô nằm xuống giường. Ánh sáng nhẹ ngoài cửa sổ luồn qua khe cửa chiếu lên gương mặt cô, phản chiếu màu đỏ hồng trên đôi má.

Anh cười, kéo mặt cô lại gần, chạm vào bờ môi mềm mại của cô. Hằng ngày cô trong sáng, đáng yêu, có chút nông nổi, ngây thơ. Còn khi cô uống rượu say, nụ cười trở nên vô cùng quyến rũ, ánh mắt mơ màng cảm dỗ khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Thấy cô hơi nhú màu, anh lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

“Ừm...” Cô khẽ cự mình, nụ cười tươi tắn, rung động lòng người còn hơn cả đóa tường vi. Trong đêm tối, ánh mắt cô sáng lấp lánh như vì sao. “Em hơi choáng một chút, ngủ một lát sẽ ổn thôi.”

“Vậy anh đi chuẩn bị nước nóng cho em, tắm xong rồi hãy ngủ nhé!”

“Ừm!” Tiểu Úc ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt.

Anh chuẩn bị nước xong, quay trở về phòng ngủ, Tiểu Úc đã ngủ mất rồi. Mái tóc xoăn xõa xuống chiếc ga trải giường trắng tinh, thật vô cùng gợi cảm. Theo nhịp thở của cô, phần ngực bị bó sát bên trong bộ váy màu hồng nhạt khẽ run lên khiến anh không kiềm chế nổi muốn đi tới hỏi han sự run rẩy đó.

Anh ho khẽ một tiếng, dịch chuyển ánh mắt lên gương mặt cô, nhưng nhìn đôi môi cô, miệng anh càng lúc càng khô khốc...

“Tiểu Úc ..” Anh dụi dằm gọi tên cô.

Cô mở mắt, từ từ đưa tay lên, chạm vào những đường nét trên gương mặt anh. Ngón tay cô thật mềm mại, phần da thịt được cô chạm vào như đắm chìm trong tình yêu của cô. Anh nhất thời tinh thần hoảng loạn, cặp môi mềm mại chạm vào bờ môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Cô không hề cự tuyệt mà còn ôm lấy vai anh, luôn đầu lưỡi nhỏ xinh vào trong miệng anh, tìm kiếm lưỡi anh...

Anh không kiềm chế nổi khẽ rên lên một tiếng, đầu lưỡi sung sướng điên cuồng di chuyển trong khoang miệng thơm tho của cô.

Có nụ hôn dịu dàng đến vậy.

Đêm không còn lang thang.

Tim không còn trống rỗng.

Càng hôn cảm xúc càng mãnh liệt, họ ôm nhau càng lúc càng chặt, Âu Dương Y Phàm ôm chặt lấy cô, cho tới khi cái ôm đã không thể thỏa mãn được khát khao của anh, mạch máu trong người anh bùng lên như ngọn lửa, tay anh không chế ngự nổi, chạm vào khuôn ngực mềm mại của cô...

Cơ thể cô hơi co lại, khẽ run lên nhưng không có phản kháng gì kịch liệt cả.

Sao Âu Dương Y Phàm không hiểu rõ phản ứng như thế này của cơ thể chứ, cơ thể cô cũng đang khao khát tình yêu của anh...

Anh hôn cuồng nhiệt hơn nữa, một tay đỡ lấy lưng cô, tay kia khéo léo cởi chiếc cúc trên váy cô, sự nhẫn nại của anh đã lên tới cực điểm, khả năng tự kiểm soát bản thân mà anh luôn tự hào đã hoàn toàn bị cô đánh gục, đêm nay, anh không muốn nghĩ tới bất kỳ điều gì ngoài cô!

Khi bàn tay anh áp lên bầu ngực mềm mại của cô, cô hơi giãy giụa, giữ chặt lấy cánh tay anh, hai mắt mở to nhìn anh đầy vẻ u buồn. Anh hơi nhếch miệng, mỉm cười ranh mãnh, đầu ngón tay vuốt ve trêu chọc nụ hoa xinh xắn của cô.

Người phụ nữ trong lòng anh không kìm nổi khẽ rên lên một tiếng, cơ thể giãy giụa có phần hơi cứng lại. Môi anh từ từ dịch chuyển, dịu dàng hôn lên má cô, mắt cô và vành tai, hai bàn tay nắm chặt lấy cánh tay anh của cô từ từ mềm nhũn, buông thõng xuống...

Đêm nay, cô thực sự có hơi say, cơ thể nhẹ lâng lâng, lúc có cảm giác như đang bay trên mây, lúc lại yếu đuối chìm đắm trong loại cảm giác kích thích đặc biệt nhưng đầu óc cô thì rất tỉnh táo, cô biết rõ mình đang ở đâu, càng biết rõ người đàn ông đang nằm trên người cô đây muốn làm gì.

Lý trí bảo cô phải cự tuyệt, nhưng cơ thể cô lại bị đầu lưỡi của anh đánh thức những khát khao.

“Em có muốn thử không?” Anh thì thầm vào tai cô, hơi nóng phả vào những dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Ánh mắt của cô mất kiểm soát, nhìn chăm chú vào cơ thể anh, những đường nét rắn rỏi như tổ cáo sự gợi cảm của người đàn ông.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người đàn ông quyền rũ như thế này, nhất định là một kỷ niệm suốt đời khó quên.

Nếu vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô, có lẽ cô cũng sẽ gật đầu, chứ đừng nói là hôm nay.

“Có đau lắm không?” Lời vừa thốt ra, hai má vốn đã nóng bừng của cô càng nóng ran.

Anh khẽ chớp mắt, sau một thoáng kinh ngạc, anh nhìn trần trối vào làn da nõn nà của cô. “Anh sẽ không làm em đau đâu...”

Cô cười khép mắt lại, mặc kệ tay anh trút bỏ bộ váy trên người cô như người ta bóc kén lấy tơ.

Cô chỉ cảm thấy người nhẹ bẫng, thì ra anh đang bế cô. Cô tò mò mở mắt, mới thấy anh đang ôm cô vào trong phòng tắm.

Trong bồn tắm rộng rãi, xa hoa, hơi nước đang bốc lên nghi ngút, những cánh hoa hồng đỏ thắm dập dờn theo sóng nước, phiêu dạt tới chốn bồng lai phong cảnh hữu tình...

Hơi nước bay lên trước mắt cô, mà nhiệt độ càng lúc càng cao, giống như trong phòng xông hơi, khiến người ta phải thở hổn hển.

Âu Dương Y Phàm kiểm tra nhiệt độ nước rồi đặt cô vào trong bồn tắm.

“A...” Hơi nóng đã cuốn trôi mọi giác quan của cô, trong huyết mạch chỉ còn duy nhất một cảm giác là nóng...

Anh cũng bước vào bồn tắm ngay sau đó, ôm lấy cô hôn thật sâu, cùng chìm trong bồn tắm.

Thế giới biến thành một đại dương mênh mang, nụ hôn mãnh liệt dâng trào, chiếc sơ mi màu đen của anh như đang nhảy múa dưới những cánh hoa hồng. Tiểu Úc trước kia cảm thấy “Lưu luyến đến chết” là cách nói quá khoa trương, trải nghiệm nụ hôn có mùi vị thương vong này, cô mới nhận ra không có từ nào gần gũi hơn từ này nữa! Chính lúc cô bị hôn tới mức thiếu dưỡng khí và sắp ngất đi đó, anh kéo cô lên khỏi mặt nước, cho cô cơ hội hít thở.

“Trời ạ!” Cô bám vào thành bồn tắm, há miệng thở gấp, gạt những giọt nước bám trên mặt. “Em nhận ra ở bên cạnh anh, sức sống của phổi rất quan trọng!”

Anh phì cười, ngón tay lần theo những sợi tóc dính nước của cô di chuyển xuống dưới, tới lưng cô, tháo khuy áo ngực của cô, chiếc áo ngực màu đen rơi xuống nước...

Cô xấu hổ quay mặt đi, không dám nhìn anh nữa. Hơi nóng lại dâng lên, phả vào gương mặt cô, những giọt nước đọng trên trán cô...

“Tiểu Úc ...” Anh nghiêng người sát người cô, giọng nói tha thiết, ánh mắt mơ màng. “Em đẹp quá...”

Người cô mềm nhũn, suýt chút nữa tụt xuống nước, cũng may tay anh đỡ lấy eo cô. Lại một nụ hôn thật dài nữa, môi anh rất mềm mại, lưỡi anh rất uyển chuyển, đầy hoang dại, nam tính nhưng không hề khiến cô cảm thấy lỗ mãng...

Tiểu Úc nhắm mắt lại, cơ thể ở trong nước mất trọng lực, vúi vào người anh, mặc kệ cho môi anh trên choker cơ thể cô, khơi dậy cảm giác thiếu vắng của cơ thể cô, chờ đợi được anh bù đắp.

“Ivan...” Đến khi cô mở hai mắt, khát khao nhìn anh như nài nỉ, cô mới ngạc nhiên phát hiện anh đã cởi quần áo từ lúc nào rồi!

Cô choáng váng! Cao thủ, thật không hổ danh là cao thủ, ngay đến trút bỏ y phục cũng đầy kỹ thuật!

Dòng hơi nóng cuộn cuộn ào vào cơ thể cô, giao hòa với dòng hơi nóng chảy ra từ bụng dưới của cô, đó là một cảm giác khoái lạc khó diễn tả bằng lời, cô cắn chặt môi dưới, dựa vào thành bồn tắm trắng toát, những tiếng rên khe khẽ lọt qua kẽ răng.

Anh ôm chặt lấy bờ vai cô khiến cơ thể cô không còn dựa vào thành bồn tắm cứng nhắc đó nữa.

Cô ngoảnh mặt đi, thả lỏng đôi môi đang mím chặt.

Không biết là do nước quá hư vô hay cơ thể cô quá trống rỗng, cảm giác hẫng hụt không nơi dựa dẫm lan tỏa khắp cơ thể, thúc giục khát khao được người tới bù đắp.

Làn da anh còn nóng bỏng hơn cả nước, khi cô cảm thấy khắp người tê dại, anh mới chậm rãi đưa vào.

“Ừ..ừ...” Khi cảm giác hẫng hụt được lấp đầy, đầu óc cô lại trở nên trống rỗng.

“Anh yêu em!” Trọng giọng nói của anh đầy cảm giác hưng phấn không kiềm chế nổi, cũng như phần cơ thể cứng như sắt đá của anh.

Nhưng mọi khoái cảm lập tức bị cuốn trôi, thay vào đó là cảm giác đau đớn, cô khẽ kêu lên một tiếng, nắm chặt thành bồn tắm.

Dường như nhận ra sự đau đớn của cô, Âu Dương Y Phàm từ từ đi ra, một dòng nước ấm vội vã ào vào cơ thể cô, giúp cô xoa dịu mọi cảm giác đau đớn mang theo một chút máu hồng...

Những giọt mồ hôi rịn ra ngoài da, từ trán chảy xuống, những tiếng kêu khe khẽ lan khắp phòng tắm...

Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Qua làn hơi nước, ánh mắt anh mờ màng đầy ấm áp, yêu thương.

Khi mọi thứ xung quanh, ngay cả cảm quan, cũng trở nên hư ảo, tình yêu của anh lại trở nên chân thực biết bao!

Cô đột nhiên hiểu ra, thực ra tình yêu của anh luôn rất chân thực, chỉ có điều cô không muốn tin mà thôi!

Không tin những bó hoa hồng của anh, không tin những lời tỏ tình của anh, không tin chiếc nhẫn kim cương mà anh đeo lên tay cô, cũng không tin những thay đổi của anh hết lần này tới lần khác.

Nhưng bây giờ thì cô đã tin rồi!

“Ivan...” Cô co người lại, niềm khao khát mãnh liệt khiến cô hỗn hển gọi tên anh, cô vịn người, ham muốn cháy bỏng không kiềm chế được đã lấn át hoàn toàn lý trí của cô...”Ivan, xin anh...”

Theo tiếng gọi và lời khẩn cầu của cô, anh đưa vào mạnh hơn.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt kèm theo khoái cảm tới cao trào, là lên thiên đường hay đang xuống địa ngục, cô đã không còn phân biệt được nữa.

Theo những động tác nhịp nhàng của anh, thế giới hỗn mang chỉ còn lại tiếng nước ì oạp và tiếng rên rỉ quên mọi thế sự của họ... Cô ôm lấy anh, cảm giác đau đớn và khoái cảm mãnh liệt đã lặng lẽ khắc sâu cảm giác hạnh phúc trong ký ức của cô.

Chẳng bao lâu sau đau đớn biến mất, cơ thể bỗng bình trong nước, hoàn hảo như thực như không.

Anh lại ôm cô vào phòng ngủ, đặt cô lên trên chiếc chăn bông êm ái...

Lần này, anh không còn dịu dàng được nữa. Tiếng rên của cô càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng quyến rũ, anh hoàn toàn mất hết lý trí, anh nhìn cô với ánh mắt muốn chiếm hữu của một ác quỷ, hôn ngẫu nhiên, bày tay vuốt ve mạnh mẽ như nhào nặn...cho tới phút cuối cùng, anh nắm chặt tay cô, khẽ kêu lên một tiếng, một dòng nóng hổi ấm áp tràn vào cơ thể cô...

“Ivan, em yêu anh!” Cô dịu dàng ôm lấy anh, để anh nằm lên cơ thể mình thở hỗn hển...

Trong lúc bên nhau, trời đất quay cuồng, trắng như tuyết, tình đang cháy.

Ngày hôm sau, Tiểu Úc tỉnh dậy trong một vòng tay ấm áp, cô chớp chớp mắt, nụ cười quen thuộc đó dần hiện lên rõ ràng trước mắt cô.

“Chào em!” Giọng nói của anh vẫn ngọt ngào đến vậy.

Cô ôm lấy ngực, giấu khuôn mặt nóng bừng vào trong chăn không dám ngẩng lên.

“Em còn đau không?”

Tiểu Úc cựa người, cảm thấy hơi mỏi.

Cô xấu hổ lắc đầu. Người mặc dù hơi đau nhưng trong lòng cô đang tràn ngập hạnh phúc.

Không ngờ anh lật người đè lên người cô, nhếch miệng đầy xấu xa.
“Vậy thêm một lần nữa nhé...”

...

Sau cái đêm cảm xúc mãnh liệt này, Âu Dương Y Phàm đã mê đắm cái cảm giác đủ đầy bởi sự hài hòa của tình yêu và dục vọng, càng say đắm cái vuốt ve dịu dàng của cô sau khi tất cả kết thúc...

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Kết Thúc

Tiểu Úc bước thấp bước cao đi trên bãi biển, mắt cô bị một chiếc khăn đen bịt kín, chỉ thấy một màu đen sì.

“Anh muốn cho em xem gì vậy?” Cô hỏi.

Âu Dương Y Phàm cuối cùng cũng tháo chiếc khăn đen che mắt cô, cô mở to mắt, vẫn chưa quen với quang cảnh xung quanh, bỗng có một ngôi sao băng vút qua bầu trời, sau đó bùng nổ, những ánh sao lấp lánh rơi xuống, sáng bừng cả một khoảng trời!

“Đẹp quá!”

Ngay sau đó, lại một loạt chùm sáng từ mặt biển bay vút lên, tạo thành hình một trái tim trên nền trời, hòa quyện với gió mây...

Trời sao như mờ đi, chỉ còn pháo hoa rực rỡ.

Trên mặt biển yên tĩnh, những tia sáng màu tím bồng bềnh trên mặt nước...

Giây phút này sự rực rỡ là vĩnh hằng!

Khi pháo hoa cháy hết, mây khói trên trời cũng tan.

Âu Dương Y Phàm bỏ súng bắn pháo hoa xuống, một đường lửa chạy dài, chiếu sáng căn biệt thự kiểu Châu Âu xinh đẹp phía trước mặt.

“Đây là...”

“Đây là ngôi nhà anh xây cho em, ngôi nhà của chúng ta...”

Cô cảm động vô cùng, khi nhìn sang Âu Dương Y Phàm, anh đang quỳ xuống, trong lòng bàn tay có một chiếc nhẫn kim cương. “Đồng ý lấy anh nhé!”

Lời cầu hôn đẹp như vậy, cô không tìm được lý do nào để từ chối.

Nhưng cô vẫn không muốn để anh dễ dàng đạt được mục đích, cố tình ngẩng cao đầu, giả vờ trầm tư nói: “Em muốn suy nghĩ thêm đã.”

“Tại sao chứ?”

Âu Dương Y Phàm kích động đứng dậy, nét mặt vô cùng thất vọng. “Tiểu Úc, rốt cuộc e muốn anh phải làm sao đây?”

“Hôn nhân là chuyện đại sự cả đời, đương nhiên em phải nghĩ thật kĩ rồi. Ngộ nhờ em lấy anh, anh đối với em không tốt thì làm thế nào?”

“Anh có thể thề với trời đất, cả đời này anh sẽ không phụ lòng em.”

“Trừ phi anh có thể yêu em giống như Lâm Quân Dật yêu vợ anh ấy...”

Âu Dương Y Phàm nghiêng chặt răng, bất mãn nói: “Tại sao anh phải học theo anh ta chứ, anh còn tốt hơn anh ta nhiều!”

“Vậy thì thôi!...”

Cô giả vờ tức giận quay người đi, Âu Dương Y Phàm đột nhiên ôm chặt cô từ phía sau. “Anh hứa! Anh cũng sẽ giống anh ta, bất kể xảy ra chuyện gì, trong lòng anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ, con người anh chỉ thuộc về một người phụ nữ...”

...

Cô cười còn rạng rỡ hơn cả pháo hoa. “Em yêu anh!”

Trên bầu trời đêm, một bông hoa bách hợp màu vàng kim vừa được phóng lên, rực rỡ vô cùng.

Trên bãi biển, bóng hai người ôm nhau trải dài dưới ánh trăng...

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Hoa Hoa Công Tử

Action 1

Tiếng chuông di động kêu réo rắt mấy lần, Tiểu Úc mới mắt nhắm mắt mở cửa mình thoát khỏi cánh tay rắn chắc đang ôm chặt lấy cô, gắng sức đẩy bộ ngực đang đè một nửa lên người cô ra rồi lại đá đôi chân đang vắt ngang người cô xuống, cuối cùng cũng mò được điện thoại.

Cô nhắm mắt ấn nút nghe: “Alô!”

Trong điện thoại vang lên giọng nói của một người đàn ông đang cố tình hạ thấp: “Tiểu Úc, em đang ở đâu vậy?”

Giọng nói mặc dù rất nhỏ nhưng công lực khiến người khác buồn nôn thì không hề suy giảm chút nào, Tiểu Úc đột nhiên rung mình bưng tỉnh. Cô vội vã mở to mắt nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, đã chín rưỡi rồi. Bản báo cáo cô vẫn chưa làm xong, Trưởng phòng Mai nhất định sẽ không tha cho cô.

“Không phải em vẫn chưa ngủ dậy đấy chứ hả? Em quên hôm nay có cuộc họp à? Anh thấy sắc mặt của “Mai Siêu Phong¹” sắp xanh lét rồi đấy, lần này sợ rằng ngay cả anh cũng không giúp được gì cho em rồi, em chờ bị chị ta ngũ mã phanh thây² đi thôi.”

1. Nhân vật không có thực trong Xạ điêu tam bộ khúc (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu đại hiệp, Y thiên Đồ Long ký) của Kim Dung.

2. Một hình phạt dã man thời phong kiến, tứ chi của phạm nhân bị cột vào bốn sợi dây buộc vào bốn con ngựa, con ngựa thứ năm cột vào cổ phạm nhân.

Cô lau mồ hôi, đang định bước xuống giường thì người đàn ông bên cạnh lười biếng lật người lại, ôm chặt cô vào lòng: “Ai gọi cho em vậy?”

“Đồng nghiệp của em. Tất cả đều tại anh đấy, làm em quên bếng mất hôm nay có cuộc họp.”

“Đằng nào cũng không kịp nữa rồi, tốt nhất đừng đi nữa...” Anh cúi xuống hôn cô một cái. “Ở nhà ngủ cùng anh đi.”

Cô không chút do dự đá mạnh vào chân anh một cái. “Anh đi tìm người khác đi!”

“Thật hả?” Gã hoa hoa công tử lập tức mở tròn mắt, cười thật đáng ghét.

Cô nói, gằn từng tiếng: “Anh – nói – thử - xem!”

...

Action 2

Bốn mươi phút sau, Tiểu Úc vác cặp mắt thâm quầng chạy như bay tới công ty, từ xa đã nhìn thấy cánh cửa thang máy sắp khép lại, cô vội vàng hét toáng lên: “Đợi một chút, đợi một chút!”

Cánh cửa thang máy đang khép lại lại mở ra.

“Cảm...” Cô vội vã lao vào trong, vừa nhìn đã thấy ngay sếp cô đang đứng trong thang máy, còn có cả sếp tổng Lâm Quân Dật nữa, từ “cảm ơn” một lúc sau mới thốt ra khỏi miệng được.

Cô cúi xuống nhìn mình, một tay khoác túi xách, một tay cầm cốc cà phê và đồ ăn sáng vừa mua trên đường tới đây, nếu nói không phải cô đi làm muộn, bất kể người khác có tin hay không, còn cô thì không tin nổi!

Cô vừa miễn cưỡng chào hỏi hai vị sếp đang đứng bên cạnh mình vừa chửi thầm kẻ đầu sỏ gây ra vụ này, nếu như không phải tối hôm qua anh uống rượu say, hành hạ cô tới tận sáng mới ngủ thì sao cô tới muộn được chứ? Giờ không chỉ bị mất phần thưởng chuyên cần, lại còn bị sếp mới túm được, sớm biết thế này, chẳng bằng cô nghe theo lời đề nghị của Âu Dương Y Phàm, ở nhà giả vờ ốm không đi làm còn hơn.

Cần biết rằng sếp cô được mọi người tôn xưng là “Mai Siêu Phong” cũng đủ thấy tác phong làm việc của chị ta nham hiểm, cay độc như thế nào rồi.

Thấy cô gần trưa mới tới công ty, sắc mặt của Trưởng phòng Mai sa sầm, trước mặt sếp tổng lại không dám tỏ thái độ, chỉ trừng trừng nhìn cô như muốn lột da, ăn tươi nuốt sống cô khi ra khỏi thang máy, khiến cô thấy sống lưng lạnh toát, thực sự lo rằng Trưởng phòng Mai trong lúc nổi cơn thịnh nộ sẽ bắt cô dọn đồ cuống xéo.

Cô liếc nhìn Lâm Quân Dật đang đứng bên cạnh với thái độ làm việc rất công minh, vốn dĩ không trông mong gì anh sẽ nói đỡ cho cô, ai ngờ anh mỉm cười nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, với giọng dịu dàng và thân thiết vô cùng, nói: “Chẳng phải tôi đã bảo cô cứ ở nhà nghỉ ngơi rồi sao, hôm nay không cần phải đi làm!”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong thang máy lập tức thay đổi.

Trưởng phòng Mai khẽ nhú mày, trầm tư suy nghĩ.

Tiểu Úc lập tức khẽ lau mồ hôi, tỏ vẻ là một người hết lòng vì công việc. “Tổng giám đốc Lâm, tôi không sao đâu. Hôm nay còn có một bản báo cáo cần phải làm, rất gấp ạ!”

“Ừm, vậy làm xong thì về nhà nghỉ ngơi đi nhé!”

“Dạ... Vâng ạ, cảm ơn Tổng giám đốc Lâm.”

Cảm giác khó xử bao trùm bầu không khí.

Cho tới khi thang máy dừng lại ở tầng thứ mười sáu, bầu không khí khó xử đó vẫn chưa hết.

Cửa thang máy mở ra, mọi người lần lượt đi ra, Lâm Quân Dật cố tình đi ra sau cùng, thì thầm chỉ vừa đủ để hai người họ có thể nghe thấy: “Cậu ta không sao chứ?”

“Không chết được...” Nhắc tới ai đó, cô lại thấy bức bối.

Lâm Quân Dật nhếch miệng cười: “Cả đêm qua không ngủ phải không? Cậu ta uống rượu xong toàn thể, bản thân không ngủ được, cũng tuyệt đối không cho người khác ngủ..”

Hừ, sao anh không nói sớm chứ?

Action 3

Quen Âu Dương Y Phàm lâu như vậy nhưng cô chưa từng nhìn thấy anh thực sự say rượu bao giờ, hôm qua coi như đã được lĩnh giáo.

Anh uống rượu say rồi thật rất biết hành hạ người khác. Nửa đêm canh ba quay về nhà, còn đòi ăn cơm, lại nhất định đòi ăn sườn xào chua ngọt. Thấy anh đã uống say, cô quyết định không thèm so đo, tính toán với anh, miễn cưỡng thỏa mãn yêu cầu của anh. Ai ngờ ăn no, anh lại đòi uống cà phê, lại còn đòi uống Latte xay tại chỗ nữa.

Cô suýt thì ngủ gật bên cạnh máy pha cà phê.

Đến khi anh mãn nguyệt, cầm cốc cà phê thơm nước, cô vừa trèo lên giường, anh lại ngơ ngác nhìn cô, hỏi: “Cô là ai, sao lại ngủ trên giường của tôi?”

Cô nghiêng răng ken két, ban nãy khi bắt cô nấu cơm, sao anh không hỏi? Khi muốn uống cà phê xay tại chỗ, sao anh không hỏi?

Cô không thèm để ý tới anh, nhưng anh cứ lảng nhảng mãi không thôi, khiến cô không sao ngủ nổi, không có cách nào khác, cô đành phải giải thích cô là Quan Tiểu Úc, hiện đang là vị hôn thê của anh.

Vậy mà anh ta lại nói, không nhớ là mình có vị hôn thê, cũng không nhớ cái tên Quan Tiểu Úc nào cả.

Cô không còn cách nào khác, bắt đầu kể cho anh nghe về tình sử yêu đương của bọn họ. Từ lúc gặp gỡ cho tới lúc đến Nhật Bản du lịch. Trong lúc kể nếu có chỗ nào cô chỉ nói qua loa, mơ hồ, anh đều hỏi cho rõ ngọn ngành, bắt cô phải miêu tả rõ ràng từng chi tiết.

Cô kiên nhẫn kể xong thì trời đã gần sáng, cô ngáp dài, hỏi: “Giờ thì anh đã biết em là ai rồi phải không?”

Gã say rượu đó cuối cùng cũng gật đầu.

Cô cảm ơn trời cảm ơn đất, cứ tưởng cuối cùng có thể ngủ được rồi thì anh đột nhiên cười phá lên, cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời buổi sớm. “Không ngờ em nhớ rõ đến như vậy... Ừm, nhất định là em rất yêu anh...”

Cô tức điên người, lao vào định cắn anh, kết quả bị anh tấn công lại, cô đương nhiên là thất bại tởm, bị anh công thành đoạt đất thành công...

Action 4

Tiểu Úc mang nỗi bi phần trong lòng bước vào phòng làm việc, vừa ngồi xuống, đồng nghiệp Lý Nham đã vội vã lao tới, nét mặt đầy lo lắng: “Tiểu Úc, Mai Siêu Phong sáng ngày ra đã tới tìm em đòi bản báo cáo đấy, thấy em chưa tới, trong cuộc họp cũng không thấy xuất hiện, sắc mặt chị ta sa sầm. Lần này thì em chết chắc rồi!”

Nói rồi, anh ta bừa môi hướng về phòng làm việc của trưởng phòng Tài vụ.

“Không sao, cùng lắm chỉ bị tàn phế thôi, muốn chết đâu có dễ như vậy chứ!” Cô tỏ vẻ bình tĩnh.

Nhớ lại lúc đầu, Âu Dương Y Phàm bỏ cô vào trong công ty này mục đích chính là muốn cô được rèn luyện nên không công khai mối quan hệ của họ, Lâm Quân Dật cũng chưa từng tỏ ra quan tâm đặc biệt tới cô. Vì thế trong phòng Tài vụ, mọi người đều coi cô như người mới tha hồ sai bảo. Trưởng phòng trước còn công nhận năng lực làm việc của cô, đối với cô cũng không đến nỗi nào, nhưng cái bà Trưởng phòng Mai vừa đến này, không biết cô đã làm sai điều gì, chị ta luôn thấy cô chướng tai gai mắt, liên tục bắt cô ở lại làm thêm giờ,

Cô soi gương nhìn mình rất nhiều lần nhưng không phát hiện ra mình có chỗ nào đáng ghét, lẽ nào đúng như cái gã Lý Nham kia nói: “Em suốt ngày đeo “quả trứng bồ câu” này trên tay, làm gì có bà cô già nào không thấy nhức mắt chứ?”

Cô nhìn ngón tay mà thầm oán hận, đều tại cái tên Âu Dương Y Phàm không biết khiêm nhường đó, ngay đến mua nhẫn kim cương cũng phải hoành tráng thế này. Trước kia, lúc làm việc cô lén tháo ra, nhưng sau khi bị anh phát hiện, phê bình nghiêm khắc hai ngày liền, còn nói nếu cô thấy viên kim cương đó quá nhỏ thì anh có thể mua viên khác to hơn làm cô sợ tới mức không dám tháo ra nữa.

Cô cặm cùi làm xong bản báo cáo rồi kiểm tra đi kiểm tra lại ba lần, thấy không có gì sai sót.

Tiểu Úc dựa vào ghế, xoa xoa bờ vai mỏi nhừ mới phát hiện ra bầu không khí trong phòng làm việc hơi khác thường, gái đẹp hình như nhiều hơn thường ngày. Nói chính xác, các đồng nghiệp nữ đều trang điểm, ăn mặc lộng lẫy hơn thường ngày, ngay đến Trưởng phòng Mai thường ngày đều mặc bộ đồng phục màu đen hôm nay cũng thấy tô son môi đỏ chót.

Chuyện này là thế nào?! Chẳng lẽ phòng Tài vụ có trai đẹp ghé thăm sao?

Trong lúc ăn trưa, cô cố tình sà vào chỗ đám đông để dò hỏi, mới được biết nội tình, thì ra là người của văn phòng chủ tịch công ty ngấm báo một tin đại hỷ, trong cuộc họp đại cổ đông chiều nay, đại cổ đông đẹp trai chưa từng lộ diện cũng sẽ tới tham dự. Hơn nữa, sau khi hội nghị kết thúc, đại cổ đông này còn tới thăm phòng Tài vụ.

Chẳng trách mấy nữ đồng nghiệp tự nhận mình có chút nhan sắc cứ vài phút lại soi gương dặm lại phấn, thì ra là trai đẹp nhiều tiền sắp tới.

Hừ, cái gã đại cổ đông nào đó!

Người bọn họ nói chắc không phải là... gã đàn ông lười biếng, ham chơi ở nhà của cô đấy chứ?

“Sao tôi không biết chuyện này nhỉ?” Tiểu Úc buột miệng nói. Tiểu Lan ở bên cạnh túm lấy tay cô lắc qua lắc lại, chiếc nhẫn kim cương bị mọi người coi là hàng nhái đó của cô lấp loáng đến lóa mắt. “Chị chẳng phải đã sớm có vị hôn phu rồi sao, đừng có tranh giành với chúng tôi chứ!”

Việc này lẽ ra phải là cô nói mới đúng chứ! Các người sớm đã là hoa có chủ rồi, đừng có tranh giành vị hôn phu của tôi nữa, có được không hả?

Action 5

Buổi chiều, khi cô nộp bản báo cáo, sắc mặt của Trưởng phòng Mai bỗng trở nên dễ chịu một cách khác thường, còn đặc biệt dặn dò cô: “Không có việc gì nữa, cô có thể về nhà rồi.”

Đúng là cô không còn việc gì nữa nhưng cô vẫn muốn nhìn thấy đại cổ đông huyền thoại đó xem sao, ngộ nhỡ là vị hôn phu của cô thì cô cần phải để mắt tới, tránh để đám phụ nữ có mắt nhìn người kia dụ dỗ mất.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng đâu cả, cô nhàn rồi quá ngồi ngủ gà ngủ gật.

Đồng nghiệp Lý Nham ngồi ghế bên cạnh phát huy tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, mang tới cho cô một cốc cà phê.

“Tiểu Úc Úc, nhìn em nhàn rồi chưa kia, uống cốc cà phê cho tỉnh táo đi!”

Cô lắc người, hoàn toàn không cần dùng tới cà phê, cô đã rất tỉnh táo rồi.

“Cảm ơn!” Vì lịch sự, cô cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm.

“Í, lạ thật đấy!” Anh ta ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Sao Mai Siêu Phong không bấm vằm em ra thành nghìn mảnh nhỉ?”

“Ai mà biết được chứ, có lẽ chị ta cho rằng em và Tổng giám đốc Lâm có mối quan hệ bí mật nào đó!”

Đồng nghiệp Lý Nham cười khinh miệt. “Thôi đi, trong công ty chúng ta ai chẳng biết sếp tổng là người rất chung tình, chẳng đến lượt em đâu.”

“Thế sự khó lường!”

Chỗ này đang thì thầm to nhỏ, chỗ kia lại lao xao, mấy cô gái đẹp đứng tạo dáng các kiểu, chờ đợi được phát hiện, ngay đến Trưởng phòng Mai vốn lạnh lùng cũng nhiệt tình từ phòng làm việc bước ra đón. Tiểu Úc cũng dần phát hiện ra điều khác thường, quay đầu nhìn về phía mà ánh mắt mọi người đang tập trung, đại cổ đông huyền thoại đang đứng đó dưới ánh đèn huy hoàng.

Action 6

Cô luôn cảm thấy Âu Dương Y Phàm chỉ được cái vẻ ngoài đẹp trai, còn ở trong chăn mới biết chăn có rận.

Hôm nay, người đó khoác lên người bộ com lê tinh tế, đứng vào chỗ tiêu điểm, lại vô cùng tuấn tú, khôi ngô, ánh mắt trầm tĩnh thì thực sự cũng có chút nho nhã toát ra từ bên trong. So với bộ dạng của gã say rượu làm náo loạn như trẻ con ngày hôm qua đúng là hoàn toàn khác hẳn.

Đồng nghiệp Lý Nham lại ghé sát cô, lặng lẽ đưa cho cô một tờ giấy ăn. “Lau nước miếng đi!”

“Hừ...” Cô nhận lấy một cách vô thức.

“Đẹp trai phải không? Đây chính là đại cổ đông mà mọi người hay nói tới đó, con trai duy nhất của Âu Dương Cẩm Hoa. Âu Dương Cẩm Hoa, em có biết không? Đó là ông chủ của ngành điện khí, tiền nhiều tới mức tiêu mười đời cũng không hết. Có điều, nghe nói anh ta chưa từng tiêu tiền của bố mình, tự anh ta đầu tư, mắt anh ta nhìn rất chuẩn, tiền kiếm được cũng không kém gì bố mình đâu...” Anh ta càng nói càng sôi nổi, dường như không nhận ra là Tiểu Úc đã cố gắng đứng xa anh ta tới cả n lần rồi, nhưng anh ta cũng cứ n lần tiến đến gần cô. “Người đàn ông như thế này, em chỉ ngắm thôi, nâng cao phẩm vị của mình cũng được rồi, chớ có ôm mộng tưởng gì cả...”

Tiểu Úc hy vọng người đó không để ý tới sự tồn tại của cô, ngẩng đầu để chắc chắn, đã phát hiện thấy Âu Dương Y Phàm đang nhìn thẳng về phía cô, hơn nữa hình như đã nhìn từ rất lâu rồi vì ánh mắt của mọi người cũng đều nhìn theo hướng của anh, đổ dồn về phía cô.

Cô thấy người cứng đờ, sống lưng lạnh toát.

Sau đó, Âu Dương Y Phàm đi vòng qua Trưởng phòng Mai, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước về phía cô. Cô lau mồ hôi, người đàn ông này tới khi nào mới học được tính khiêm nhường đây?

Đồng nghiệp Lý Nham vẫn đang thao thao bất tuyệt cuối cùng cũng nhận ra bầu không khí khác thường, quay đầu lại nhìn, sau đó anh ta như hóa đá bởi giờ phút này, Âu Dương Y Phàm đang đứng bên cạnh Tiểu Úc, tay chống xuống bàn làm việc của cô, người hơi nghiêng, miệng như đang mỉm cười. “Nói chuyện gì vậy? Nói chuyện vui vẻ thế!”

Cô trừng mắt, lạnh lùng đáp: “Nói về người khác thì có lỗi với anh sao?”

Anh cúi thấp hơn, khoảng cách với cô đã vượt qua phạm vi xã giao thông thường, Tiểu Úc cảm nhận thấy bầu không khí xung quanh không còn bình tĩnh nữa. Thế là cô cũng bị mất bình tĩnh.

“Anh nghe nói có người muốn ngũ mã phanh thây em, anh đương nhiên phải tới xem thế nào...” Nói rồi, anh nhắc bàn tay cô lên, ngón tay như vô tình lướt qua viên kim cương thô thiển đó. “Anh chỉ có em là vợ anh, dù thế nào cũng phải bảo vệ em chứ! Ừm... Tiểu Úc Úc.”

Cái khả năng khiến người khác buồn nôn này của anh không chỉ cao hơn đồng nghiệp bên cạnh một cấp bậc. Cô chắc chắn, đến tai cô cũng phải sờn da gà. Cũng may giọng anh không cao lắm, có lẽ ngoài anh chàng đồng nghiệp đứng bên cạnh cô, những người khác đều không nghe thấy. Lại

ngước nhìn anh chàng đồng nghiệp đó, thực sự đã bị dọa cho hồn xiêu phách lạc rồi.

“Hôm nay em phải làm thêm đến mấy giờ?” Anh lại hỏi.

“Hôm nay...” Cô liếc nhìn nét mặt kinh ngạc của Trưởng phòng Mai.
“Không phải làm thêm.”

“Ồ, vậy anh tới phòng làm việc của Quân Dật đợi em, khi nào hết giờ làm, chúng ta tới nhà anh ta ăn ké bữa cơm nhé!”

“...”

...

SỰ DỊU DÀNG KHÓ CƯỜNG

Diệp Lạc Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Giáo Sư Dương

I

Action 1

Lăng Lăng một mình cô đơn mất ngủ nửa tháng trời, mong trăng, mong sao, cuối cùng cũng đến ngày thầy Dương của mình đi công tác trở về.

Nửa tháng không gặp, nụ cười khe khẽ của anh cũng đủ khiến cô hồn phách điên đảo. Huống hồ anh đi vào trong bếp, từ phía sau ôm chặt lấy cô, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ cô.

“Thơm quá!” Anh khẽ nói. Chỉ là không biết anh đang nói về đồ ăn vừa được nấu xong hay nói về mùi hương trên người cô sau khi tắm.

Lăng Lăng vốn không phải là người chỉ biết nhận vợ về mình nên cô tin chắc anh đang nói về thức ăn. “Anh đói rồi phải không? Cơm tối xong ngay đây, anh đi thay quần áo đi!”

Ngón tay anh đan vào các ngón tay của cô, sự tiếp xúc ấm áp lan tỏa khắp các ngón tay, khơi dậy những cảm xúc đang tan chảy trong lòng cô.

“Anh không đói... Anh đi tắm cái đã.”

“Nhưng... thức ăn sẽ nguội mất.”

“Không sao đâu, lát nữa hâm nóng lại.”

Lăng Lăng lặng lẽ thở dài, cái tính cách chẳng bao giờ biết vội này của anh thực sự khiến người khác sốt ruột chết đi được. Giáo sư hôn nhẹ một cái vào sau vành tai cô, giọng nói nhẹ như hơi thở: “Anh rất nhớ em...”

Từ trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Lăng Lăng mới hoàn hồn trở lại, lại thở dài...

Cô nhầm rồi, có những việc... anh cũng rất vội vàng!

Action 2

Tháo chiếc tạp dề có những bông hoa li ti màu xanh trên người xuống, Lăng Lăng vội vã đứng trước gương nhìn kỹ lại mình rồi lại ngửi mùi trên người, cũng may cô vừa tắm xong, trên người chỉ có mùi thơm mát của sữa tắm, không có mùi dầu mỡ...

Ding doong... Ding doong... Ding doong...

Tiếng chuông cửa vang lên thật chẳng đúng lúc chút nào. Lăng Lăng ra mở cửa, phát hiện thấy người đứng trước cửa càng là người không hợp thời: Quan Tiểu Úc, cô còn kéo theo chiếc va li to đùng.

Hoàn toàn không cần phải đoán, Lăng Lăng nghiêng người nhường lối cho cô. “Lại chia tay với Y Phàm rồi à?”

Tiểu Úc gật đầu, kéo chiếc va li đi vào.

“Lần này lại vì lý do gì vậy?”

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến Tiểu Úc đột nhiên nổi cơn thịnh nộ. “Anh ta lại dám một mình đi ăn cơm với người phụ nữ khác sau lưng tớ. Thực ra, ăn một bữa cơm cũng chẳng có gì to tát cả, tớ cũng không phải người nhỏ nhen...”

Lăng Lăng rót một cốc nước đưa cho cô. “Ừ, cậu chắc chắn không phải người nhỏ nhen rồi, cậu chỉ hơi nghiêm khắc “gia giáo” một chút thôi.”

Cô gạt đầu biểu thị sự tán đồng, uống một ngụm nước thật to, tiếp tục: “Nhưng anh ta không nên nói dối tớ. Anh ta bảo với tớ là đi gặp khách hàng, còn nói khách hàng đó là nam giới, nhưng rõ ràng là tớ tận mắt thấy anh ta đi ăn với một phụ nữ, lại còn nói chuyện rất vui vẻ nữa.”

“Á, việc này cũng bị phát hiện sao?! Cậu chuyển nghề sang làm thám tử rồi đấy à?”

“Xí, tớ thèm vào đi theo dõi anh ta! Hôm đó tớ chỉ tình cờ cùng bạn cũng vào nhà hàng đó ăn cơm mà thôi, đi ngang qua phòng anh ta, tình cờ bắt gặp. Tớ vì muốn cho anh ta một cơ hội thành thực để được hưởng khoan hồng cho nên không bắt ngay tại trận, khi anh ta về nhà mới hỏi anh ta đi ăn với ai. Anh ta nói với tớ là đi ăn với khách hàng. Tớ hỏi là nam hay nữ, anh ta còn không chút do dự nói với tớ là nam. Cậu bảo, anh ta lừa dối tớ như vậy, sau này tớ biết phải tin anh ta thế nào đây?! Nếu hai người ngay đến chút niềm tin tối thiểu đó cũng không có thì sao có được kết quả tốt chứ?”

Trong lúc Tiểu Úc uống nước, Lăng Lăng mới có cơ hội nói chen vào: “Tiểu Úc, Y Phàm và người phụ nữ đó chắc không có gì đâu, anh ấy nhất định là vì sợ cậu hiểu lầm nên mới nói khách hàng là nam giới.”

“Anh ta trong sạch thì sợ cái gì chứ?”

“Nhưng lần trước anh ấy đi ăn cơm cùng với cô tiếp viên hàng không đó, vừa về đến nhà đã kể ngay cho cậu nghe, chẳng phải cậu cũng đã xử anh ấy không chút khoan hồng sao?”

Tiểu Úc hơi sững người, nghĩ ngợi một lúc lâu mới chợt nhớ ra, rõ ràng cô đã sớm quên chuyện này từ lâu. “Lần đó cô tiếp viên hàng không là

hàng xóm ngay cạnh nhà bọn tớ. Cậu nghĩ xem, anh em xa thua láng giềng gần, bọn họ trước lạ sau quen, tớ không xử lý anh ta nghiêm khắc, không biết anh ta còn thân với cô tiếp viên đó tới mức nào nữa. Nếu như bên cạnh nhà cậu có một cô tiếp viên hàng không rất xinh đẹp, đáng người rất chuẩn, thì thoảng lại đi ăn cơm với Giáo sư Dương thì cậu có yên tâm không hả?”

Lăng Lăng im lặng, cô yên tâm được mới lạ đấy!

Nhận ra cô đã chịu thừa nhận, Tiểu Úc càng thấy lý do của mình chính đáng. “Giáo sư Dương nhà cậu là một người đàn ông bảo thủ, nguyên tắc như vậy mà cậu còn không yên tâm thì nói gì tới gã hoa hoa công tử nhà tớ...”

Lăng Lăng vội vã quay lại chủ đề cũ: “Y Phàm nói dối cậu là anh ấy không đúng, có điều anh ấy cũng chỉ vì sợ cậu giận, chứng tỏ anh ấy quan tâm tới cậu.”

“Quan tâm đến tớ thì lẽ ra không nên có quan hệ mờ ám với mấy phụ nữ đó. Con người anh ta...” Nói đến Âu Dương Y Phàm, Tiểu Úc nói liên tục không kịp thở.

Mười phút sau...

“Lần này thực sự không cho anh ấy cơ hội nữa?” Lăng Lăng thăm dò hỏi.

“Cơ hội không phải chờ người khác mang tới mà bản thân phải tự biết giành lấy...”

Lăng Lăng thở phào, yên tâm rồi, bởi vì ưu điểm lớn nhất của người em họ đó chính là biết tranh thủ cơ hội.

“Lăng Lăng, tạm thời tớ không có chỗ nào để đi, tớ ở lại nhà cậu vài hôm, không sao chứ hả?”

“...”

Cô thì không vấn đề gì, không biết vị giáo sư đang ở trong phòng tắm kia có vấn đề gì hay không?!

Action 3

Bởi vì người vợ yêu quý đã đưa một bộ quần áo mặc ở nhà màu tro vào trong phòng tắm cho nên vị giáo sư đó sau khi tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy cái bóng điện công suất siêu lớn đó mà không hề tỏ vẻ kinh ngạc, vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh, không hề xa lạ chào hỏi vị khách không mời mà tới này.

Đang ăn bỗng vang lên một giai điệu vui vẻ: “Vợ ời, vợ ời, anh yêu em! Phậ A Di Đà phù hộ cho em, mong em vạn sự như ý, chúng ta mãi mãi chẳng lìa xa, tình yêu của anh chính là em, em có biết anh yêu em...”

Vừa nhìn thấy giáo sư chậm rãi lôi điện thoại ra, Tiểu Úc suýt thì bị nghẹn. “Nhạc chuông này của anh... cũng thật là...”

Giáo sư Dương thản nhiên nói: “Anh cũng cảm thấy rất đáng yêu.”

...

Sau khi điện thoại được kết nối, anh nhìn về phía Tiểu Úc, cô lập tức đoán ra ai gọi tới, vội vã nói: “Tuyệt đối không được nói cho anh ta biết em đang ở đây.”

Quả nhiên, đầu máy bên kia vang lên lời hỏi thăm rất cấp thiết: “Anh đã đi công tác về chưa?”

“Ừ, vừa về, đang ở nhà ăn cơm.”

“Có phải Tiểu Úc lại chạy tới nhà anh chị rồi không vậy?”

Giáo sư Dương liếc nhìn Tiểu Úc đang ngồi đối diện, không trả lời câu hỏi mà hỏi lại: “Lần này lại mắc phải sai lầm gì vậy hả?”

“Haizz...” Trong điện thoại vang lên tiếng thở dài. “Đừng nhắc tới nữa, thực sự em còn oan hơn cả Đậu Nga1...”

1.Nhân vật trong vở tạp kịch Đậu Nga của Quan Hán Khanh: câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga chết oan khiến trời đất cũng phải động lòng.

Giáo sư Dương mỉm cười truyền kinh nghiệm mà mình đúc kết được sau khi kết hôn: “Cô ấy bảo em sai thì có nghĩa là em đã sai, có đúng cũng vẫn sai.”

“Vâng, em sai rồi. Lẽ ra em nên học theo anh, nhìn thấy phụ nữ phải quay đi đường khác.”

“...Em đã ăn cơm chưa? Có muốn tới đây ăn chút gì không?”

Giáo sư Dương đột ngột chuyển chủ đề, Âu Dương Y Phàm làm gì không hiểu ra chứ!

“Vâng, bây giờ em sẽ qua ngay!”

Tiểu Úc im lặng, không biết phải nói gì hơn, rõ ràng người ta không hề nói cho Âu Dương Y Phàm biết là cô đang ở đây.

Action 4

Hai mươi phút sau...

Chuông cửa lại reo vang, người tới đương nhiên là Âu Dương Y Phàm.

Âu Dương Y Phàm vừa bước vào đã tỏ vẻ là người rất hiểu chuyện: “Haizz, Tiểu Úc, không phải anh nói em đâu! Anh ấy vừa đi công tác về, người ta nói tiểu biệt hơn cả tân hôn, anh chị còn rất nhiều việc phải làm, em chạy tới đây làm rồi tung cả lên làm gì chứ! Đi thôi, theo anh về nhà!”

Lăng Lăng lập tức chui vào bếp thu dọn, coi như không nghe thấy gì hết.

Thực ra cũng không phải có nhiều việc để làm lắm...

Nửa tiếng sau...

Lăng Lăng đã lau bếp ba lần rồi, Tiểu Úc mới mặt mũi hớn hở đi vào trong bếp.

Lăng Lăng cười, hỏi: “Không ở nhà tớ thêm vài ngày nữa à?”

“Haizz, tớ làm thế chẳng phải vì không muốn làm phiền cuộc sống hạnh phúc của bọn cậu đó sao? Nếu không, tớ đã không dễ dàng mà theo anh ta quay về nhà.”

“Tớ không sợ làm phiền, cậu cứ ở lại tự nhiên, muốn ở bao lâu cũng được.”

“Hi hi, cậu không sợ nhưng có người sợ đấy!”

“...”

Action 5

Trước khi ra khỏi nhà, Âu Dương Y Phàm xách chiếc va li nặng trĩu của Tiểu Úc, tỏ vẻ bất lực. “Em yêu, lần sau bỏ nhà đi em có thể mang theo ít đồ thôi được không? Em mang thế này không mệt sao?”

“Đương nhiên là mệt rồi!” Một tối mức cánh tay cô giờ vẫn mỏi nhừ. “Nhưng em muốn chia tay anh, đương nhiên phải mang hết đồ của em đi chứ!”

“Có lần nào em chia tay thành công không hả? Chẳng phải đều nguyên đai nguyên kiện mang theo đồ đạc quay về sao? Sau khi quay về lại còn mất công sắp xếp lại nữa.”

Tiểu Úc nghĩ kĩ lại, hình như đúng là như vậy. Cô lập tức quyết định: “Lần sau anh còn làm em giận nữa, em sẽ tổng cổ anh ra khỏi nhà!”

“Anh xin em nhất định phải để anh ra đi tay trắng, ngay đến ví tiền cũng không được cho anh mang theo.”

“Không mang tiền thì anh đi đâu được chứ?”

“Anh sang nhà cô tiếp viên hàng không ở bên cạnh đợi, khi nào em tới tìm anh thì lúc đó anh sẽ quay về.”

“...”

...

II

Action 1

Một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, Lãng Lãng và Tiểu Úc sau khi đi dạo phố, ngồi trong một cửa hàng KFC ăn kem Sundae.

Tiểu Úc vô cùng tò mò hỏi Lãng Lãng: “Lãng Lãng, cậu và thầy Dương có bao giờ cãi nhau không vậy?”

“Ừm... Sao cậu hỏi chuyện này?”

“Tớ rất tò mò, thầy Dương là người đàn ông mẫu mực như vậy có biết cãi nhau không, lúc cãi nhau thì trông như thế nào?”

“...” Vấn đề này mới vô vị làm sao!

“Rốt cuộc có hay không hả?”

“Cãi nhau thì không có, con người anh ấy hoàn toàn không biết cãi nhau, chỉ có một lần tớ đã làm anh ấy tức giận...”

“Thật sao? Vậy lúc anh ấy tức giận trông như thế nào?”

“...”

Action 2

Cũng không trách Tiểu Úc hiếu kỳ, lúc đầu Lăng Lăng cũng vô cùng tò mò, một người đàn ông biến thái như Dương Lam Hàng, lúc tức giận thì còn biến thái tới mức nào, nhưng người ta sinh ra đã là người có giáo dục, bất kể cô nói gì, làm gì, anh đều tỏ ra rất bình tĩnh, không so đo, tính toán với cô.

Thế là cô càng muốn biết rốt cuộc giới hạn của Giáo sư Dương là gì.

Một hôm bọn họ hẹn nhau đi dạo phố, cô cố tình tới muộn, còn tắt cả điện thoại, để anh đợi đúng hai tiếng ở cửa trung tâm thương mại. Từ xa cô nhìn thấy anh kiên nhẫn đợi một tiếng đồng hồ, đến tiếng thứ hai, anh không ngừng gọi điện, hết cuộc này tới cuộc khác, cô nghĩ có lẽ anh đã gọi tất cả các số điện thoại có trong danh bạ.

Sau đó, cô giả vờ vội vã chạy tới. “Em xin lỗi, em tới muộn rồi!”

Cô cứ tưởng lần này Giáo sư Dương nhất định sẽ nổi giận.

Kết quả, anh không những không nổi giận mà còn tỏ ra hết sức mừng rỡ. “Em không sao là tốt rồi, điện thoại của em không gọi được, anh đã hỏi rất nhiều người, đều nói không nhìn thấy em, anh thực sự lo em gặp phải chuyện gì đó...”

Dương Lam Hàng lúc đó thực sự khiến cô yêu tới tận xương tủy.

Action 3

Có điều, hai người sớm tối bên nhau, khó tránh khỏi những lúc va chạm, cuối cùng lại một lần nữa cô biết Giáo sư Dương khi giận thì sẽ như thế nào.

Lần đó mâu thuẫn là gì thì cô không còn nhớ rõ nữa, hình như là vì anh ra ngoài tiếp khách rồi dính tới mồm họa hồng nhan nào đó, cô nhất thời tức giận, lỡ lời, thốt ra một câu: “Chúng ta ly hôn đi!”

Lúc đó, Giáo sư Dương nhìn thấy cô miệng khô khốc, đang định rót cho cô một chén trà.

Lời này vừa thốt ra, cốc trà trong tay anh lập tức rơi xuống, chiếc bàn trà bằng kính phát ra những tiếng bi thương run rẩy.

“Em nói nghiêm túc đấy chứ?” Giọng anh rất trầm như đang kìm nén.

Lúc đó Lãng Lãng đầu bốc hỏa, biết rõ những lời này là tối kỵ trong quan hệ vợ chồng, nhưng cơn giận dữ đã làm đầu óc cô điên đảo. “Vâng, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục.”

Trong lúc im lặng, cô nghe thấy hơi thở chậm chạp của anh, nhìn thấy những ngón tay đang cầm cốc trà của anh trở nên xanh tái.

Anh nhìn cô, ánh mắt u buồn như vực sâu thăm thẳm, như có thể nuốt chửng cô vậy.

...

Hết

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mỗi Tình Đầu

Chương 2: Mùa Yêu Đường

Chương 3: Số Phận Trớ Trêu

Chương 4: Tình Yêu Mong Chờ

Chương 5: Nỗi Ám Ảnh Khó Hiểu

Chương 6: Người Yêu Lầm Lỡ

Chương 7: Khi Trái Tim Rung Động

Chương 8: Tò Tì Nh Thất Bại

Chương 9: Chờ Đợi Không Thay Đổi

Chương 10: Cảm Giác Thất Tình

Chương 11: Lời Thề Của Người Đàn Ông

Chương 12: Những Ngày Tháng Sống Chung

Chương 13: Cảm Giác Ám Muộn

Chương 14: Tiếp Xúc Thân Mật

Chương 15: Kết Thúc

Chương 16: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Hoa Hoa Công Tử

Chương 17: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Giáo Sư Dương